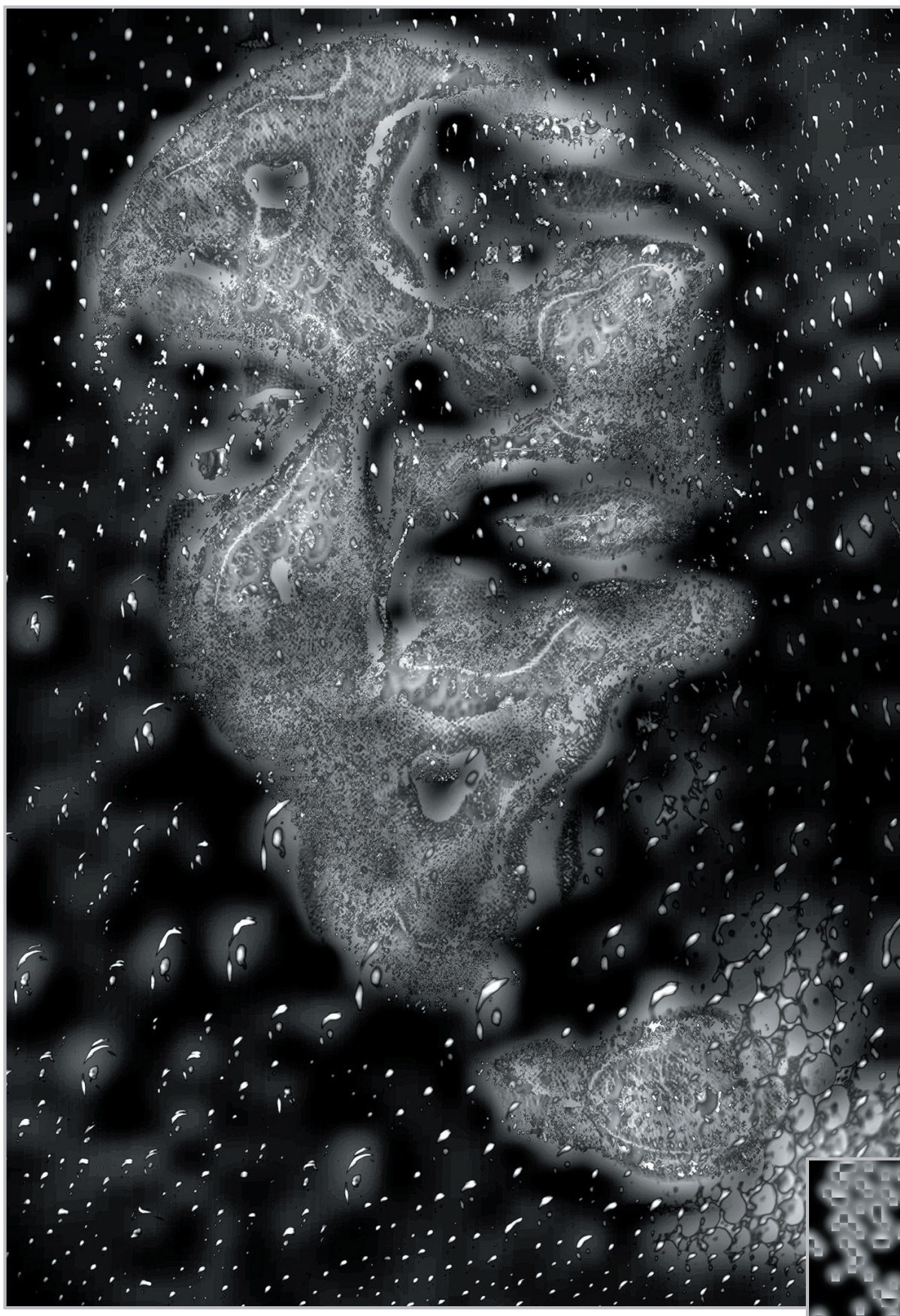

2/2019

FOTOIMPULS

ZPRAVODAJ VÝCHODOČESKÝCH FOTOGRAFŮ

ÚVODNÍK

- 3 Úvodní slovo Marta Bergmanová**

VSVF z. s.

- 4 Pozvánka 25. valná hromada**

PORTFOLIO ČLENA ODBORNÉ RADY PRO FOTOGRAFII

- 5 Vítězslav Krejčí**

SOUTĚŽE

- 10 Premiéra 2019**

- 14 Národní soutěž a výstava amatérské fotografie
2020**

OSOBNOSTI

- 16 Kruh se uzavřel, Jiří Špiegl**

- 17 Jindřich Beneš**

KDE FOTÍM JÁ

- 22 Burning Man, Hořící muž**

- 24 HAMBURK**

- 25 Podzimní Jizerky**

- 27 Ostravsko**

VÝSTAVY

- 29 Já mám rád děvčátko z Blatné,...**

- 30 Fotografie 2019 Galerie 654**

- 31 Galerie 654**

- 32 OFFO**

- 33 Fotofestival Uničov 9**

- 37 Inspirace přírodou**

FOTOKLUBY

- 38 Alfa Pardubice – je nám padesát**

- 39 70 let Fotoklubu MKS Jaroměř**

- 40 Fotoklub Náchod oslavil 95. narozeniny...**

- 41 A zase třicet**

VZDĚLÁVÁNÍ

- 42 FOTO – časopis pro FOTOgrafa**

- 45 Nový černobílý papír značky FOMA**

- 47 Fotografický Impuls**

- 50 Týden řemesel**

- 50 Kam chodím na hrušky**

OSTATNÍ

- 51 Mapové okruhy**

- 55 Rok 1989**

Fotoimpuls č. 2/2019

Vydává:

Impuls Hradec Králové,
centrum podpory uměleckých aktivit

Tomkova 139, Hradec Králové

Ve spolupráci s Volným sdružením
východočeských fotografů, z. s.

Graficky upravil:

Radek Homola

Korektury:

Zuzana Neugebauerová

Redakce:

Jana Neugebauerová

a Rada pro fotografii Impuls Hradec Králové

Tisk:

Art-D Grafický ateliér Černý

Fotografie na obálce strana 1

Vítězslav Krejčí / Smysl hranic /

Fotografie na obálce strana 60

Vítězslav Krejčí / Vstříc světlu /

Text

František Drtíkol / Vítězslav Krejčí /

Uzávěrka příštího čísla 1/2020 – 30. 4. 2020

Příspěvky do zpravodaje Fotoimpuls
zasílejte na adresu:

Impuls Hradec Králové

Tomkova 139

500 03 Hradec Králové

Telefon: 773 133 740

e-mail: foto@impulshk.cz

<http://www.impulshk.cz>

Vychází za finančního přispění

Ministerstva kultury ČR

Registrováno na MK ČR pod

evidenčním číslem: MK ČR E 21253

Náklad 200 kusů

Neprodejné

Neprošlo jazykovou úpravou

Úvodní slovo

Vážení a milí příznivci fotografického oboru,

podzim zahalil vše do úžasných barev a vaše oko objektivu jistě nezahálí. A ani já nelením. Je tomu už rok, co jsem vstoupila do dveří hradeckého Impulsu a začala objevovat jeho kouzlo. Mou prací je zprostředkovávat informace o oborech a aktivitách směrem k médiím a veřejnosti. Starám se o sociální sítě, propagaci, komunikaci s partnery a nyní i o nový web. Je to samý Facebook, Instagram, Google, weby s kulturními tipy, newslettery, tiskové zprávy a schůzky. Taky kroutíte hlavou a říkáte si: „Ten pokrok, kde se to zastaví?!“

Začátkem léta jsme představili nový vizuál a v říjnu nový web. A proč vlastně? Velmi rychle jsem zjistila, že pokud nejste skalním návštěvníkem Impulsu, nevíte, čemu se věnuje a pokud víte, znáte jen jednu oblast působení. To je ale velká škoda! A denní vysvětlování, že opravdu nejsme rádio, mě vyčerpávalo. Tak jsem si dala cíl: jednoduše představit veřejnosti a potenciálním kurzistům a návštěvníkům našich akcí, co tu děláme a kdo jsme.

Web byl navržen jako komplexní prezentace našeho centra, která dává stejný prostor všem oblastem našeho působení: foto, film, scénické obory, výtvarno, vzdělávání a veřejné akce. Sekce Vzdělávání a Akce je navržena jako přehled napříč obory. Třídění dle oborů umožňuje menu vlevo. Má to samozřejmě svůj důvod, a to propojení aktivit a lidí. To, že jste fotograf, vás nijak neomezuje chodit na kurzy kresby nebo o nich říct vašemu okolí.

Pro vás, kdo Impuls znají déle, je teď mnoho nového a my víme, že nové si pro své přijetí žádá vysvětlení a pak nějaký ten čas na seznámení. V mé moci bylo právě to vysvětlení, věřím, že uspokojivé.●

Přeji vám dobré oko a rychlý prst na spoušti.

Marta Bergmanová

Odborná rada pro fotografii

se sešla ve 2. čtvrtletí 2019 10. října.

Program jednání:

1. Premiéra 2019

30. ročník fotografické soutěže

Porota 15. 10. 2019 ve složení doc. MgA. Petr Zhoř, doc. MgA. Josef Ptáček a Mgr. Vítězslav Krejčí. Zasláno a předloženo 788 fotografií od 115 autorů, z čehož v kategorii A 710 fotografií od 97 autorů a v kategorii B 78 fotografií od 18 autorů.

Zasláno 544 fotografií od 67 autorů, z čehož v kategorii A 527 fotografií od 60 autorů a v kategorii B 17 fotografií od 7 autorů.

Vernisáž výstavy 13. listopadu 2019 od 17 hodin v Galerii Na Hradě v Hradci Králové.

Výstava potrvá do 11. ledna 2020.

Vyhodnocení a předání cen vítězům proběhne v sobotu 23. listopadu 2019 od 10 hodin za přítomnosti všech členů poroty. Místo konání: Krajský úřad královéhradeckého kraje.

2. Fotoimpuls 2/2019

Fotoimpuls se vydává ve spolupráci s Impulsem Hradec Králové. Fotoimpuls vychází 2x ročně a náklady za jedno číslo jsou cca 16 000,- Kč (korektury, grafika, tisk) + cca 5 000 poštovné. Obsah čísla 2/2019 - uzávěrka 30. října 2019. Fotoimpuls 2/2019 musí být vytištěn do 15. prosince 2019, proto tentokrát je opravdu 30. 10. poslední možnost odevzdat příspěvky do zpravodaje (14 dní na korektury a sestavení podkladů pro grafiku, 3 týdny na grafické zpracování a 10 dní pro tiskárnu).

3. Valná hromada VSVF Hradec Králové, z. s. 2020

Termín: 25. 1. 2020

Místo: Krajský úřad královéhradeckého kraje – sál Albrechta z Valdštejna

Host: **František Dostál**

Vyhodnocení roku 2019; Hospodaření za rok 2019; Revizní komise na kontrolu účetnictví. Plán práce na rok 2020 – plán vychází z plánu na rok 2019. Možno doplnit o další aktivity (např. Strukáž, Fotogramy, Strukáž - destrukce izolární vrstvy filmu...). Využití nově vybaveného ateliéru v Impulsu – semináře, fotokluby, jednotlivci...

4. Různé

Almanach východočeských fotografů – zatím přihlášeno 18 lidí, almanach se přesouvá na rok 2020. Bude se realizovat při zájmu min. 25 fotografů. Informace o HFK na www stránky SČF zajistí V. Skalický. Informace o připravovaném fotografickém a filmovém ateliéru v Impulsu HK. Informace o novém logu Impulsu Hradec Králové. Informace o nových www stránkách Impulsu Hradec Králové. Zjistit možnost školení včetně besedy na téma autorské právo a GDPR ve fotografii. Zvážit uspořádání akce podobné Fotomaratonu v Hradci Králové.●

V Hradci Králové, 11. října 2018

Zapsala: Jana Neugebauerová

POZVÁNKA 25. VALNÁ HROMADA

Volného sdružení východočeských fotografů Hradec Králové, z. s.

sobota 25. ledna 2020 9.30 hodin

Krajský úřad Královéhradeckého kraje, Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové sál, Albrechta z Valdštejna

Program 1. část

1. Zahájení a schválení programu 25. valné hromady Volného sdružení východočeských fotografů, z. s.
2. Zpráva o činnosti VSVF z. s. za rok 2019
3. Zpráva o hospodaření VSVF z. s. za rok 2019
4. Revizní zpráva ke stavu účetnictví VSVF z. s. za rok 2019
5. Plán práce VSVF z. s. na rok 2020
6. Návrh na udělení čestného členství VSVF z. s.
7. Diskuse
8. Usnesení
9. Závěr

Program 2. část, začátek v 11 hodin

Beseda s promítáním fotografií:

František Dostál

Mgr. Vítězslav Krejčí předseda VSVF, z.s.

Vítězslav Krejčí

Fotografující, o jiných světech snící, filozofující,
lesní plody sbírající a u dubu v lese meditující,
studentky před nedávnem naukou o kresbách světla sužující,
s mnoha milými fotografy a fotografkami se přátelící,
let moudrého Richardího racka a basketáckého míče sledující,
v myšlenkách F. Drtikola, L. Klímy, E. Tomáše, P. Bruntona,
R. Maharišiho, Bháratí Tírtha atd.
blahodárnou synergii nacházející,
„apeiron“ a „peras“ v sobě smiřující,
strukázovité malby ustalovačem vytvářející,
v hradecké Fomě s černou, bílou a stříbrem v temné komoře
jako bájní alchymisté magicky operující,
nuly a jedničky v obrazy svých představ proměňující,
občas výtvary svého vidění, cítění a myšlení
s přáním jejich rezonance vystavující.

Co o sobě dále psát a proč sebe sama prezentovat?

**Když bylo řečeno již dříve i v tomto zpravodaji mnohé...
Raději mlčet či nechat promluvit jiné, a přece tak silně
blízké duše, z pramenů Moudrosti. Nebo své „Nadjá“
škvírkou víček pootevřených vypustit a nechat je snovat
tvary slov a vět a hledat jejich synergii. Nechat je i zprů-
hlednit pro ještě hlubší vhled a nalezení spojení s ryzejší
a jasnější skutečností... Při vědomé reflexi být i nebýt
rozdvojený, o to jde!**

„Pro člověka je potřebné, aby si uvědomoval a podržel
svou dvojedinost, aby se usiloval udržet ženský i mužský
prvek ve vzájemné rovnováze, namísto potlačování jedné
či druhé danosti. Neboť tato dvojedinost je mu vrozena
a k harmonickému prolínání protikladů směřuje vše
v přírodě i ve vesmíru.

Navozením harmonické rovnováhy vracíme se k prapůvo-
dnímu stavu bytí.“

(Lao-Č: Tao-te-ť ing)

**„V noci se mi zdál sen o neustálem vyvažování, jemném
vyladování, jak černá odstíny šedi plynule přechází
v zářivě bílou. Také však jak v bílé, zároveň ploše i prostoru,
rytmicky tepou a září paprsky energie, emanující z černých
děr a výdutí a naopak a naopak...“**

(V. Krejčí, 2019)

„Stále zaměňuji sen za realitu a naopak. Neexistují žádné
logické přechody. Mezi snem a realitou je jen nepatrný
fyzický úkon: zvednutí nebo zavření víček. U denního snění
pak odpadá i ten.“

(Jan Švankmajer: Síla imaginace, 2001)

„Krejčího citlivý mozek ovládá jemná duše. Tato šťastná
souvislost – od srdce daná – přenáší obraz do imaginárního
světa bez hranic. Jeho fotografie jsou dialogem tvarů,

rozměru a hledání. Jsou především platností možného.
Krejčí je virtuální kouzelník. Často mi připomíná vánoční
rituál lití olova. Odlijeme a hledáme příbuznost tvaru
a sdělení. Krejčí je prostředníkem hledání a nalézání.“

(Pavel Rejtar, fotograf, 2000)

„Víť Krejčí se objevil jako blesk z čistého nebe, s velkým
hřmotem rozdělil fotografickou smetánku na dva tábory.
A to na obdivovatele a odpůrce jeho digitální tvorby.
Nikdo mu však nemůže upřít genialitu, s jakou promítá
neviděné astrální a duchovní sféry skrze moderní techniku
do reálného obrazu. Dovolím si zde vyslovit myšlenku,
s kterou možná řada fotografů nebude souhlasit. Zdá se mi,
že právě moderní technologie dovolila Víťovi pokračovat
tam, kde skončil jako fotograf František Drtikol... Víť našel
jakýsi kanál, kterým je schopen přiblížit obrazem svět za
hranicí naší mysli...“

(Roman Unger, fotograf, 2003)

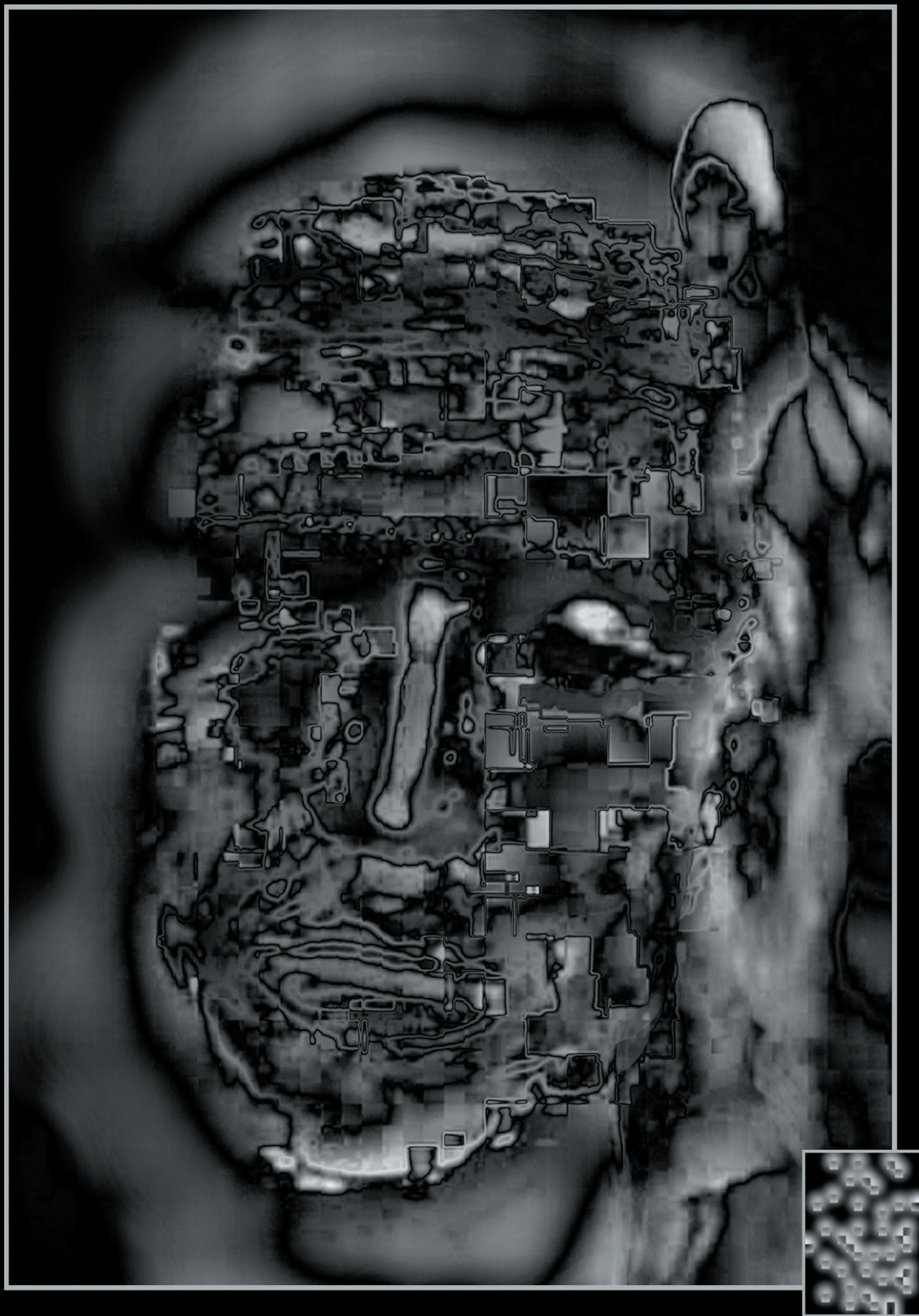
„Abstraktní kompozice niterného základu nabízí divákovi
mnohoznačnost jako princip. Divák pozorovatel se účastní
na výtvarném, uměleckém a myšlenkovém dozrání díla,
které mu autor jako hádanku nabízí. Mohu se tak bez otázek
pokusit o výklad a hledat cestu porozumění.“

*(Ludvík Baran – komentář k fotografii V. Krejčího
„Sen v čase“ z kapitoly Obraz je okno do mého vesmíru knihy
Alexandra a Ludvíka Baranových: Obraz jako dialog
s časem, 2007)*

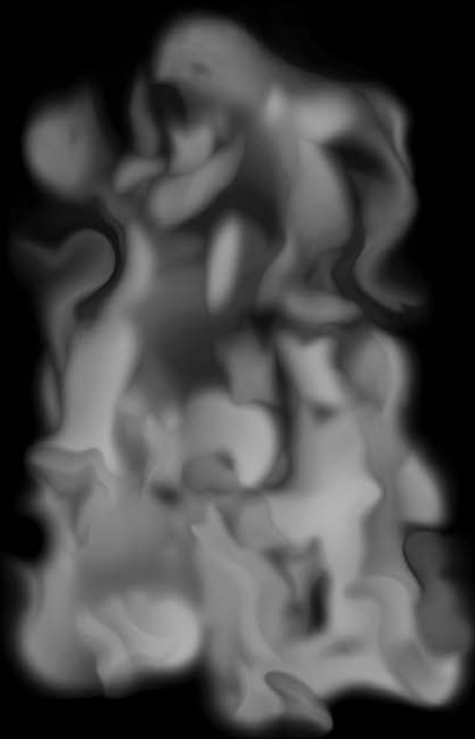
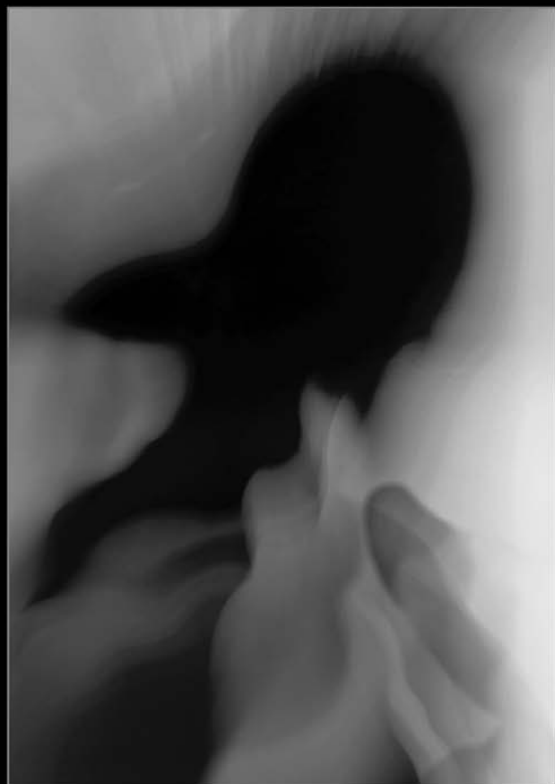
„...Vítězslav Krejčí představuje zcela jiný přístup. Ponoření
do samotného média fotografie, experiment s vizuální
i chemickou složkou z něj dělají velkého hledače jedinečno-
sti a zároveň toho, co je nadčasové. Ve fotografově labora-
toři vzniká světlohra pohybů a prchající přítomnosti.
Krejčí je fotograf fenomenologického založení. Nezajímá

/ VÍTĚZSLAV KREJČÍ / ZE SOUBORU ROZMARNÍ /

/ VÍTEZSLAV KREJČÍ / ZE SOUBORU SMYSL HRANIC /

/ VÍTĚZSLAV KREJČÍ / ZE SOUBORU FACIES NIGRA /

ho, co se ukazuje, ale co se vyjevuje v okamžicích mezi mrknutím oka, během úderu srdce a ve chvílích probouzení. Magická stínohra má rysy divadla forem, v němž se zjevuje očekávané v nepředvídatelné podobě. Tato díla jsou metaforou naší existenciální a duchovní neukotvenosti. Nezodpovídají otázky, spíše je kladou, provádějí nás bludištěm, nechávají nás hledat brány a časoprostorové portály v naději, že naše cesta je via lucis – cesta světla.“

(Martina Vítková, *historička umění a kurátorka výstav*, 2013)

„Pro Víťu určitě platí moje oblíbená fráze: jak je možné, že se mladí kluci dožívají již tak vysokého věku? Jeho krásné poetické fotografie, obrazy a obrázky plné jinotajů a tajemství se mnohdy zdají neuchopitelné, ale to jen proto, že nám chybí ta správná představivost a schopnost se zastavit.“

(Eva Stanovská, *fotografka*, 2013)

„Víťu znám od doby, kdy jsme se začali scházet v Impulsu v Hradci Králové. Časem jsme se sblížili natolik, že se dnes mohu považovat za jeho kamaráda. Vystavovali jsme vedle sebe na výstavách organizovaných Jerzy Olekem, na salonech a nakonec na projektu Surrealismus a fotografie.

Jsem mu vděčný za projekty Bonato i za pomoc při dalších fotografických projektech. Mám rád jeho promluvy o fotografiích, které přesahují jejich vizuální stránku a nabízejí

mi vidět svět „za zrcadlem“. Mnohdy se mi v průběhu jeho rozprav stává, že se ztrácím, ale jeho schopnost vrátit se na nastoupenou cestu mi ukazuje další svět, nejen fotografie.“

(Vladimír Skalický, *fotograf*, 2013)

...A pár mých „textíků“ z aktuální výstavy v Galerii 654 ve Velkém Poříčí s názvem „Co je nahoře, je i dole, co je dole, je i nahoře“.

„Lze z mýtické Platónovy jeskyně empirického světa jevů i za cenu oslepnutí na prudké světlo pravdivějšího světa vyjít?

Prohlédnout klam omezené, byť mnohotvárné životaschopnosti předmětů fyzických i stínů jejich?

Usmířit tak Světlem Poznání v duši své schizma protikladů drásavé.

Pak se již nic nevylučuje, hranice jsou seznány platnými i tratnými, cesta rozptýlení ohrádek iluzí je zároveň také klamem atd.

Rozorávání vymyšlených mezí hraním, otázkami a bděním, probouzíme se opět do světla světa svobodných duší...“

„Pravda, Krása a Láska jsou v noci cudné dívky, halí se do šalebných převleků a stíny jejich ryzí zář překrývají. Ve dne

/ VÍTĚZSLAV KREJČÍ / ZE SOUBORU FACIES NIGRA /

„Vnímej, Duše má“

tančí na cárech svůdných ohbí uzlů a mašlí a nikdo, téměř nikdo, si nevšimne více než jejich lýtek, stehů, klínů a paží. Vnímej, Duše má, ve vyrovnaném stavu ataraxiá, obě polohy této hravé simultánní přehlídky, se stejně koncentrovanou pozorností, s pomocí zázračného rituálu zrcadlení. A pokračuj dál a dál již ve zcela smyslů prostém rozjímání... Odměnou tvé vůle a vytrvalosti je překonání jakékoli reflexe, a tedy blažené splnutí...”

„Krása jen v překlenujících mostech. Rozkoš z propasti jen nalezením mostu přes ni, nebo tušením jeho neviditelné blízkosti. Miluji se propasti jen proto, že činí existenci mostů možnou.“

(Ladislav Klíma: *Sebrané spisy I*, 2005)

„Pod pupkem mého břicha se znenadání otáčejí stovky hudby sfér hrajících vitisových desek. Tytéž poloprůhledné a vitální energie sršící talíře třetím okem pozorují a slyší

je i v rozlehlých revírech kosmického bytí. Tu jedna zkříví se, snad proto, abych se ocitnul jako Velký princ na jiné oběžnici, sesterské však zemi. Prodlírám se houštím zdejší bujné vegetace a tu si všimnu, že se přenoska gramofonu zrcadlově zdvojí. Přehrává tento příběh a výlet dobrodružný, zároveň však další, ne však nesouvisle rytmizující scénérii: mé tiše a pomalu dýčající tělo, zde na planetě Zemi. Až se po dvou dnech tamního bloudění za dvě minuty zdejšího času probudím, otřu si bláto z bot a cosi z nauky relativity a kvantové fyziky pochopím...”

„Vnitřní není uvnitř, nýbrž nikde, neboť je všude...”
„Kapka balzámu v dlani vystavené slunci. Jde o to vejít, vstoupit dovnitř - a při průchodu tímto n i t r e m se ocitnout paradoxně venku - “na vypouklé straně” deváté sféry, neboli „za pohořím Oáf”.”

(Henri Corbin - *Mundus imaginalis*, 2007, pův. 1976)

Premiéra 2019

30. ročník fotografické soutěže

Premiéra je fotografická soutěž, kterou každoročně vyhlašuje Impuls Hradec Králové, centrum podpory uměleckých aktivit ve spolupráci s Volným sdružením východočeských fotografů Hradec Králové, z. s. Tento projekt se uskutečnil s finanční podporou Ministerstva kultury České republiky, Královéhradeckého kraje a statutárního města Hradec Králové. Dále Premiéru podpořili FOMA Bohemia spol. s r. o. Hradec Králové, FOMEI, s. r. o. Hradec Králové. Soutěž byla určena pro všechny zájemce o fotografii a nebyla omezena věkově ani žánrově. Jedinou podmínkou bylo, aby soutěžící fotografie nebyly dosud nikde vystaveny ani publikovány.

V letošním 30. ročníku fotografické soutěže PREMIÉRA 2019 bylo porotě předloženo 788 fotografií od 115 autorů, z čehož v kategorii A 710 fotografií od 97 autorů a v kategorii B 78 fotografií od 18 autorů.

Porota :

předseda: MgA. Petr Zhoř, profesionální fotograf Praha

členové: doc. MgA. Josef Ptáček, profesionální fotograf Praha

Mgr. Vítězslav Krejčí, fotograf, pedagog, zástupce FOMY Bohemia spol. s r. o. Hradec Králové

/ NÝVLT LIBOR / FANTAZIE JE CESTA /

OCENĚNÉ FOTOGRAFIE:

Kategorie A

Cena Volného sdružení východočeských fotografů Hradec Králové, z. s.

Kateřina Göttlichová, Praha: za seriál Duchové města
Kateřina Göttlichová, Praha: za snímek Spící osoba
Milan Kříček, Pardubice: za seriál Obrazy města
Libor Nývlt, Hronov: za snímek Fantazie je cesta 1
Jitka Prausová, Hradec Králové: za snímek Na dvě struny
Mon Simek Fulková, Hronov: za snímky Ráno na faře,
Rozhovor cherubínek, R. I. P. Mon a za snímek Timur, jeho
parta a 6 klíšťat

Cena Impuls Hradec Králové

Petr Vilím, Praha: za seriál Dotečky Masopustu

Cena FOMA spol. s r. o. Hradec Králové

Jan Odehnal, Dětrichov u Moravské Třebové:
za seriál Z domácího deníku 1, 2, 3, 4

Cena FOMEI a. s. Hradec Králové

Jan Hrubý, Vsetín: za snímek Černé brýle
Jitka Prausová, Hradec Králové: za seriál Útěk ze snu 1, 3, 4
Petr Vilím, Praha: za seriál Nalezená zátíší 1, 2, 3, 4

Čestné uznání

Jaroslav Lelek, Jasenná: za seriál Ze zámku 1, 2, 3
Kristýna Minaříková, Ostřetín: za snímek Ve vlnách
Radoš Netek, Hronov: za snímek Obraz
František Novotný, Vsetín: za snímek Po mši
Jiří Příborský, Hradec Králové: za snímek Zebra
Michaela Slezáková, Libníkovice: za snímek Cesta ke slunci
Eva Stanovská, Dřenice: za seriál V zajeť pruhů
Luboš Víteček, Rychnov nad Kněžnou: za snímek Číše
Aneta Žáková, Holice: za snímek Západ slunce
Eliška Žáková, Holice: za snímek V převleku

Kategorie B: Cena nebyla udělena

Slovo předsedy poroty.

S fotografickými soutěžemi nemám v posledních letech vůbec žádné zkušenosti a s jejich porotováním, potažmo hodnocením, už vůbec ne. Přijal jsem tedy úlohu porotce s velkou zvědavostí, kam se amatérská fotografie ubírá, a taky se vzpomínkou na svoje dávné začátky v jednom moravském fotoklubu. Kolegy v této roli mi byli doc. MgA. Josef Ptáček a Mgr. Vítězslav Krejčí a dlužno říci, že to byla spolupráce inspirující a přínosná ve smyslu sjednocení kritérií, která byla kladena na úroveň jednotlivých prací a souborů. Přes pochopitelné názorové rozpory proběhla porota fotografické soutěže Premiéra velmi dobře i díky zkušenosti obou pánů, kteří poněkud demokratizovali má absolutní měřítko.

Úroveň prací byla velmi různorodá, ale po prvním přívalu a vyřazení fotografií nevhodných se podstatně zvýšila a začali se rýsovat velmi zajímaví a kvalitní adepti na ocenění

v obou kategoriích, přičemž je zajímavé, že převažovaly spíše věci výtvarného charakteru nad reportážními či dokumentárními. Co mne udivilo byl fakt, jaké rozpětí vruzích fotografie bylo možno nalézt u některých jednotlivců, nevím, zda je to zrovna cesta ke kvalitě, myslím, že určitá soustředěnost by pomohla více.

Letošního jubilejního 30. ročníku Premiéry se zúčastnilo 115 autorů, kteří poslali 788 fotografií, což je úctyhodný počet. Potěšující je účast mladých autorů ze středních škol, učilišť, pro něž bude v budoucnu pravděpodobně zřízena samostatná kategorie. Kromě těch tradičních byla vyhlášena kategorie B – Fotograf ve fotografii. Tato kategorie se nesečkala s příliš velkým úspěchem, práce na toto téma nebyly většinou příliš kvalitní a potýkaly se s chtěným humorem.

Je skvělé, že existuje pořád tolik bláznů, kteří se vydávají za dobrodružství a svými sny prostřednictvím onoho úžasného média zvaného fotografie, investují svůj čas, energii a nápady, aby vznikla nová díla, a potom se zúčastňují soutěží jako je tato. Jenom tímto způsobem je možno udržet kvalitu výstavní kolekce, která je velmi dobrá a působivá, což je zjištění pro budoucnost české fotografie velmi potěšující.

Přeji Vám sílu a vlastní názor...

Petr Zhoř

Výstava vítězných a dalších vybraných fotografií:

1. část výstavy

14. listopadu 2019 – 12. ledna 2020
Galerie Na Hradě (budova knihovny Lékařské fakulty
Univerzity Karlovy)
Na Hradě 91/3, Hradec Králové
Otevřeno: pondělí – pátek 8–18 hodin
Vernisáž 13. listopadu 2019 v 17 hodin

2. část výstavy

1. – 30. listopadu 2019
Infocentrum

Slavnostní vyhodnocení 30. ročníku fotografické soutěže Premiéra 2019 a předání cen vítězům proběhlo v sobotu 23. listopadu 2019 od 10 hodin za přítomnosti všech členů poroty.

Místo konání: sál Albrechta z Valdštejna Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové.

Součástí slavnostního vyhodnocení byl rozborový seminář fotografií, které byly do soutěže zaslány a beseda s předsedou poroty MgA. Petrem Zhořem.●

/ MON SIMEK FULKOVÁ / R. I. P. MON /

/ PETR VILÍM / DOTEKY MASOPUSTU /

NÁRODNÍ SOUTĚŽ A VÝSTAVA AMATÉRSKÉ FOTOGRAFIE 2020

40. jubilejní ročník – 50 let od založení soutěže.

Z pověření a za finančního přispění Ministerstva kultury pořádají
NIPOS-ARTAMA a Středisko kulturních služeb města Svitavy za spolupráce
Městského muzea a galerie ve Svitavách, Svazu českých fotografů, z. s.,
Impulsu Hradec Králové, centra podpory uměleckých aktivit,
a Společnosti Praha fotografická, z. s.

I. CHARAKTERISTIKA A POSLÁNÍ SOUTĚŽE

Posláním soutěže je konfrontace tvorby fotografů, kteří nejsou na své tvorbě existenčně závislí. Národní soutěž a následné výstavy mají za úkol nejen představit to nejlepší, co se v posledním období zrodilo na celostátní úrovni, ale také na základě porovnání jednotlivých snímků a hodnocení poroty napomoci k dalšímu uměleckému růstu amatérské fotografie. Nepřetržitě trvání soutěže od roku 1970 svědčí o tom, že své poslání plní.

II. PODMÍNKY ÚČASTI

1. Zúčastnit se může každý fotograf, občan České republiky nebo cizinec mající povolení k pobytu, který se považuje za amatéra.
2. Do soutěže je možno zasílat fotografie černobílé i barevné, zásadně neadjustované a nepaspartované (to znamená nepodlepené, nerámované, nezalamované). Fotografie nemají být starší než 2 roky (neplatí pro kategorii C).
3. Soutěž je vyhlášena pro jednotlivce (kategorie A), kolektivy (kategorie B) a v souvislosti s výročí 50 let trvání soutěže je vyhlášena společná kategorie C.

Kategorie A:

A01: pro autory do 16 let – volné téma – přímá fotografie zachycující realitu (bez ohledu na techniku záznamu)

A02: pro autory do 21 let – téma „Tady žiju, tady to mám rád“ – přímá fotografie zachycující realitu (bez ohledu na techniku záznamu)

Kategorie A01, a A02, tedy kategorie soutěžících ve věku do 21 let, se od ostatních kategorií liší v tom, že je pro ně soutěž dvoukolová. V předkole je nutné zasílat barevné nebo černobílé fotografie elektronicky. Pro zaslání je nutné se přihlásit prostřednictvím

webové stránky <http://predkolo.fotonarodni.cz>. Do soutěže může autor poslat nejvýše 10 jednotlivých fotografií nebo 2 seriály po 5 snímcích. Ty z náhledů snímků, které určí k postupu minimálně tři členové poroty, případně rozhodnutí předsedy, postoupí do vlastní soutěže. Následně autoři budou informováni, které fotografie mají v „papírové podobě“ zaslat do soutěže. Zhotovené fotografie označí podle podmínek, které platí pro ostatní kategorie soutěže, a spolu s přihláškou zašlou na adresu: Středisko kulturních služeb města Svitavy, Martin Mohr, Wolkerova alej 92/18, 568 02 Svitavy.

A1: pro autory bez rozdílu věku – volné téma – přímá fotografie zachycující realitu (bez ohledu na techniku záznamu).

A2: pro autory bez rozdílu věku – téma „Transformace – ztráta věcného významu“

Kategorie B: kolektivy

V roce 2020 pro soutěž kolektivů je jednotné téma „Být svědkem vzniku zániku“

Kategorie C: pro autory bez rozdílu věku i kolektivy je téma „Padesát – smysl nebo význam?“

4. Autor může soutěž obelst nejvýše pěti jednotlivými fotografiemi v každé kategorii. Z oho vždy maximálně jeden seriál do pěti snímků, který se počítá jako jedna fotografie.

Kolektiv může zaslat nejvýše 15 snímků, z toho od jednoho autora maximálně tři práce. Každý autor může soutěžit jako jedinec i jako člen kolektivu, nikoliv však se stejnými pracemi. Kolektiv zvolí k obelstí soutěže jednotnou velikost fotografií. Do soutěže jsou přijímány fotografie od formátu 30 × 40 cm

(i 30 × 45 cm) a jejich odvozeniny při zachování rozměru delší strany, stejně jako čtvercový rozměr 30 × 30 cm. Porota má možnost rozhodnout ve výjimečných případech i o přijetí fotografií jiných rozměrů.

5. Každá fotografie musí být označena na zadní straně v pravém rohu dole názvem snímku (u seriálu i pořadovým číslem), jménem, příjmením autora a adresou, na zadní straně v levém horním rohu uvedením kategorie, u kolektivů plným názvem klubu či skupiny a jménem a adresou autora. Na zadní straně je třeba uvést u kategorie A datum (rok vzniku snímku) a věk autora. K soutěžní fotografii nebo seriálu přiloží autor CD se soutěžními fotografiemi.
6. Soutěžní zásilka pro kategorie A1, A2 a kategorii B a C musí obsahovat přihlášku a účastnický poplatek ve výši 150 Kč. Zásilky bez vyplněné přihlášky nebo bez účastnického poplatku nebudou do soutěže přijaty a autor si je může vyzvednout pouze osobně v SKS Svitavy. Pořadatel nepřejímá zodpovědnost za poškození fotografií při poštovní přepravě. Pečlivé zabalení je záležitostí každého autora. Přihlášku spolu s fotografiemi a účastnickým poplatkem zašlete na adresu: Středisko kulturních služeb Svitavy, Martin Mohr, Wolkerova alej 92/18, 568 02 Svitavy.
7. Fotografie nesplňující podmínky v bodech 4–6 nebudou do soutěže přijaty.
8. Porota vybere z přijatých fotografií mimo oceněných další, které budou spolu s oceněnými vystaveny u příležitosti vyhlášení výsledků soutěže ve Svitavách. O této skutečnosti budou autoři informováni. Výstava bude reprízována v dalších městech. Fotografie z výstavní kolekce (mimo oceněných) budou autorům vráceny po skončení těchto výstav, nejpozději v květnu 2021.
9. Porota má právo vyjmout z cyklu nebo seriálu jednotlivé fotografie a hodnotit je jako samostatné snímky, případně redukovat počty fotografií v seriálu.
10. Oceněné fotografie budou předány do Sbírký české fotografie SČF se zachováním autorských práv.
11. Pořadatel si vyhrazuje právo použít oceněné a vystavené fotografie pro propagaci akce, a to i v budoucnu, bez nároků na honorář, při zachování autorských práv.

III. HODNOCENÍ

Hodnocení snímků národní soutěže provede odborná porota jmenovaná NIPOS-ARTAMA. Hodnotícím kritériem je výtvarná, myšlenková a technická kvalita snímků.

U příležitosti čtyřicátého ročníku a padesáti let trvání soutěže porota udělí výroční cenu.

Ve všech kategoriích porota ocení fotografie umístěné na prvních třech místech.

V kategorii B porota ocení vítězné kolektivy finanční částkou či jinou věcnou cenou.

Dále může udělit maximálně tři čestná uznání v každé kategorii.

Všechny vítězné fotografie budou zveřejněny v reprezentativním katalogu výstavy a na doprovodném CD. Mimo tyto ceny mohou být bez ohledu na kategorie udělována tato ocenění:

Cena nakladatelství Zoner Press,
Cena starosty města Svitavy,
Cena ředitele SKS Svitavy,
Cena FOMA Bohemia za nejlepší černobílou fotografii,
Cena SČF – vzpomínka na prof. Ludvíka Barana,
Cena Impuls Hradec Králové,
Cena Czech Photo Centre s. r. o.,
Cena ředitelky Městského muzea a galerie ve Svitavách.

Ocenění autoři obdrží diplom a plaketu, věcné ceny **sponzorů soutěže**.

IV. KALENDÁŘ SOUTĚŽE

Vyhlášení soutěže

20. července 2019

Zahájení příjmu fotografií pro předkolo

1. září 2019

Jmenování poroty

do 1. prosince 2019

Příjem fotografií předkolo A01 a A02 (uzávěrka předkola)

do 15. ledna 2020

Hodnocení poroty předkola a sdělení informace o postupu

do 7. února 2020

příjem fotografií „na papíře“

do 4. března 2020

Hodnocení poroty

do 4. dubna 2020

Slavnostní předání cen soutěže a zahájení výstavy

9. května 2020

Trvání výstavy v Městském muzeu a galerii ve Svitavách

9. 5. až 24. 5. 2020

Obeslání soutěže je výrazem souhlasu s jejími podmínkami.

Vaše osobní údaje zpracováváme dle požadavků GDPR

– Nařízení Evropského parlamentu rady (EU) 2016/679

ze dne 27. 4. 2016 a dle zákona č. 101/2000 Sb. o ochraně osobních údajů, v platném znění. Více informací o ochraně osobních údajů v rámci činnosti NIPOS naleznete pod odkazem: www.nipos-mk.cz/?page_id=34217

KRUH SE UZAVŘEL

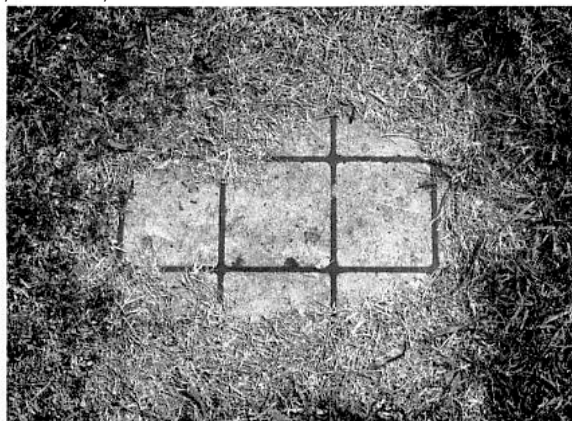
(MALÉ zamyšlení)

/ JIŘÍ STEJSKAL /

Park Rumburské vzpoury, Rumburk, Československo 3.11.1990, 9.05 h

/ JIŘÍ ŠPIEGL /

Central Park, Hawthorn, Victoria, Australia 3.11.1990, 19.05 h

Do schránky mi přišlo první číslo Fotoimpulsu roku 2019. Jako vždy jsem se těšil na přísun článků, které hovoří o fotografickém životě našeho regionu. Na první pohled jsem články přeletěl očima, abych si na ně „udělal chuť“. Stejně tak jsem přeletěl i příspěvek Marcely Zuchové o fotografovi, který žije a tvoří v Austrálii. Následně jsem si článek přečetl a časopis na pár dní odložil.

Asi po týdnu, když jsem časopisem opět listoval, jsem si začal uvědomovat, že Marcelin příspěvek mi něco připomíná. Austrálie, fotograf, Spiegel. Paměť je neúprosná. Tedy alespoň ta moje, ta je skutečně krátká. Přesto jsem vzpomínal a vzpomínal a nic. Asi za další tři dny mi to naskočilo. Vždyť já Jiřího Špiegla znám. Tedy ne osobně, ale přes fotografii a emaily.

Bylo to někdy v roce 2001 - 2002, kdy jsme se učil s internetem. Tenkrát jsem se snažil broudit po síti a hledat něco o fotografii. Krom jiného jsem narazil i na Jiřího, který emigroval do Austrálie, a jeho kamaráda Jiřího Stejskala, který zůstal. Zaujalo mne, že i na dálku se snažili udržet vzájemný kontakt prostřednictvím fotografie. Vzpomínám na projekt, který mne tenkrát velice zaujal. Spočíval v tom, že australský Jiří vyzval českého Jiřího, aby ve stejný čas oba vyfotografovali jakýkoli prostor o velikosti 1 x 66 cm z nadhledu 150 cm.

Už si nepamatuji, jak to vyřešili s časovým posunem obou míst, ale podstata společné práce, a možná i vzájemného propojení, se mi do paměti zapsalo docela hluboko. A teprve až článek Marcely tuto vzpomínku znovu „vytáhl“ na světlo světa.

Sedl jsem k počítači a našel korespondenci, kterou jsem tenkrát s Jiřím vedl. Psali jsme si o fotografii. Dokonce jsme mu tenkrát prostřednictvím mé sestry, která v Austrálii žije, poslal několik fotografií. Jiří mne poučoval, jak se mám na fotografii dívat a co v ní hledat. Jak ji dělat, aby byla poctivá. Tak se stal jedním z mých učitelů, kterým vděčím za to, co v oblasti fotografie znám a umím.

Když jsem si na tuto, dobrou zasunutou vzpomínku vzpomněl, tak jsem si uvědomil, že nic není jen tak. Co se má stát, to se stane. Někdo tomu říká náhoda, jiný osud. Je nevím, co to je, ale asi to opravdu je. Kruh se uzavřel.

A co jsem si z tohoto příběhu vzal pro sebe? Hlavně to, že když mám něco dělat, tak opravdově. Neříkám, že vždy přesně a poctivě, ale skutečně opravdově. V tom je rozdíl. Vše, co uděláme, se nám nějak vrací. Proto dělejme jen dobré věci a dělejme je opravdově.

A ve fotografii?

Dělejme obrázky opravdově. Fotky, za kterými si budeme stát, a to i v případě, že nebudou okolím přijímány kladně, nebo vůbec. Jen já vím, co jsem do fotografie vložil a proč jsem ji udělal.

Ale musí to být opravdově.

Poctivě.

Mnozí to z těch obrázků vycítí.

A to vám všem ve vašich životech i fotografiích přeji.

Vladimír Skalický,
Lanškroun

Jindřich Beneš – „nebarevný“ fotograf

Jindřicha znám jen pár roků. Objevil se v našem sdružení, aby nás začal zásobovat svými fotografiemi, které se vyznačují obrazovou čistotou, vytříbeností a u barevných zajímavým pojetím barev.

Rozhodl jsem se, že o Jindřichovi něco povím i vám.

Respektive se Jindřich představí sám.

Ahoj Jindřichu.

Řekni nám něco o sobě. Co jsi zač?

To kdybych věděl. Možná, jak zpívá Jarek Nohavica v jedné písni z mládí, tak trochu hrdina, tak trochu dezertér. Neumím být neviděn. Často trčím, často překážím. Peru se s tím, občas se přeperu, občas ne. Jsem optimistický pesimista a introvertní exhibicionista.

Kde ses ve fotografii objevil?

Tatínek si pořídil Flexaret automat, aby mohl fotografovat rodinu. Občas. Fotografie si nechával dělat v komunále. Měli formát 6 × 6 maximálně 9 × 9. Prostě klasika. Taková věc se dětem nepůjčovala. Proto jsem si na bramborové brigádě ve třinácti letech vydělal na Viliu automat. Kamarádův tatínek měl temnou komoru. Pod střechou na půdě v takovém kamrlíku. Nechali mne do ní nakouknout, ale to bylo všechno. Jak se dělají fotky mi neprozradili.

U tatínka v práci, jak jsem zjistil, byla taky temná komora. Tak když měl táta v práci sobotu, vzal mne s sebou a já se zavřel mezi Magnitaurusy a Magnifaxy a metodou pokus omyl jsem tak dlouho čaroval, až mne fotografie úplně očarovala. Pokusil jsem se osvojit si ji podle návodů z knih z veřejné knihovny. Tam jsem objevil fotografie Slávy Štochla a Karla Hájka a už to jelo. Československá fotografie, Revue fotografie. Všude, kde jsem ve svém životě žil, jsem se potkával s dalšími fotografy. Byl jsem členem fotoklubů v Písku, v Jihlavě, v Hranicích a naposledy ve Svitavách od roku 1988 do roku 1996 a potom znovu od roku 2013. Z toho je jasné, že můj fotografický život má dvě etapy. V té první jsem aktivně fotografoval do roku 1996. Posílal jsem fotografie do soutěží, mapových okruhů a do časopisů. Vystavoval jsem. Nejraději vzpomínám, jak jsem věšel fotky, jen tak z autorského přetlaku, na nástěnku na Kohoutkách. To byly lesácké koleje v Brně a nástěnku jsem „znárodnil“

na schodišti v mezipatře. Už tehdy jsem měl rád rychlou jasnou zpětnou odezvu. Občas se totiž stalo, že se některá fotografie přes noc ztratila. To jsem vždycky věděl, že jdu dobrým směrem. K fotografii jsem se opět vážně vrátil někdy v roce 2010 nebo 2011. Musel jsem zase začít od píky. Na digitál. V té době jsme se asi poprvé viděli, Vladimíre. V Lanškrouně na Maximální fotografii.

Dává ti fotografování něco? A co?

Jak už jsem řekl, skrze fotografii se setkávám s lidmi. To hlavně. Dívám se jejich očima, když se někdy sejdem nad jejich pracemi. Mimo to pro mne byla fotka vždy takový deníkový záznam. Hotové fotografie si označuji datem a dost často fotografii doplňuji textem. S velkou mírou nadsázky občas říkám, že fotografování je pro mne takovým jištěním v příkrých skalách. Kdybych se náhodou neudržel, nebo mi ujela noha. Taková jistota, že vše je na svém místě. Že k negativu patří pozitiv. Že jsou barvy i nebarvy. Že zlatý řez se dá vypočítat.

Jsi strašně pilný. Když se podívám na Facebook, tak tam od tebe vždycky něco najdu. Jsi tam denně? A proč?

Co ti FB dává?

Pilný si nepřipadám. Jsem možná lenoch, kterého nebaví nic nedělat. Můj Facebook je velké téma. Zase to má spojitost s fotografií a se setkáváním se nad fotkou. Na prvním semináři Hradecké fotografické konzervatoře napadlo mé tehdejší spolužáky, že si všichni zřídíme profil na Facebooku, a tam se budeme vídat v době mezi jednotlivými setkáními v Hradci Králové. Do té doby jsem Facebook neměl a byl jsem trochu skeptik, ale opět zde zafungovalo, že člověk dostane to, co si opravdu přeje (tedy nejdřív musí to přání správně zformulovat). Díky Facebooku jsem si našel nové známé, našel svého vzdáleného bratráčka až v Kanadě, znovu se zkontaktoval s některými svými spolužáky. Udělal jsem si z něj deník i takovou „repliku“ nástěnky ze studentských časů. Na Facebooku zveřejňuji své nejčerstvější fotografie. A protože nechodím ani do hospody, anebo do ní chodím jen opravdu strašně málo, tak se na něm občas dozvím i nějaké drby. :-)

A co normální fotky na papíře? Děláš je vůbec?

Teprve obrazu na papíře by se mělo říkat fotografie. Dřív to ani jinak nebylo. Fotografie dělám a tisknu si je sám, protože můžu víc ovlivnit jejich výslednou podobu. Nedávno jsem se opět vrátil ke klasickému filmu a ke zvětšování fotografií. Dodělal jsem temnou komoru a v současnosti jsem se rozhodl předělat a dodělat fotografie, které z mládí zůstaly v podobě negativů nebo polotovarů. Také chci vyfotografovat fotky z té doby, které jsou pouze v podobě skici, respektive návrhu.

Vím o tobě, že jsi studentem třetího ročníku na ITF (Institut tvůrčí fotografie). Proč jsi na školu šel?

To mělo tři důvody. Považoval jsem to za logické pokračování studií na Hradecké fotografické konzervatoři. To za prvé. Za druhé, v mládí jsem si pohrával s myšlenkou vyzkoušet si studium na FAMU. Už jsem měl dokumenty k talentovkám a skripta od profesora Šmoka, ale rozhodl jsem se, že si fotografování nechám raději jako koníček. A protože je na „stará kolena“ dobré se vracet ke snům z mládí, byl na

světě další důvod k podání přihlášky na tuto vyhlášenou školu. A za třetí, každé studium vyžaduje vystoupení z určité „komfortní zóny“, a tak jsem po návratu z absolventské vernisáže HFK sedl k počítači a poslal přihlášku na ITF. A bylo to.

Jak se ti studuje?

Na to je odpověď složitější. Jako „stará škola“ si občas kladu otázku, jestli to mám zapotřebí, tím hlavně myslím tu nevyhnutelnou konfrontaci studia kdysi a studia dnes. Ale v nejtěžších chvílích mi vždycky hlavou proběhne taková parafráze věty z jedné pohádky, dostaneš to, co si přeješ (myslím, že v Harry Potterovi se mluví o komnatě nejvyšší potřeby, kde každý potřebný dostane v nouzi nejvyšší to, co nejvíc potřebuje), a když si to uvědomím, tak se mi ulehčí. Protože od studií jsem vždy nejvíc očekával možnost potkávat se s lidmi jedoucimi na stejné vlně. A těch mám kolem sebe na Bečvách nespočet.

Vystavuješ někde?

Vystavuji. Když je příležitost a když je co ukázat. Mám hodně rád kolektivní výstavy. Taky znovu, jako v mládí, obesílám soutěže, občas něco pošlu do časopisů, vystavoval jsem fotografie jako člen svitavského fotoklubu. Moje fotografie byly vystaveny také při příležitosti Salónů východočeské fotografie.

Tvé barevné fotografie jsou barevně zvláštní. Jak to děláš?

Barevné fotografie. Mám sníženou kvalitu barvocitu. Při odvodu na vojnu si mysleli, že chci modrou knížku a simulují. (Na přiloženém obrázku vidím pouze náznaky 10.) Číslice skryté v obrázcích z různobarevných flíčků nevidím. Červenou od zelené rozeznám. Nikdo se nemusí bát jet se mnou v autě. Nicméně asi opravdu barvy vidím jinak než člověk se zdravým barevným vnímáním. Takže, abych to zjednodušil, barevné fotografie ode mne jsou zvláštní tím, že na nich jsou barvy tak, jak je vidím já. O to víc jsem opravdu rád, že se na ně mohou dívat i jiní.

Máš raději barvu nebo černou a bílou?

Ono se to střídá. U některých záběrů dělám verze. Barevné i černobílé. Něco vidím rovnou v černobílé. Když fotím na negativ, tak mám někdy černobílý film, jindy pak starý prošlý barevný. V černobílém režimu jsem si jistější. Možná proto se snažím dělat barevné fotky. Je to větší výzva.

Vím o tvém zájmu o prostý život v rumunském Banátu.

To byla taková shoda náhod. Na Facebooku (vidíš, vše se pořád točí v kruhu) jsem objevil pozvánku na jakýsi workshop, který pořádal kluk, kterého jsem znal jen podle jména a z Facebooku. Před rodinou jsem se zmínil a rodina řekla, bude ti padesát, přej si to k narozeninám. Tak jsem si to přál. Ale ten rok se to neuskutečnilo, uskutečnilo se to až o rok později. A opět kouzlo. Nikoho z těch přibližně dvaceti účastníků workshopu jsem neznal, teď jsou z některých mí dobří kamarádi. A Šumice, tak se jmenuje vesnice, kam jsme nakonec jeli, mne okouzila.

Máš to jako své dlouhodobé téma? Jak se mu věnuješ?

Byli jsem tam poprvé na té společné akci hromadně v květnu 2016. Já jsem se tam pak poprvé vrátil sám hned

tentýž rok v listopadu. Od té doby tam jezdím pravidelně dvakrát ročně. Na jaře, snažím se jezdit na Velikonoce, a pak na podzim v listopadu. Jezdím do Šumice a pak po okolí Băile Herculane, Caransebeș, Temešvár. Jezdím sám. Pokaždé trochu jinou cestou. Přespávám v autě anebo u Calinů v Šumici. Připadám si jako takový krajánek (už se o nich mluví jen v pohádkách), přivezu jim příběhy z dalek. Sotva se u Calinů objevím, už se přijdou sousedky podívat, kdo to přijel. I když jsem pro ně cizí, já si tam cizí opravdu nepřipadám.

Co zajímavého jsi tam prožil?

Prožil. Pro mne je nejcennější, že mě vpustili mezi sebe. Podělili se. O sebe i o to málo, co mají. Tam je totiž naplno vidět, jak ti, co mají málo, se rozdělí radostně vlastně o cokoliv. Také jsem se tam v částečně přeneseném slova smyslu potkal se svojí maminkou. Až tam jsem možná pochopil její obavy a spatřil její strachy.

Nechodím k lidem v Šumici do domácnosti, potkáváme se kolem vesnice na poli a na návsi. Jak jsem tam chodil okolo, objevil jsem na jaře v lesní mokré půdě stopy vlků. Nejdřív jsem si myslel, že se mýlím, ale druhý den jsem je objevil ve vlhké půdě na cestě opět, ovšem teď už na opačné straně vesnice. Když jsem se potkal s chlapem ze Šumice na návsi, tak jsem je přímo oslovil: „Pánové máte tady vlky.“ „Ne, tady vlci nejsou,“ bránili se. „Ale já jsem

viděl stopy. Byly tamhle v lese a tamhle na kopci na cestě,“ ukázal jsem. Podívali se na sebe a usmáli se. „Jo, tam vlci jsou, ale tady nejsou.“

Na tohle si vždycky vzpomenu. Ano, tam možná vlci jsou, ale tady nejsou. Nejsou starosti jako starosti.

A čeho chceš zpracováním tohoto tématu dosáhnout?

Chci z toho udělat tři knihy. Jedno téma, sedm horkých pramenů v údolí řeky Cierna za městem Băile Herculane, jsem zpracoval do publikace „Po sezóně“ a prezentoval jsem ji celkem úspěšně v předmětu Dokumentární publika-ce ve druhém ročníku studia na Institutu tvůrčí fotografie. Jako další publikaci bych rád zpracoval svůj pohled na Šumici a život v ní. Poslední publikace by měla obsahovat převážně krajinářské fotografie z Rumunska, a to ze žup (krajů) Timiș a Caraș-Severin. Věřím, že bych z těchto fotografií mohl připravit soubor pro praktickou bakalářskou práci.

Zabrousíme trochu jinam.

Na podzim jsi vystavoval na festivalu v Blatné. Proč se této akce aktivně účastníš?

Náhoda. Náš společný kamarád Standa mi občas povídal, že v Blatné měl fotky a že je to dobrá akce. Se zájmem jsem si ho vyslechl, ale nic to se mnou nedělalo. Pak si syn vybral prázdninový tábor v Blatné a když jsem pro něj jel,

vzpomněl jsem si na Standovo povídání. Blatná je úžasné město. Byl jsem v něm se synem poprvé, když jsem ho vzal na ten tábor, a když jsme ho vyzvedávali, tak jsme si udělali výlet po okolí. A abych se tam mohl vrátit, poslal jsem fotografie na Otevřenou scénu. Každý rok je vypsáno jednotlivé téma fotofestivalu. Fotografové na toto téma posílají své kolekce fotografií. Pokud fotografie vystihnou dané téma, mohou být osloveni a jejich kolekce dostane prostor pro vystavení. Měl jsem to štěstí, že se mi to podařilo vystavovat v rámci fotofestivalu třikrát po sobě. Jedná se o sevřenou akci. Takové mám rád. Účastníci Otevřené scény vystavují od pátku do neděle. Součástí fotofestivalu jsou i výstavy velkých fotografických jmen. V posledních ročnících to byli například Pavel Mára, Antonín Kratochvíl, Pavel Baňka. Program doplňují besedy, případně projekce. Projekci v Blatné měla například Libuše Jarcovjaková, Josef Moucha, Václav Podestát a mnoho dalších zajímavých autorů. Je to prostě super akce v krásném městě. Všem vřele doporučuji. I zde jsem potkal spoustu zajímavých autorů a lidí, které bych neměl možnost jinak poznat.

Účastníš se i jiných takovýchto akcí?

Ano, účastním, ale už ne jako aktivní vystavující. Doporučuji například akci Mesiace fotografie v Bratislavě. Zde je možné konfrontovat se s pracemi v pravém slova smyslu světových autorů.

Pohybuješ se střídavě mezi studenty na ITF a amatéry ve svitavském fotoklubu. Jak hodnotíš současnou amatérskou fotografii?

Já nemám moc rád ten přívlastek amatérská. Nemám vlastně ani rád opačný přívlastek, profesionální. Je mi blízká fotografie dělaná z podstaty, z potřeby tvořit, oslovovat, provokovat. Fotografie s přesahem. Pokud myslím provokaci, tak ovšem ne tu prvoplánovou, bez obsahu. Pro sebe mám takové dvě kategorie fotografií. Ty, které mne osloví, a ty, které mne neosloví. A když mne neosloví, tak mnohdy proto, že nejsem jen ochoten jim naslouchat. Další kategorie je, jestli fotografii „koupím, nebo nekoupím“. A opět, často se stane, že to, co já „nekoupím“, koupí jiný. A na tom, podle mne, není nic divného.

Co na ní ceníš a kde vidíš její slabiny?

Jsem stará škola. Tedy tím, jak to pořád opakuji, chci samozřejmě slyšet, že nejsem. Nicméně viděl jsem už mnoho fotografií. Viděl jsem slavné fotografie, kterým jsem rozuměl, a slavné fotografie, jejichž sdělení mi uniklo. Viděl jsem krásné fotografie od neznámých autorů a od svých kamarádů a viděl jsem fotografie, o kterých slovní kurátoři výstav sepsali mnoho stránek textu, a přitom na těch fotografiích nebylo nic z toho, o čem byl průvodní text. Největší slabinu? Největší slabinu v současné době vidím v tom, že vše je na dosah a zároveň je vše nedosažitelné. Prohlížíme si fotografie na 5 palcových monitorech, to v tom horším případě, v tom lepším na monitoru, co má Full HD rozlišení. Protože si můžeme cokoliv vygooglit, nechodíme se na fotky dívat na vlastní oči. Nevnímáme fotky v kontextu výstavních síní. A máme vkus zkažený masmédií. Bohužel. Nevnímáme, že slavný nemusí se rovnat dobrý. Navíc mnohdy ani nestojíme o to, aby nás někdo

kultivoval. Je to kolikrát bolestivé slyšet proč a být nucen na to odpovědět. Mnohdy nás víc zajímá, jak byla ta která fotografie vytvořena, ale mnohem méně se zajímáme, proč byla vytvořena. A ještě, nevěříme si. Mnozí nejdou svojí cestou. Hledejme si své cesty. Nemusíme je najít, ale hledejme je.

A kam směřuješ ty?

Hledám. A možná ani nestojím o to najít něco s velkým N. Hledání samo o sobě je naplňující. Alespoň pro mne.

Kde bereš inspiraci ke své tvorbě?

Pokouším se dívat. A když už se dívám, tak chci vidět.

Máš nějaký fotografický cíl, možná spíš sen?

Abych byl dlouho udivován. Tím, co jiní dokážou pochopit a vyjádřit to, co já zatím nedovedu ani pojmenovat. A taky abych byl dlouho nespokojen se svými fotkami.

A jak si ho naplňuješ?

Fotím. Fotím. Fotím.

Chceš říct něco na závěr? Někaké poselství nebo vzkaz?

Nebojte se, všechno ještě vyfotografováno nebylo. :-)

...

Děkuji ti za rozhovor a přeji tobě i tvým blízkým spokojený život a hodně dobrých obrázků.

Rozhovor s Jindřichem Benešem vedl Vladimír Skalický.

/ FOTOGRAFIE Z CYKLU RUMUNSKO / JINDŘICH BENEŠ /

Burning Man, Hořící muž

Údajně největší festival svého druhu, nejnáročnější a také nejnedosažitelnější. Lístky jsou na jaře prodané během pár minut na internetu, sítě i lidé kolabují.

Hluboko v nevadské poušti na dně vyschlého jezera se na jeden týden každý rok na přelomu srpna a září sjede přes 70 000 lidí, aby se zde bavili naprosto uvolněně po svém způsobu, daleko od všedních dní a tradičního způsobu života. Je zde postaveno město malých kempů a k dispozici jsou kilometry rozsáhlých plání, tzv. Playa. Někdo zde může meditovat, někdo se jen tak toulá na kole po rozlehlé pláni jako já, někdo žije týden s drogami, alkoholem a tanečními párty, někdo pracuje jako dobrovolník. Skoro nikde nevidíte mobil, nikdo nefotí, každý ho odloží a jde se bavit. Jsou zde workshopy spankingu (plácání partnera), bondáže (svazování partnera), stan na hromadný sex (kamarádka ho prý našla), arény pro zápasy lidí zavěšených na lanech nebo gladiátorské souboje. Ale také Temple, chrám pro meditace a vzpomínání na zesnulé, kde probíhají i koncerty a setkávání přátel, opravný kol, lékařská ošetrovna a Zendo poradny pro lidi, kteří to psychicky nezvládají. Mnoho kempů nabízí jídlo a pití zdarma, jen si vybrat. Jedním z největších lákadel na festival jsou umělecké instalace a vozidla všech představitelných i nepředstavitelných tvarů a funkcí.

Centrální camp je relaxační místo ve stínu a jediné, kde fungují peníze – na led a kávu, nic jiného se zde koupit nedá. Co si nepřivezete, to nemáte. Ale protože filosofie Burning Mana je založena kromě samostatnosti také na obdarování, můžete spoustu věcí dostat. Ale nemusíte, i když lidé zde

si pomáhají docela dost. Na druhou stranu, skoro každý ví, do čeho jde, takže lidé přijíždějí vybaveni na přežití.

Burning Man není pro chudé. Za letenku, vstupenku, spací auto nebo karavan, jídlo a vodu na 1-2 týdny, případně stravu od svého kempu, zaplatíte 2500 - 6000 dolarů. Můžete jet nízkonákladově a s vlastním stanem, ale to musí být peklo. Po prvním dnu máte pořádek ve stanu jako kdybyste tam hodili 5 kbelíků s popelem, rozdupali ho a potom v tom týden spali.

Další zásadou je, že po vás nesmí nic na místě zůstat. Ani špinavá voda. Takže účastníci bez spacích aut a bez peněz si čistí zuby a plivají vodu do lahve, kterou musí na konci odvézt, a místo sprchy si ohřejí mokré ručník na slunci v černém igelitovém sáčku na otření. Na druhou stranu, prach je tak vlezlý, že stejně jste zabalení do šátku, na očích svářečské nebo punkové brýle, a vašemu kostýmu to je taky jedno. Když přijde prachová bouře nebo se zvedne vítr, zaprášení jsou všichni stejně. Já jsem měla to štěstí, že jsem bydlela v obytném autobusu Čechoameričana Tomáše, který tam byl již po jedenácté se svým úžasným art carem BallanceVille. Je to přestavěné staré hasičské auto, které Tomáš rozřízl uprostřed, prodloužil a navařil na něj vysokozdvížnou plošinu. Ozdobená krajkami z děrovaných plechů, BallanceVille zvedala lidi 17 metrů nad zem a pro mne byla rozhodně nejkrásnějším autem na Playe.

Proč tam lidé jezdí (mluvila jsem s lidmi, kteří tam byli po patnácté nebo po dvacáté)? Co je tolik přitahuje? Myslím, že to je ten pocit svobody a možnosti dělat bláznivé věci bez toho, aby vás někdo soudil. Chlapi si obléknou duhovou tutu sukničku pro roztleskávačky a děrované punčocháče, ženy si nalepí lesklé hvězdičky na bradavky a vyrazí na kole na párty. Je tu obrovská koncentrace nádherných, spoře oblečených dívek v úžasných kostýmech a na vysokých podpatcích. Je to největší hřiště a hračkárna pro dospělé. (A jak pravil můj známý po cestě z Burning Mana: „To je tak divné, vidět normálně oblečené holky.“)

Umělecké instalace jsou dalším velikým lákadlem. Nikde jinde na světě neuvídíte takovou explozi nápadů a umění, které je pro lidi. Po většině instalací můžete lézt a šplhat, jsou k tomu určené. Některé jsou „jenom“ krásné, ale všechny obohacují životní prostor a přináší radost. Letos zde bylo vystaveno cca 400 nádherných uměleckých instalací, v noci nasvícených a zářících do rána.

Ta barevná krása festivalu v noci mě dostala nejvíc. Každý den a noc jsem najezdila 10-20 kilometrů po Playe, hlavní ploše, kde jsou vystavené instalace, a kterou dnem i nocí křížují stovky úžasných vozidel všech možných tvarů. Všechno svítí, bliká, chrlí oheň, všude hraje muzika a všude jezdí desítky tisíc lidí na kolech. Je to NÁDHERA. Musíte být také vidět, jinak vás někdo přejede. Takže barevné ledkové dráty a blikátka na kolo, svítící blikavý kožíšek, svítící blikavá čelenka a svítící ledkové náramky spolu s čelovkou, to byla moje noční výbava na ježdění.

Jela bych tam znovu? Hned po návratu jsem si říkala, že to úplně stačí jednou. Ale ano, už vím, že bych tam chtěla ještě jednou. Víc se bavit, míň fotit, relaxovat a užívat si to bezčasi. Asi se na Burning Man snadno vypěstuje závislost. :-)

Přikládám několik odkazů na stránky, kde získáte obecné informace o festivalu, uvidíte v barvě, jak to na Playe vypadá v noci, a budete si moci lépe prohlédnout jednotlivé instalace.

https://www.google.com/search?tbm=isch&sxsr=ACyBG_NQP_usKNgxFEK-C8EfWzBwG2bhXRA:1571077674512&q=burning+man+2019&chips=q:burning+man+2019,online_chips:art+installations&sa=X&ved=0ahUKEwiSp9C1sJzIAhUPkRQKHZMyB_4Q4IYIMCgE&biw=1192&bih=766&dpr=2

Obecné informace:

https://cs.wikipedia.org/wiki/Burning_Man

Burning Man 2019 v noci: Umělecké instalace 2019:

https://www.google.com/search?tbm=isch&sxsr=ACyBG_NQP_usKNgxFEK-C8EfWzBwG2bhXRA:1571077745752&q=burning+man+night&sa=X&ved=0ahUKEwiGs8zXsJzIAhWOEBQKHZ8sDF8QrNwCCEoBQ&biw=1192&bih=766&dpr=2

text a foto Eliška Rafajová

HAMBURK

Výpravu do Hamburku jsme my z pardubického fotoklubu Alfa chystali už několik let. Utkvělá představa, že to bude krásné město a skvělé místo k fotografování, se naplnila.

Hamburk je námořní přístav, učili nás ve škole. Ano, je, ale na řece Labi. K moři je ještě více než půl stovky kilometrů daleko. Námořní lodě však zajiždějí až do nitra labské delty, návštěvník není o nic ochuzen. Druhý největší kontejnerový přístav (po Rotterdamu) nás lákal pochopitelně ze všeho nejvíc. Obrovské množství přístavních jeřábů se na fotografiích moc dobře vyjímá.

Ke starým hanzovním domům a k průmyslovým přístavním budovám se v Hamburku zachovali velmi pěkně. Začleněním do přístavu vznikla čtvrť Hafen City, moderní místo k žití a bydlení. Připomíná Benátky. Ve čtvrti se střídají klasické ulice s labskými kanály. Vše propojuje obrovské množství mostů. Údajně jich je téměř dva a půl tisíce a Hamburk tak patří k „nejzaměstněnějšímu“ městu v Evropě.

Čtvrť Speicherstadt je největším souvislým komplexem skladových budov na světě, což ocenilo i UNESCO zápisem do seznamu světového kulturního dědictví. I zde nahrazují ulice vodní kanály. Nejvýraznější budovou je zde nové sídlo Labské filharmonie. 110 metrů vysoká budova je dominantou Hamburku. Nedá se minout. Nejenom že je odevšad vidět, táhnou k ní ze všech stran davy turistů. Příjemným počinem je, že v osmém patře je volně přístupný ochoz, z něhož je krásný výhled na celé město. Odstáli jsme si drobnou frontu, ale stálo to zato.

Město Hamburk je na jedné straně Labe, přístav a doky na straně druhé. Část městské hromadné dopravy je zajišťována loděmi. Cestování je příjemné, bonusem je krásný výhled na přístav, město i jeřáby. V roce 1911 byl vystavěn v hloubce dvacet čtyři metrů pod řekou tunel, který umožnil přístavním dělníkům pohodlnou cestu do práce. Dno tunelu je dostupné výtahy, které kromě pěších pojmu i vůz s koňmi a auto. Krásná atrakce. Výtahy i tunely

jsou auty i chodci využívány dodnes, nejvíce ovšem turisty.

Když už jsme nedaleko přístavu, připomeňme si, že v Hamburku má sídlo jediný český námořní přístav. Od roku 1920 tu má Česká republika na 99 let pronajaté území jako důsledek postavení Československa na straně vítězů první světové války. Smlouva právě teď končí, ale díky opčnímu právu o malé české území v Hamburku asi nepřijdeme.

Oblasti dále od centra jsou pro fotografování malebné. Staré přístavní objekty, mosty, rockové kluby, zdi pomalované graffiti mají rozhodně své kouzlo. Obrovský přístav s sebou přináší nutnost převážet zboží dál. Město je protkané kolejemi, nadjezdy i silničními mosty. Železnice tu je vskutku dominantní. Což je také velmi fotogenické. Na závěr další lákavá atrakce. Z přístavu jsme se vydali do čtvrti Sankt Pauli, ve které je slavná ulice Reeperbahn. Mé první setkání s ní bylo v knížce Cirkus Humberto, na této ulici v Hamburku cirkus zprvu zimoval. Ale asi již v té době to byla ulice červených luceren. Trochu mě dnešní podoba zklamala. Žádné sevřené malebné uličky, ale široký bulvár. Usadili jsme se k venkovnímu stolečku do příjemné kavárny a odložili fotoaparáty před sebe. Hned vzápětí nás okolojdoucí upozornili, že to není dobrý nápad. Fotografování se tu nevidí rádo. Na druhou stranu, tak dobrou porci lesního ovoce s jakousi skvělou omáčkou jsem v žádné restauraci ještě nedostala. :-)) Abych nezapomněla. Na Reeperbahn začínali svou kariéru Liverpoolští Beatles. Mají zde své náměští se čtyřmi ocelovými siluetami.

Škoda, že nezbyl čas i na nějaká ta muzea a výstavy. Prohlédli jsme si pouze ruskou ponorku ze sedmdesátých let, která ku potěše turistů stojí v přístavu. Hamburk je příjemným a fotogenickým městem, navíc z Prahy dostupným vlakem bez přestupů. Plánujete-li výlet na prodloužený víkend, můžeme jen doporučit.●

texta foto Eva Stanovská

/ LIBOR NĚMEC /

Podzimní Jizerky

Co je to krásné počasí? Fotograf ho rozhodně vidí úplně jinak než turista šlapající po horách. Na letošním podzimním víkendu se Ctiborem se to potvrdilo. Liják s mlhou byl opravdu krásný.

Ale od začátku. Podzimní Impulsí výpravy do hor se Ctiborem Košťálem se už staly tradicí. Naše krásné hory, veselý lektor, obětavá Jana Neugebauerová a hromada fotografů. Zamíchat a máme víkend jako vyžitý.

V předchozích letech jsme „pofotili“ např. Broumovsko, Jiráskovy skály, Rýchory. Letos byly vybrány Jizerské hory se základnou v Lázních Libverda. Krásná volba.

V pátek večer jsme získali informace, co v okolí navštívit, a shlédli, co vše se dá nafotografovat, když to člověk umí. Dobrá inspirace. Sobotní fotografování nikdy není jen tak, výlet nemáme zadarmo. Dostáváme deset témat k fotografování. V sobotu večer bude soutěž. Výběrem témat nám pan učitel fotografování opravdu neusnadnil:

1. Ve zkratce je síla
2. Živel
3. Bukové katedrály
4. Třícítka
5. Revoluce ve fotografii
6. Makromikrosvět
7. Listy
8. Šílený fotograf
9. Na zdraví
10. (Ne)mám rád lektora

Ráno jsme se probudili a jak věštily všechny předpovědi, bylo to opravdu do deště. Žádný májový deštíček, ale pořádný podzimní. A tak jsme celý den testovali, jak dobrou výdrž máme my i naše fotoaparáty. Obé se osvědčilo. Dopoledne jsme zajeli na Šolcův rybník nad Raspenavou. Někteří nastoupili odvážně se stativy, ale většinou jsme je rychle odložili. I fotograf má jen dvě ruce, přestože by potřeboval alespoň čtyři: stativ, deštník a dvě na fotoaparát a batoh. Večer jsme ovšem Petrovi záviděli krásnou dvouminutovou expozici vyhlazené hladiny rybníka s typickými šolcákovskými kameny.

Po přesunu na Oldřichovské sedlo jsme vyrazili směrem na Kopřivník a Lysé skály. Fotografův sen. Mlha, je vidět na pár metrů, měkké pozadí. Les plný kamenů, skal, nádherných bučin a posledních žlutých listů. Dokonce i gorilu jsme potkali. Byla kamenná a cenila na nás zuby. Jen kdyby nekapalo na hlavu. Přesto vydržíme v lese poměrně dlouho a vracíme se do přeplněné hospody plní zážitků a s plnými kartami.

Dopoledne dáváme sušší variantu – hejnický klášter. Po prohlídce vidíme v rozsvícených oknech na zdech fotografie a spoustu lidí. A ejhle. Hejnický fotoklub má právě vernisáž své výstavy. Myslím, že z nás měli radost. ? My jsme měli radost z jejich fotografií a zejména ze setkání s nestorem hejnické fotografie Jirkou Bartošem. Jeho fotografie, zejména jizerských lesů, jsou proslavené. A hlavně krásné.

Večer se chlubíme svými úlovkami na zadaná témata.

/ EVA STANOVSKÁ /

Nejvíce nám šli šílení fotografové. Škodolibě jsme se fotografovali navzájem. Za deště pod pláštěnkami a deštníky jsme moc důstojně nevypadali. Také téma na zdraví nabízelo snadné nafotografování sklenky s alkoholem. Zvítězila ovšem vtipná fotografie škatulky s léky. Nestačí jen fotografovat, je třeba i přemýšlet. Lektora máme rádi, ale přesto jsme vybírali jeho portréty spíše pro zasmání. To nás baví.

V neděli ráno jsme se probudili do sluníčka a šediviny. Dopoledne jsme se vydali na Kočí kameny k chatě Hubertka. Cesta skýtala krásné výhledy, stráně, žluté modřiny a za frýdlantským zámek v mracích komíny polské elektrárny. Za poledne rozloučení a hurá domů.

Zakončení článků z akcí je vždy banální, ale je to tak. Hory byly prima, počasí bylo prima, lektor byl prima, „školnice“ jakbysmet. No prostě ideální víkend. A prima je, že se můžeme těšit na další podobný. Do roka a do dne. Že?

Díky všem, i kolegům za prima společnost.

Eva Stanovská

Fragment jizerskohorský

Drobně prší. Stoupáme z Oldřichovského sedla mlžnou bučinou, šustivými kroky v záplavě bronzového listoví. Po svazích je učesáno větrem, místy do ztracena, místy až po kolena. Na dřevěných schodištích tu tvoří doslova peřeje.

Žulová skaliska rozesetá po svazích, četně porostlá napitými mechy, výrazně potměněla. I kmeny stříbřitých pilířů „lesní katedrály“ ztratily svoji typickou světlou šed a z návětrné strany po nich zurčivě stékají potůčky dešťové

vody, tvořící u pat kmenů nadýchané chomáčky čerstvé pěny.

Pestrobarevný „hádek“ fotografů v pláštěnkách či s deštníky jako hlavičkami hub lesknoucích se mezi listím a mechy stoupají po cestě nebo zdánlivě chaoticky či nahodile svahem mezi různě melancholicky a imaginárně se tvářícími zákoutími bučin. Často se měnící intenzita mlžných závojų a cárů je popohánějí nahoru a vyzývá k hledání toho nejzajímavějšího, nejvíce oku lahodícího zátiší, zákoutí, celku. Mlha tu rozehrála své pověstné podzemní divadlo se stále se měnícími kulisami. Bezlisté kmeny, skaliska, mechy, ojediněle zapomenuté větve se záplavou posledních jako na negativu světlých lístků ověšených drobounkými, diamantům se podobajícími, kapkami. Polozřícená souš smrku, umně opřená o statný buk, tiše říká: „Jsem schodištěm až do nebes...“

Lístek se nepohne, z nebe sem zavál božský klid, v němž se i skalisko v podobě profilu statné gorily na vrcholku hřebenu tváří jaksí smířlivě. „Bartošovské Jizerky“ nechaly nás nahlédnout do kouzelné kuchyně, která láká nejednoho krajináře.

Až silící déšť procedil mezi zuby „Tak zas někdy příště.“

Díky, Ctibore, Jano, díky všichni zúčastnění za další těžko zapomenutelný víkend mezi bezva lidičkami.

Na nějaké další příště se těší Vláda Herbrych.

/ EVA STANOVSKÁ /

Ostravsko

Jak už je v posledních letech zvykem, pro velký úspěch naplánoval Skalda další společné setkání, tentokrát pod názvem „neČERNÉ OSTRAVSKO“.

Jak samotný název napovídá, předmětem našeho společného fotografického snažení byl Ostravský region a hlavně jeho staré industriální stavby. Také nás lákaly laguny a kaliště, vedlejší produkty těžebního průmyslu v této lokalitě.

Sešli jsme se mírně „oslabení“, protože nepřijeli přátelé z Polska, v pátek 18. října 2019 v podvečer na břehu Těrlické přehrady nedaleko Havířova. Byli jsme ubytováni v hotelu Jaškovská krčma. Zde se odehrávala i naše společná sezení. Po příjezdu nás potěšilo, že v krčmě právě probíhaly zvěřinové hody.

Po vzájemném přivítání a výborné večeři nás vrchní organizátor Vláda Skalický seznámil s obsahem celého víkendu. Večer měly zahájit místní fotografické legendy František Válek a Fedor Gabčan s prezentací své tvorby a představením zdejšího kraje. Osud bohužel rozhodl jinak. František Válek den před sjednaným setkáním zemřel a Fedor musel odcestovat do zahraničí.

To by však nebyl Skalda, kdyby neměl pro tento případ připravené nějaké jiné překvapení. Přivedl mezi nás paní Alenu, místní režisérku a amatérskou fotografku, která nás všechny uchvátíla svým příběhem a emotivním vyprávěním s názvem „Poklad z krabice“. Alena po zakoupení starého deskového fotopřístroje zjistila, že součástí výbavy je i třicet skleněných negativů neznámého původu s fotografiemi vojáků. Ukázalo se, že to jsou sto let staré záznamy z první světové války. Pátrala a pátrala, až zjistila, že se jedná o rakouské vojáky v obsazeném italském městečku. Za války bylo místo zničeno a obyvatelé přišli o obrazové doklady z minulosti. Paní Alena s manželem poskytli snímky současnému vedení města. Vzniklo z toho velké přátelství,

bylo uspořádáno mnoho výstav a vzájemně se opakovaně navštěvují a připravují další aktivity. Zajímavé bylo pozorovat snímky sto let staré v porovnání s dnešní realitou.

Po tomto poutavém vyprávění s videoprojekcí následovalo seznámení se zajímavými lokalitami Ostravy a jejím okolí. Nápomocni byli i místní fotografové Jirka a Tonda. Večer byl zakončen promítáním fotografií z předchozích setkání a volná zábava.

Sobotního ráno jsme po snídani vyrazili za svými úlovky po celém Ostravsku. Největší koncentrace fotografů, jak se dalo celkem logicky předpokládat, byla v Dolních Vítkovicích v areálu bývalých železáren. Zde se skýtá mnoho možností nafotit zajímavé industriální objekty v přímém přenosu a zblízka. Na počátku setkání vyhlášená soutěž na téma „o nejhezčí trubku“ rezonuje v našich myslích i v závěrkách. Já osobně jsem ve Vítkovicích nebyl asi sedm let a musím říci, že se tu dost změnilo a přibýlo několik kaváren. Zejména pak kavárna Bolt café na vrcholku bývalé vysoké pece s nádherným výhledem do okolí. Nedovolili jsme si ji s kolegy vynechat.

Naše skupina v průběhu víkendu ještě navštívila Havířov, Porubu, Český i Polský Těšín, okolí dolu ČSM Stonava s nedalekým kalištěm, šikmý kostel sv. Petra z Alkantary na Karvinsku i blízké okolí Těrlické přehrady, kde jsme bydleli. Zajímavý kraj a v podzemních slunných dnech i fotogenický.

Po sobotní večeři následovala, jako při každém Skaldově výjezdu, hraná scénka, kterou sám společně s Alenou režíroval. Příběh havíře Bohouše, ztvárněného Chosém z Prahy, z drsného života horníků v dolech. Do náročného příběhu se postupně zapojili všichni přítomní a byla velké legrace. Ti, kteří právě neměli nějakou tu roli na jevišti, hlasovali po vzoru kinoautomatu o způsobu pokračování příběhu. Inspirováni kuchařem Kuřátkem jsme blikali

/ JAN GOTTFRIED / KARVINSKO /

baterkami, až jsme se doblíkali šťastného konce. Po divadle došlo na prezentaci přivezených fotografií jednotlivých účastníků a volná zábava do nočních hodin.

Neděle byla dnem odjezdu, ale po snídani jsme ještě stačili zpracovat a poté promítnout fotografie na soutěžní téma „NEJ trubka“, ze kterých následně „odborná“ porota z našich řad vybrala a „odměnila“ ty nejlepší. Nejvyšší metu za ztvárnění trubek si odnášel Jirka Provazník, oceněn byl i nejmladší účastník Jáchym (5 let), kterému se zadařila krásná fotografie motorky. Tu ocenilo i laické publikum nejhluchnějšími výkřiky obdivu (byla fakt objektivně nejlepší, měřeno „hlukoměrem“ na mobilu). Pak už jen společná fotka, loučení a odjezd domů. Počasí přálo, krásné ubytování, zábava báječná.

Co více si přát. Tak Skaldo, díky a zase příště.

Za všechny Libor

Malé zamyšlení (ne)černoostavské

Na Ostravsko jezdím ráda. Může za to zejména můj fotografický obdiv k industriálu. Navzdory tomu, že se jedná o záležitost neekologickou, je v něm cosi zvláštního a přitažlivého.

Ostravsko je nečekaně zarostlé stromy a lesy. Snaha zneviditelnit zničenost krajiny má za následek malebnost viditelnou ze silnic a cest. Za lesem či vodní plochou vykukuje vršek těžních věží, převážně již opuštěných, komíny kouřící či mlčící, jiné podivné objekty.

Raritou kraje je kostel svatého Petra z Alkantary u Karviné.

Svým náklonem 6,8° od svislé osy konkuruje šikmé věži v Pize. Pohybem ji předčí. „Nemáte tam chybu?“ ptám se ochotného mladíka, který trpělivě odpovídá dotazy návštěvníků kostela. „Opravdu kostel poklesl o 32 metrů?“

„Jo jo, číslo neplatí, dnes už to je o 40 metrů, kostel byl původně na kopci.“ Pod kostelem je několik desítek slojí, které se postupně propadají. Nedaleko vede čtyřproudová silnice. Dozvídám se, že i ta postupně klesá. Kraj neustálých změn. „Do práce jsem jezdila do kopce a teď už jezdím z kopce,“ pravila paní Alena, když jsem jí líčila zážitek z šikmého kostela.

Na Ostravsku je vše. Malebná města Český Těšín a Polský Těšín, ze kterých dýchají staré časy. Umělá města z padesátých let Poruba a Havířov. Navzdory nesvobodě padesátých let a kopírování sovětských vzorů vznikla města se zajímavou urbanistikou. Dnes jsou budovatelské reliéfy legrační, ale rozhodně jsou svědectvím své doby. Je dobře, že města zůstanou uchována v původní podobě. Moderní silniční a dálniční tahy protínají Ostravu, která je směsicí průmyslu, obchodu a sídlišť k bydlení. Zaujmu hutě v Dolních Vítkovicích, které přivedlo k životu osvětlené rozhodnutí města a pan architekt Josef Pleskot. Když večer přijíždíme k Těrlické přehradě plné rybářů, jsme najednou v úplně jiném světě.

A nad tím vším leží stín skvělého filmu Dukla 61 o hrůzné důlní katastrofě (pokud jste neviděli, doporučuji). Osudy zdejších lidí jsou spjaty s doly a hutěmi, které měly konjunkturu za socialismu a které postupně zanikají.

Za tři dny se kraj nedá poznat, lze se jen dotknout. I to bylo zajímavé, nejen fotograficky.●

Eva Stanovská

Já mám rád děvčátko z Blatné, je mi to ale prd platné...

Text humorné písničky mě opět po roce zavedl do Blatné, na již čtrnáctý ročník Blatenského fotofestivalu.

Za těch čtrnáct roků se festival změnil z akce nadšenců do podoby profesionální akce pod hlavičkou blatenského kulturního centra. Přesto, že se takto profesionalizoval, neztratil svůj prvotní „nádech“ setkávání lidí, které fotka baví. Už se nesetkáváme na snídani u Kamily v kuchyni. Už se o vše Kamila nestará, jak tomu bylo na počátku existence festivalu. Pečlivě připravená dramaturgie, přesný program i týlové zabezpečení – jídlo, spaní, pásky na zápěstí autorů výstav, to vše přinesla změna hlavního organizátora. Co ale zůstalo, je výběr autorů hlavních výstav.

Po Kratochvílovi, Dostálovi, Márovi, Jarcovjácové a mnoha dalších se letos na hlavních výstavách představili Pavel Baňka, Roman Vondrouš (již podruhé), Václav Šilha, Václav Podestát, SČF se svojí putovní výstavou 100 let očima fotografů, Václav Němec, Skupina neskupina a Galerie Jaroslava Fragnera.

Festival doprovodily, stejně jako v letech předchozích, mnohé přednášky, další doprovodné výstavy a samozřejmě Otevřená scéna. Na tu bylo letos zvoleno téma „DIVOČINA“.

Divočina v nás i okol nás.

Počasi se, stejně jako v letech předchozích, vydařilo. Přátelé se opět po roce setkali, mnozí zde našli přátele nové. Prostě setkání lidí, pro které je fotografie nejen koníčkem, ale i součástí jejich životů. Prostředkem vyjadřování se ke svému okolí a prostřednictvím ní i setkávání s dalšími, které fotografie baví.

Žádný popis, žádná reportáž nenahradí osobní zážitek. Proto vás zvů na ten ročník příští. A to jako návštěvníky, nebo ještě lépe účastníky Otevřené scény, která má již vyhlášené téma „GENERACE“.

Pokuste se svým projektem, svými fotografiemi uspět a na výstavu se dostat. Není to soutěž. Je to cíl pořadatelů, aby se v Blatné ukázalo to dobré, co současná amatérská, možná zajímavá, fotografie nabízí.

Přijďte, ať to vidíte na vlastní OKA.

*Vladimír Skalický,
Lanškroun*

Blatenský fotofestival opět inspirativní

Divočina je krásné téma k fotografování. Lze si představit cokoliv. Od skutečné divočiny kdesi v džugli, přes divoké životní zážitky až po divočinu v člověčí duši. To vše měli organizátoři v čele s Kamilou Berndorffovou jistě na mysli, když připravovali na třetí zářijový týden 2019 již 14. blatenský fotofestival.

Na fotofestivalu je krásná sounáležitost zúčastněných. Společné putování od vernisáže k vernisáži se stalo tradicí. Právě tak jako vždy pečlivě vybraný hudební doprovod, který provází oba dny.

Městské muzeum a majitelka blatenského zámku poskytly nejzajímavější prostory pro profesionální fotografy. Pavel Baňka připravil výstavu s názvem Hledání ticha – výběr z fotografií posledních dvaceti let. Úsporné vyjadřování má své neodolatelné kouzlo právě tak jako autor sám.

Roman Vondrouš, pro všechny známý jako držitel nejvyššího ocenění Worl Press Photo v kategorii sport, vystavil fotografie na téma Zákulisí dostihového světa a Masopust. Jeho oblíbené téma z dostihového sportu bylo pojata zcela jinak, ukazovalo spíše diváckou část velkých akcí. Instalace byla skvěle pojata, takže člověku splývaly záběry z Masopustu a dostihových závodů v jeden absurdní celek.

Václav Šilha fotografuje tu pravou divočinu. Představení zanikajících kultur po celém světě je zajímavým, bohužel i smutným podíváním.

Profesionální scénu doplňují přednášky autorů. Václav Podestát představil svého Anděla uprostřed davu na plátně a doprovodil zajímavým vyprávěním. Úspěch měla zajímavě a vtipně podaná přednáška Ibry Ibrahimoviče Střepy severních Čech o Podkrušnohoří ovlivněné těžbou a elektrárenským průmyslem. Nejvíce asi zaujala poslední přednáška mladé Elišky Podzimkové. Úspěšná grafická vychází ve své tvorbě z fotografií. Že ji neznáte? Možná ano. Ilustrovala a graficky zpracovala např. druhou knížku vzpomínek Marie Doležalové Jeden kopeček šmoulavé. A hlavně vytvořila novou knižní podobu Malého prince. Fotografie, které jsou základem ilustrací, pořídila v syrovém prostředí Islandu. Rozhodně stojí za vygooglení.

Nejzajímavějším místem festivalu je pro mě vždy otevřená scéna. Fotografové nezatížení povinností se reprezentovat svými nejznámějšími díly dokážou na dané téma vytvořit neuvěřitelně rozmanité soubory. Organizátoři jim navíc přidělují krásné prostory. Nemám ráda přílišnou uhlazenost a fotografie s tématem Divočina, pověšené na konstrukci z lešeňových trubek nebo umístěny v šatlavě, jsou pro mě to pravé ořechové. Tématem se soubory z otevřené scény více blíží charakteristice divočina v duši. Názor nebudme konzervativní vyjadřoval např. Vláda Skalický svou kombinací fotografií lesního chaosu a skutečných větví a jiných lesních artefaktů. Vše umístěno do krásných starých rámců.

Z východočeských fotografů, účastných na otevřené scéně, mohu ještě jmenovat Standu Odvárku, Janu Bauerovou, Gabču Řehákovou, Jindru Beneše, Dášu Skořepovou a sebe. Snad jsem na nikoho nezapomněla.

Nelze popsat vše, co se v Blatné odehrálo. Většina vystavujících se do tohoto krátkého výčtu nevešla. Jako každý rok apelují: jedte se podívat. Tolik fotografií, hovorů o fotografiích a spokojených fotografů na jednom místě se hned tak nevidí. A to nemluvím o skvělé kavárně, kterou vytvořila Kamila Berndorfová ve svém domě. Tři dny byla plná lidí i obrazů. Slovo fotografie bylo určitě nejfrekventovanějším slovem, které zde bylo slyšet.

Tak zase za rok ve stejnou dobu na stejném místě.●

Eva Stanovská

/ KATEŘINA ZAŇKOVÁ / SNĚNÍ /

Přehlídka fotografické tvorby

Fotografie 2019

Psal se rok 1839 a dne 19. srpna na slavnostním zasedání francouzské Akademie byl vyhlášen vynález daguerrotypie. Daguerrovův vynález se rychle rozšířil po celém světě. První v Praze daguerrotypoval prof. J. F. Hessler, který v Ročence pro továrníky a živnostníky v roce 1839 uveřejnil v Čechách první přesný postup daguerrotypování. Tolik z knihy „Dějiny fotografie v obrazech od nejstarších dob k dnešku“ od prof. Rudolfa Skopce.

V letošním roce uplynulo 180 let od vyhlášení a díky tomuto vynálezu, který prošel neuvěřitelným vývojem od chemických procesů až po digitální tisk, jsme měli příležitost vidět vystavené fotografie autorů, z nichž mnozí jsou členy fotografických spolků, klubů či tvůrčích skupin.

Fotografie se stala dostupnou pro všechny, důležité však je, jak se ve fotografii orientovat, kde brát motivaci pro záměrnou a cílevědomou tvorbu. Já vidím budoucnost v mladých lidech, kteří mají chuť se vzdělávat, kultivovat své vidění a nacházet nové pohledy na zdánlivě všední věci.

Přehlídka fotografické tvorby Fotografie 2019 byla žánrově pestrá. Výstavní kapacita však neumožňuje vystavit autorská portfolia případně cykly a seriály v celé své šíři. Výhodou však je, že výstavu zhlédne velké množství diváků, kteří jdou na prohlídku zámku a přilehlých zahrad.

Propozice fotografické přehlídky člení autory do dvou skupin podle věku, do 18 let a starší. Jury vybrala do letošní výstavní kolekce fotografie i začínajících fotografů a pořadatelé dali příležitost vystavit jejich prvotiny. Odkrývání

talentů je další z přístupů, jak hledat a motivovat mladé adepty fotografie k vážnému přístupu k fotografii i k prezentaci toho, co vytvoří.

Když už byla fotografie vynalezena a provází nás na každém kroku, je naší zábavou, koníčkem, pro některé i povoláním, snažme se prostřednictvím fotografie vnášet mezi diváky krásno a obohacovat náš život.

V Galerie Švédská síň na zámku rodiny Bartoň-Dobenín v Novém Městě nad Metují bylo při vernisáži plno. Nejinak tomu bylo i v průběhu výstavy, neboť ji zhlédlo bezmála dva tisíce diváků.

Součástí výstavy byla i anketa o cenu diváků. V každé kategorii mohl divák napsat tři autory a jejich díla. Ti, kteří získali nejvíce hlasů, obdrželi cenu diváků.

V letošním roce získali v kategorii do 18 let první místo Kateřina Zaňková za snímky Snění 1 a 2, druhá byla Nicol Plecháčová za snímek Na pláži a třetí byl Petr Tomáš se snímkem Podzimní. Všichni ocenění byli z Fotokroužku ZŠ Malec z Nového Města nad Metují.

V kategorii starších si prvenství odnáší Jan Broum z Fotoklubu Jaroměř za snímek Budiž světlo, na druhém místě se umístil Miloš Kleiner se snímkem Zlaté návrší a třetí byl Oldřich Jenka se snímkem Rašelina. Oba jmenovaní jsou z Fotoklubu Police nad Metují.

Starosta Města Nové Město nad Metují, Petr Hable, podpořil mladé adepty fotografie a pozval je k posezení a diskusi na radnici města, kde obdrželi upomínkové předměty.●

*Pro Impuls
Rudolf Němeček*

Galerie 654

„Co je nahoře, je i dole,...“

Splněný sen o galerii na půdě a „Co je nahoře, je i dole,...“ Trpělivost přináší odměnu v podobě spanilé krásy a vůně květů růží. A jak se také říká „když se přičiníš, tvé přání se vyplní“. Tak se i úspěšně završil několik let trvající záměr výtvarně laděného fotografa Jindry Klabačky vybudovat ve svém domácím prostředí galerii, jež by si zamilovali fotografové, fotografky, ale také malíři, malířky,... prostě tvůrci výtvarným Múzám zaslíbení. Při volbě výstavní prostory zvítězila půda, snad proto, že je blíže nebi, či také z tušeného důvodu, že silné dřevěné trámy ušlechtilé zhodnocují jejich původce, tedy stromy, jež se přece také vypínají k nebi...

A tak se v tomto útulném a teplém světlem ozářeném prostředí páteční podvečer na sklonku letošního října ve Velkém Poříčí (K Lípě 654), nedaleko města Náchoda sešly více než dva tucty diváků, známých a přátel, aby ukojily svou zvědavost, ale hlavně aby otevřely svá srdce a mysl k setkání s tvůrčí energií vystavených fotografií, k dialogu s jejich autory i k radostnému prožívání atmosféry blahodárné synergie se všemi příchozími...

Přítomné diváky za doznívající podmanivé hudby art-rockové skupiny Pink Floyd přivítal a výstavu dvou autorů uvedl zkušený konferenciér, ale především fotografický tvůrce a člen náchodského fotoklubu Roman Unger. Zřizovateli této nové galerie popřál především dostatek elánu, štěstí při výběru autorů výstav, ale i nezbytné osobité charisma galeristy, jež jak je známo například u Petra Moška z Pardubic, přirozeně motivuje diváky i k opakovaným návštěvám.

Metafyzické téma inspirované tzv. Smaragdovou deskou „Co je nahoře, je i dole, co je dole, je i nahoře“ si oba premiéroví autoři – Jindřich Klabačka a Vítězslav Krejčí nevybrali náhodou. Lze totiž vnímat tuto analogii či identitu právě ve prostoru půdy, tedy nad zemí, za platnou jak foneticky (dvojitý význam slova „půda“), tak i materiálně (viz výše zmíněný původ dřevěných trámů atd.), rovněž i subtilněji, resp. duchovněji (viz absence rozdílů v holistickém modelu bytí – „vše je Jedno-ta, čas, prostor a pohyb neexistují, resp. existují jen relativně, v představě Mysli atd.).

Každý z autorů se tohoto tématu zhostil po svém, dle svých výtvarných, technických, myšlenkových, emočních aj. dispozic. Pro Klabačku bylo zásadním obrazovým východiskem snímkování v exteriéru, zejména architektury a soch, s akcentem k významově bohatým tradičním symbolům (hexagram, kříž) nebo figurativním idolům, resp. sošným objektům (Ježíš, Buddha, anděl, Sv. Václav apod.). Autor však také diváky stimuluje k další úrovni prožitku, totiž možnosti ve svém vnímání postupně vytvořit pulsující mozaiku složenou z vystavených exponátů a objevit tak skryté souvislosti a pocítit silnější vhléd i emoční odezvu a vzrušení...

Krejčí si pro ztvárnění tohoto filozoficky a mysticky laděného tématu zvolil rovněž figurativně objektový styl, ovšem v prostředí interiéru a vždy s použitím zřejmě nejúčinnějšího prvku reflexe – rozdvojení a zároveň i spojení

/ JINDŘICH KLABAČKA / NAHOŘE-DOLE /

– zrcadla, resp. zrcadlení. Při uvedení této výstavy autor divákům objasnil, jak nesmírně přesvědčivě může právě fotografické médium demonstrovat myšlenkový i vizuální rébus paradoxu a jeho fascinaci. Krejčí „ubral“ na pro něj typické výtvarné transformaci a jazyku personifikace a metamorfóz, aby diváky přiměl ke koncentraci na důležitá sdělení, prostředkovaná typickou fotografickou, resp. veristickou řečí, s promyšlenou kompozicí a světelnou modulací. Je úžasné, jak může být tak jasně vyjeveno například „sub“ téma této výstavy – „Co je vnější, je i vnitřní, co je vnitřní je i vnější“. Položíme-li totiž průhlednou skleněnou mísu na zrcadlo, co se obnaží? Ano, onen vnitřní (konvexní) tvar se vizuálně spojí s odrazeným tvarem vnějším (konkávním), zároveň lze tyto protilehlé póly nadále vnímat odděleně... Avšak to není vše. Je totiž možné, pravil Krejčí na vernisáži, tento paradox a zároveň fúzi plněji prožívat a jasnozřivěji chápat.

Výstavu tento nám tak dobře známý autor doplnil vlastními texty, čerpající z autentických prožitků a také citáty historických i současných osobností (Lao'c, F. Drtikol, L. Klíma, J. Švankmajer apod.)

Běžte se, milí čtenáři, na tuto výstavu, jež bude k vidění do 30. 1. 2020 do nové Galerie 654 podívat (doporučená předchozí domluva na tel.: 607 372 821) a cosi se vám možná objasní...●

V. Krejčí, v HK, 6. listopadu 2019

OFFO 2019

/ ROMAN BARAN / Z BRZEGU /

Někteří si možná vzpomenou, že jsem před dvěma roky psal krátkou reportáž ze zajímavého festivalu fotografie zhotovené Camerou Obscuro.

Jedná se o přehlídku autorů a jejich prací, které jsou „rozesety“ po mnoha místech Polska. Hlavní centrum události je ale soustředěno do polské Jastrzebie Zdrój, kde se ve dnech 25. – 26. října setkávají autoři na zahájení hlavních výstav festivalu. Ty se tradičně konají v trojúhelníku Jastrzabija Zdrój – Rybnik – Olza.

Jelikož jsem se v posledních dvou letech pokusil o fotografii z krabice a za pomoci kamaráda jsem si vyrobil „fotoaparát“ z plechovky od sušenek, poslal jsem svých několik obrázků do výběru na festival. Bylo mi milé, když jsem dostal odpověď, že mé fotografie přijaly a že budou vystaveny v Racirborzi. Do svého kalendáře jsem si zapsal datum setkání a v daný termín vyrazil do Polska.

Jestrabija Zdrój leží 30 km za hranicemi nad Ostravou. Cesta příjemná, po dálnici až skoro na místo. Při příjezdu do Osrodka kultury mne překvapil počet návštěvníků, kteří se sjeli na zahajovací vernisáž. Několik slov úvodem (v rychlosti mluvené polštiny rozumím každému desátému slovu) a po té pozvání na prohlídku OFFO tour. Jedná se o kolekci, která bude putovat po polských galeriích a dalších výstavních místech Polska. Scházíme do sklepení ostrodku, kde jsou v několika místnostech na stěnách vystaveny po jednom díle od každého autora. Přehlídka je pojata soutěžně. Návštěvníci mají vystavené obrázky ohodnotit. Procházíme (na festivalu mne doprovází moje žena) syrovými prostory a vybíráme si svého favorita. Překvapuje mne počet autorů – účastníků. Když vezmu, že každý autor zaslal po jedné fotografii, je číslo účastníků přes 110 úžasné. Na stěnách visí práce běžné, svým námětem a zpracováním nijak překvapivé. U některých fotografií si v duchu říkám: „Proč to autor dělá dírkou, když fotografie vypadá jako z běžného, ne tak kvalitního foťáku?“ Jindy zase: „Na tom námětu se úplně ztrácí charakter dírkové fotografie, protože zvolený námět je tak banální, že to je škoda práce.“ Ale každému po chuti, co mu „chutná“. Svoji pozornost svádím k fotografiím, kde je vidět nejen proces „nekvality“ dírkové technologie, ale i přínos autora, který tuto technologii využívá k neotřelému kreativnímu přístupu. Váhám mezi nahnědlou fotografií lesa na ručním papíru s nanesenou emulzí a obrázkem nějakého pobřeží se ztrácející se postavou stojícího člověka. Dílko ve formátu 30x40 cm mne přesvědčuje o výtvarném citění autora a tak mu dávám svůj hlas. Doprohliďnu si zbytek fotografií a jdu na vyhlášení vítěze. Můj favorit sice nevyhrál, ale náladu mi to nijak nekazí. Vyhlášením vítěze oceněného předáním nového dírkového fotoaparátu večer končí.

Druhý den se festival přesouvá do nedalekého Rybnika. Dopoledne probíhá dílna s ukázkou tvorby portrétů komůrkou z plechovky od piva. Dílna mne moc nezajímá, proto se s ženou věnujeme prohlídce výstavy několika autorů v místní knihovně (mají otevřeno i v sobotu!) a města, které jsme ještě nepoznali. Projdeme si místní tržnici, obchůdky a končíme na terase rybnického kulturáku

na obědě.

V mezičase oběda a večerního pokračování programu se jedeme podívat do nedaleké Racirborze, kde mají viset moje fotografie. Nacházíme je ve výstavní místnosti knihovny. Je sice po zavíračce, ale ochotná zaměstnankyně nás na chvilku pouští, abychom se na výstavu nejen mých prací podívali.

Dvoudenní program završuje setkání v dalším „kulturáku“ v Olze. Sjíždí se sem většina autorů, kteří na festival přijeli. Krátké úvodní slovo (zase nerozumím), dvě skladby ukrajinského fotografa, který zahraje na klavír (zajímavé spojení dvou uměleckých oborů) a avizovaná výměna fotografií autorů – účastníků festivalu. Na tuto chvíli jsem připraven a jsem rád, že se mé „nudle“ rozebírají mezi prvními. Nikdo moc nezná autory, kteří svá díla na stůl pokládají, ale zájem o vzájemné obrázky je příjemná asi pro každého. Zhruba po půl hodině je „rozebráno“. Loučím se s přáteli, které jsem viděl před týdnem i před dvěma lety (festival je pořádán jako bienále), a jedeme se vyspat na další cestu, tentokrát do Bielsko Bielej, kde končí další fotografický festival. Ale to až v další minireportáži.

A co si z Jastrzebie Zdróji odvážím? Kromě několika dalších fotografií od známých/neznámých i dobrý pocit, že existují akce, které stojí navštěvovat, popřípadě se jich svými pracemi účastnit. Není to přehlídka soutěžní, ale vybrání do skupiny účastníků je přeci jakýmsi oceněním.

Druhou, neméně důležitou zkušeností je, že i takto dobrovolnický neziskově pořádaná akce má svůj zvuk po celém světě. Festival OFFO není jen nějakou regionální akcí. Viděli jsme obrázky nejen z Polska a Čech, ale také z Ukrajiny, Běloruska, Anglie, Argentiny, Španělska a mnoha dalších států.

A zatřetí, potěšili jsme se mnoha fotografiemi, které nevyužívají jen dnešní módní vlny dělat „dírkou“, ale jsou zajímavé tvůrčími přístupy a využitím tak staré technologie záznamu ke kreativnímu pracování obrazu.

Co závěrem. Snad je to, že: „Festival OFFO 2021 doporučuje navštívit devět z deseti fotografů!“ tak ahoj v roce 2021 v Jastrzabije Zdróji.●

Vladimír Skalický,
Lanškroun

Fotofestival Uničov 9

Kostka cukru

Není lehké se dostat k informacím, které by přiblížily festival fotografie na Moravě. Letošní, již devátý ročník, se konal v červenci v horkém létě plném zralých meruněk a špendlíků.

Tomu, kdo používá sociální sítě, což není můj případ, se může zdát moje postesknutí divné. Na Facebooku se cosi dočtete. Je toho ale moc málo na to, abyste se kompetentně rozhodli, zda pozvání přijmout či nikoli.

Já jsem se rozhodl, že přijmu a pojedu.

Je sobota 19. července a já stojím na náměstí v Uničově. Snažím se zorientovat, kam mám jít, kde a co uvidím. Telefonické číslo na organizátora Vojtěcha Janouška mi pomáhá vybědnout z nejistoty.

První akce sobotního programu proběhla již v 10 hodin dopoledne. Happening jsem bohužel propásl. Ve 12 hodin bude piknik a ve 13 hodin proběhne zahájení první sobotní výstavy na nedaleké zahrádce.

V mezičase si prohlédnu výstavu Jindřicha Štreita z blízkého Sovince s názvem „Za zdí“. Jedná se o fotografie z daleké Číny. Jindřich nezklamal. Jeho fotografické obrazy plné lidskosti ukazují, že všude jsou lidé stejní.

Další výstavou je kolekce fotografií Lucie Sekerkové na téma „Čarodějnice“ v Galerii U minoritů. Zde na mne

udělal mimořádný dojem průvodce Ondřej Pohajda. Kromě fotografií nás provedl koncertním sálem i „vnitřnostmi“ místních varhan. Takových to, aby pohledal.

V jednu hodinu stojím v zahradce Vojtěchových prarodičů. Jsou zde důmyslně vystaveny kresby Filipa Frankoviče „Pokoje pokoj pokoj pokoj“. Tu v lísce na ovoce upevněné na stěně zahradního domku, podepřené hráběmi, tu na plotě, v koruně stromu nebo na kompostu. Instalace příjemná a plně se hodící ke zvolenému místu. Kresby vyjadřují Filipovi osobní pocity v určitých životních časech. Fotografii zde bohužel nevidím.

Druhá výstava je již fotografická. Tedy fotografická jen ve svém základu. Autoři Lenka Kleinová a Lukáš Procházka zde vystavili dílo, které pojmenovali „Beauty look“. Ukazuje,

jak se s fotografií pracuje v postprocesu. Na jednotlivých částech svého díla „zviditelňují“ postupné etapy úpravy zvolené fotografie ženského portréту. Vrstvené artefakty ukazují postupnou práci „upravovatele“. Presentace spíše než na fotografii upozorňuje na práci s fotografií před jejím finálním dokončením. Fotografie zde slouží jako příklad další práce s ní. Vše, co je ukázáno, navozuje otázku:

„Co je v dnešní fotografii pravda a kde leží hranice manipulace nebo lži?“

Na dalším programu je promítání alternativních filmů a v osm večer komentovaná prohlídka výstav. Ale to jsem již na cestě domů.

Jak hodnotit festival, ze kterého jsem viděl jen torzo?

Nejdřív několik negativ.

Festival na mne udělal dojem, že se jedná o setkání přátel, kteří se znají ze sociálních sítí. Podrobnější informace byly zveřejněny snad jen týden před zahájením. O dění nevědí ani fotografové z fotoklubu v nedaleké Litovli, natož za kopcem v Čechách. Díky tomuto „utajení“ nepřišlo, alespoň v sobotu, moc účastníků.

Festival není výhradně fotografickým, ale spíše kulturně mezioborovým, kde fotografie je jakousi služkou jiných projektů a prezentací. Díky tomu, že jsem přijel až v sobotu, nedostal jsem se na další výstavy, které se zahajovaly v pátek, protože nebylo zajištěno jejich zpřístupnění. Dramaturgie festivalu „nutí“ potenciálního návštěvníka pobýt v Uničově celý víkend, aby mohl vidět kompletní nabídku akce. To není příliš vstřícné k účastníkům, kteří by chtěli přijet v sobotu, neřkuli v neděli.

Dva hlavní aktéři se rozhodli, že festival budou i nadále organizovat, a to se jim daří. Tomu, že jsou pouze dva, odpovídá i úroveň festivalu. Je to setkání především mladých lidí, kteří se sejit chtějí. V sobotu jsem byl nejstarším účastníkem a spaní někde na karimatce by asi už nebyl ten největší zážitek.

A teď už jen ta pozitiva, co se mi hodně líbilo.

Líbí se mi, že NĚKDO NĚCO DĚLÁ a dělá to rád. Dělá to nezištně s plnou dávkou entuziasmu. Rád bych jen znal, zda výsledek vede k vnitřnímu uspokojení.

Co hodnotím kladně je, že se téma festivalu „KOSTKA CUKRU“ váže k místu konání. Uničov je známý bývalým cukrovarem, ve kterém praděd Vojtěcha Janouška pracoval po válce na pozici správce. Toto propojení mi je hodně milé. Pomáhá upevňovat vazby na místa, kde žijeme a která máme rádi.

Čením i to, že je festival mezioborovým. V rámci festivalu bylo využito výstavy klasické fotografie Jindřicha Štreita v Městské galerii Uničov, ale také nové polohy fotografie (Beauty look). Mimo fotografií jsem uviděl a udělal si názor na kresby Filipa. Přesto mi zde klasické fotografie, mluvící vlastním jazykem, chyběly a ani Jindra ze Sovince to nezachránil.

Chválím, chválím nedostižný přístup průvodce Ondřeje Pohajdy, který mne zavedl nejen do varhan, ale hlavně do kulturního života v Uničově. A aby byl obrázek o Fotofestivalu Uničov kompletní, položil jsem pár otázek hlavním organizátorům Petru Willertovi a Vojtěchu Janouškovi.

Ahoj Petře a Vojto.

Jelikož jste mladší než můj nejmladší syn, tak vám budu tykat a vy můžete taky tak. Položím několik otázek, abychom si udělali lepší představu, co to uničovský fotofestival vlastně je.

Můžeš se a svého kamaráda, se kterým festival organizuješ, krátce představit.

Vojta: Ahoj Vladimíre, nejdřív bych chtěl poděkovat, že sis na náš festival našel čas, přijel jsi do Uničova a teď děláme tento rozhovor. Já i Petr jsme z Uničova – vyrůstali jsme tam. Já teď bydlím v Olomouci a živím se vizuální a marketingovou komunikací. Petr bydlí ve Zlíně, kde i vystudoval fotku, a učí na Střední uměleckoprůmyslové škole v Uherském Hradišti. Ale pozor, vrstevníci ani spolužáci nejsme! Já jsem minimálně o 10 let mladší. Náš vztah by se dal spíše charakterizovat jako učitel a žák, alespoň během prvních ročníků Fotofestivalu Uničov, na kterých jsem participoval jako student a účastník. Postupem let se z nás stali kamarádi a spoluorganizátoři.

Petr: Zajímám se o současné výtvarné umění. Nejen tedy o fotografii, ale i klasická média, a naopak i všemožné podoby nových médií.

Vy sami fotografujete?

Petr: Ano a s chutí jak fotoaparátem, tak telefonem.

Vojta: Fotím, ale hlavně pro sebe. Někdy to sdílím na Instagram. Jsou to momentky, když mě zaujme světlo v interiéru, ve městě, v krajině. Nebo nějaký horizont.

Jak jste se k festivalu dostali?

Petr: Skrze zájem o současné umění. A přestože festival má v názvu foto, vždy jsme ho chápali spíše jako multižánrový. Současné nám nevyhovovalo vyčleňování fotografie od ostatních výtvarných oborů.

Vojta: Já se k němu dostal skrze Základní uměleckou školu v Uničově. Byl to první ročník Fotofestivalu Uničov a ZUŠ do něj byla zapojená. Měli jsme jako studenti výtvarky fotografický workshop, jehož výstupem byla jedna z výstav festivalu. Na ZUŠ nás měl výborný učitel, Miloš Adolf. Ten dokonce dříve učil právě i Petra a některé další organizátory prvního ročníku FFU.¹

Festival má už devět roků. Kolik ročníků jste organizovali?

Vojta: Petr je jeden z iniciátorů/zakladatelů festivalu a vydržel u toho až do teď. Já jsem byl na prvním ročníku jako středoškolák účastník–vystavující. Inspirovalo nás to tehdy tak moc, že jsme jako tři kamarádi – Marie Vařeková, Radim Lisa a já – založili na našem uničovském gymnáziu galerii. Jmenovala se Dobrý den (jako opak Galerie Na shledanou ve Volyni). Spolupracovali jsme s fotofestivalem a výstava na gymnáziu byla pravidelně jeho součástí. Happening zde uspořádala Barbora Kleinhamplová (FFU 3, 2013) a fotografie zde vystavovala například i Karolína Mikesková (FFU 4, 2014) nebo Ondřej Hruška (FFU 2, 2012).

Tím se dostávám k tomu, kolik ročníků jste organizoval:

v podstatě kromě prvního, který mě jako účastníka hodně ovlivnil a inspiroval, jsem pomáhal s organizací každého ročníku. Pro třetí ročník jsem dělal i grafiku. Organizátorský tým se postupem času proměnil. Tandem já & Petr funguje od roku 2017, tedy poslední tři ročníky.

Na letošním ročníku jsem viděl a slyšel autory Slováky a studenty nebo absolventy zlínské školy reklamní fotografie. Je to náhoda nebo za tím je nějaký smysl?

Petr: Už od prvních ročníků jsme zvali především mladé autory, a to zejména studenty vysokých fotografických škol, kterých je v Česku hned několik. Zlínský ateliér reklamní fotografie má však k festivalu přece jen trochu blíž, a to nejen geograficky, ale i proto, že jsem zde studoval.

Vojta: Účast slovenských autorů na letošním ročníku je spíše náhoda. Nebo jinak – nerozlišujeme to. Peter Kolářčík, který kurátoroval výstavu svého kamaráda Filipa Frankoviče, jako návštěvníka minulého ročníku, studuje na UMRUM v Praze v ateliéru fotografie Aleksandry Vajd a Martina Kohouta. Hodně Slováků studuje na českých vysokých školách, což je i případ Lenky Kleinové a Lukáše Procházky, kteří studují ve Zlíně v ateliéru Jaroslava Prokopa a Jana Jindry. Je pravda, že jsme letos s tímto ateliérem spolupracovali víc – klauzurní práci letního semestru bylo téma letošního ročníku FFU a nakonec jsme tři práce vystavili. Také jsme letos spolupracovali s ateliérem fotografie v Ostravě, který vede Michal Kalhous a Imrich Veber. Za mne nás určitě zajímá, co tvoří mladí autoři

Byl jsem sobotním účastníkem. Moc nás při zahajování výstav nebylo. Slyšel jsem, že v pátek bylo účastníků víc. Odkud se návštěvníci rekrutují a kolik jich tak přijíždívá?
Petr: Účastníků bývá cca kolem stovky. Zejména se jedná

o studenty výtvarných škol, a to nejen těch fotografických. Ale najdou se návštěvníci různých zájmů a věkových kategorií.

Vojta: Festival je malý, protože organizační tým je malý a prostředky také. Jak si sám zmínil, je to do jisté míry záminka pro setkání přátel. Ostatně to bylo námětem druhého ročníku FFU.²

Podle mě jdou vyzorovat v podstatě dvě (ne úplně přesně ohraničené) skupiny lidí, kteří navštěvují festival. Studenti a absolventi uměleckých vysokých škol, a to nejen fotografie, ale i malby, kresby, sochy, grafického designu atd. Bývají to známí lidé, co v Uničově vystavovali nebo vystavují. A druhá skupina jsou místní. Jsme však otevření a vítáme každého. To, že nemáme kapacitu propagovat festival více, je věc druhá. Prostoru pro zlepšení jsem si vědom. Každopádně pro mě osobně je důležité snažit se vytvářet přátelské prostředí pro dialog různých lidí a názorů.

Tím se dostávám k dramaturgii festivalu. Slyšel jsem, že se v pátek konalo šest různých akcí, vernisáží, přednášek nebo jiných aktivit. To návštěvníci z větší dálky, kteří by rádi přijeli a chodí do práce, nemůžou stihnout.

Proč hlavní program směřujete na pátek a první zahájení dokonce na 16.00 hodin?

Petr: Opět, je to především ovlivněno našimi omezenými možnostmi. Mnohé prostory jsou dostupné pouze přes pracovní dny a lidé nám vychází vstříc tím, že v pátek

prodlouží otvírací dobu, což je případ letošního fitness centra nebo Gymnázia Uničov. O tyto prostory stojíme především proto, že vystavené práce mohou vidět lidé, kteří by si na festival cestu spíše nenašli. Navíc vycházíme z omezených možností města a prostor, které nabízí.

Vojta: Je to tak. My jsme vždy rádi, když dáme dohromady dostatek festivalových lokalit. Myslím, že se nám to daří poslední roky ustálit (děkuji své rodině za možnost využít jak garáž, tak zahrádku na okraji města!). Pro náš festival je typické, že se do velké míry děje na netradičních a běžně nevystavních místech. A také bych byl rád, kdybychom dokázali zpřístupnit většinu výstav po dobu celého festivalu. Tak uvidíme, jestli se nám to bude dařit.

Na jaké návštěvníky vlastně míříte?

Petr: Na tuto otázku jsme již v podstatě odpověděli. Festival je určen lidem, které zajímají přesahy nejen ve fotografii, ale i ve výtvarném umění. Vzhledem k našim omezeným finančním prostředkům, kdy je propagace směřována zejména na sociální síť, se pak jedná o studenty vysokých výtvarných škol.

Vojta: A já se snažím nalákat místní publikum.

Přiznám se, že sehnat informace o festivalu je dost těžké.

Fotografové starší generace, kteří nejsou tak aktivní na „sítích“ se o festivalu nedozví. Jak festival prezentujete?

Vojta: Mnoha cestami, ale hlavně přes internet. O festivalu ví známí známých a máme pozitivní zkušenost s osobním doporučením. Letos mě například velice potěšilo pozvání do Mozaiky Českého rozhlasu Vltava. Věřím, že festival si svou cestu k divákům najde. Zároveň vím, že je plno fotografů, respektive většina, která o nás nikdy neslyšela.

Co a jakou fotografii na festivalu představujete?

Petr: Snažíme se o co nejširší záběr, ale na druhou stranu jdeme jinou cestou než festival v Blatné a v Moravské Třebové. Nesnažíme se o propojování amatérské a profesionální fotografie.

Vojta: Takovou, která nás něčím zajímá nebo baví. Zároveň se osobně snažím dramaturgicky do Uničova zvát fotografy a umělce, které chci poznat osobně a víc pochopit. Dává mi smysl představovat místnímu publiku něco, na co by sami do Prahy, Brna nebo třeba Ústí nad Labem nejeli. Je to trochu naivní, ale mám to tak.

Máte nějaký cíl, jakou fotografii, nebo spíš jaká díla chcete dál prezentovat?

Petr: Cílem je ukázat, jakým tématům se fotografové a výtvarníci věnují. Vše pak propojovat se současným děním kolem nás.

Vojta: Doplním Petra a navážu na předchozí odpověď. Pro mě je tvorba dramaturgie Fotofestival Uničov jeden ze způsobů, jak poznávat svět kolem sebe. Způsob, jak reflektovat to, co se děje kolem nás. Což zní dost obecně a široce, hehe. Takže bychom mohli říct, že chceme reprezentovat fotografii současnou, její různorodé prolínání s dalšími uměleckými disciplínami a společenská témata, které z nějakého vnitřního důvodu chceme zkoumat.

Kde berete inspirační zdroje? A kde sháníte autory?

Petr: Sledujeme, co se děje nejen na internetu, ale i na

uměleckých školách a kolem nás. To jsou největší zdroje naší inspirace.

Vojta: Já se snažím brát inspiraci v různých jiných oborech. Propojováním zdánlivě nepropojitelného. Jinak se snažím průběžně sledovat, co se v uměleckém světě děje, kdo kde vystavuje. A také si průběžně zapisuji nápady, koho bych chtěl jednou do Uničova pozvat.

Myslíte si, že se vám daří naplňovat vaše představy?

Petr: Ano. S omezeným časem a prostředky, můžeme říct, že se nám daří naplňovat naše představy.

Vojta: Souhlas s Petrem.

Co vám pořádání festivalu přináší? Proč to vlastně děláte?

Petr: Zajímám se o současné dění ve výtvarném umění a díky fotofestivalu s ním udržuji lepší kontakt.

Vojta: Ve výsledku přináší hodně námahy. Dává mi však smysl udržovat a rozvíjet dobré tradice, protože v dlouhodobosti vidím hodnotu.

Máte podporu ve městě, nebo jste „vlci samotáři“?

Petr: Ano, podporu máme. Projekt je z části financován z grantu města.

Vojta: A já na tomto místě musím poděkovat městu i všem lidem, kteří nám z městského úřadu nebo městského kulturního zařízení pomáhají a vycházejí nám vstříc. Bez nich by to nešlo.

Co dál? Plánujete další – jubilejní – ročník? A pokud ano, máte už představu o jeho náplni?

Petr: Ano, pomalu se to rýsuje.

Vojta: Představu už nějakou máme, ale zatím nebudeme prozrazovat.

A kdy se na něj můžeme těšit?

Petr: Po několika letech se datum ustálilo na polovinu července.

Vojta: Do kalendáře si tedy můžete zapsat 17.–19. července 2020.

Velice děkujeme za rozhovor a zájem o náš festival!

Děkuji za rozhovor.●

Na otázky Vladimíra Skalického odpovídali

Vojtěch Janoušek a Petr Willert

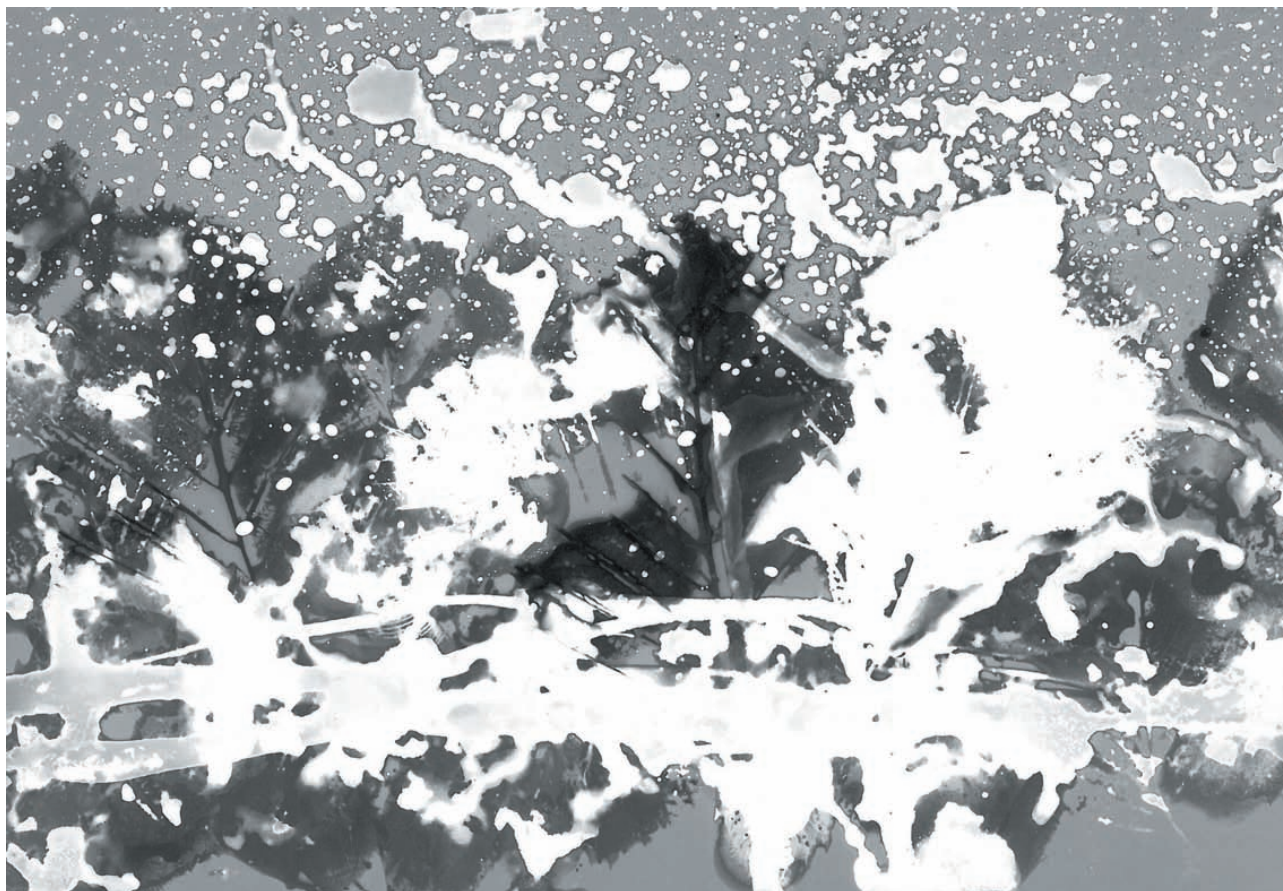
/ FOTO / [HTTPS://WWW.FACEBOOK.COM/FOTOFESTIVALUNICOV/PHOTOS/](https://www.facebook.com/fotofestivalunicov/photos/)

(Footnotes)

¹ Organizátoři prvního ročníku Fotofestivalu Uničov byli:

Blanka Švédová, Petr Willert, Radek Veselý a Magda Veselá (nyní Johnová), která učila na ZUŠ dramatickou výchovu.

² „Pozval jsem pár přátel, aby se přišli podívat, jmenovala se výstava několika českých umělců v Galerii Nova v Záhřebu v roce 2006. Americký umělec Tom Marioni prováděl v 70. letech opakovaně akci Nejlepší umění je pít pivo s přáteli. Fotofestival jako víkendová chata, to je koncepce druhého ročníku.“

INSPIRACE PŘÍRODOU

Městské Muzeum Nové Město nad Metují, Sekce fotografů regionu Náchod, Městský klub v Novém Městě nad Metují a Klub fotografů Nové Město nad Metují spolku Poznávání INSPIRACE PŘÍRODOU luxografie a fotogramy
Výstava u příležitosti 180. výročí vzniku fotografie
Městská galerie Závorka, Na Zadomí 1210, Nové Město nad Metují
24. října 2019 – 4. ledna 2020

Otevřeno: úterý až sobota 10–12 a 12,30–16 hodin, neděle a pondělí zavřeno www.muzeum-nmmn.cz

AKFA: Amatérská umělecká fotografická buňka
 V Galerii OKNO Městského kulturního střediska Słubice se již po delší dobu scházejí nadšenci pro fotografii, kteří chtějí rozvíjet své fotografické zájmy a dovednosti. Poznávají různé formy fotografického zobrazování, hledají cestu vlastního rozvoje, učí se řemeslu, vyjadřují své emoce. Realizují se ve společnosti lidí s obdobnou vášní, navazují přátelství. Účastní se výstav v Polsku i v zahraničí.
 Fotografie na jedné straně umožňuje pořizovat snímky blízkých osob, skutečnosti, která nás obklopuje, sdílet své radosti s ostatními. Rovněž však dává možnost tvůrčí seberealizace, a to i bez použití fotoaparátu. Fotogramy, luxografie, pokládání předmětů na fotografický papír, vystavení slunečnímu světlu nebo malování fotografickými roztoky. Vznikají kouzelné obrazy, překvapivé i pro samotné tvůrce, a prvek improvizace ještě více povzbuzuje jejich tvořivost.

Jak se ukazuje, není vždy potřeba temná komora, ale mohou to být i květy na louce naplněné fotografickými činidly – tvorba fotografií vystavením sluneční záři. Výsledky tak nečekané, až se nechce přestat. Ne všechno musí být okamžité, samozřejmé, tady a teď. Fotografie má mnoho tváří, výrazů a možností.

Anna Panek-Kusz, koordinátorka skupiny AKFA

Autoři děl: Agnieszka Dubacka, Witold Cholewa, Tymon Golubski, Joanna Korbus, Natalia Janczycka, Sławomir Janicki, Katarzyna Kochańska, Karolina Konczyńska, Emilia Kusz, Klaudia Kwiecińska, Anna Łysiak, Beata Łysiak, Kaja Mierzejewska, Dariusz Olechno, Liwia Pawłowska, Halina Samsonowicz, Nina Skrzypacz, Marzena Tatarska, Agnieszka Woźna, Marta Zaporowska

Vedli a inspirovali: Anna Panek-Kusz a Tomasz Fedyszyn

Kontakt: Galeria OKNO Słubickiego Miejskiego Ośrodka Kultury, ul. 1 Maja 1, 69-100 Słubice / tel. 095 75 824 39 ext. 14 / e-mail: anna@galeriaokno.pl

Připravili Petr Suchánek a Rudolf Němeček

Alfa Pardubice – je nám padesát

Petr Beran
Miloš Foršt
Kateřina Göttlichová
Jan Kábele
Oldřich Kimler
Michal Kolář
Milan Kříček
Jiří Macek
Libor Němec
Jiří Provazník
Eliška Rafajová
Eva Stanovská
Roman Vondrouš
Jan Weber

Fotoklub ALFA Pardubice
vás zve na výstavu u příležitosti završení
půlstoletí svého fotografického života

50

Teda většině z nás bohužel už ne, ale po fotoklub krásné číslo. Jak jinak by měl fotoklub oslavit své narozeniny než výstavou. Padesátka je pro člověka čas bilancování – pro fotoklub možná také.

Takže trochu historie: Fotoskupina začínala jako TMS pod hlavičkou Továrny mlýnských strojů Pardubice. Zakladatelem byl pan Josef Schletter, pokračovatelem Mirek Tomášek. Po čase spolupráce s TMS skončila a skupina se přejmenovala na fotoklub ALFA. Alfa je první písmenko v abecedě, ALFA bude první mezi fotografy. Tak nějak znělo jednoduché vysvětlení volby názvu.

Za pana Schlettera se skupina scházela uprostřed města, což dávalo příležitost k zajímavým akcím. Do fotoaparátu byl založen film a zadáno téma typu „vyfotografuj muže v montérkách“. Účastníci postupně vycházeli ven a vyfotografovali právě jeden snímek. Do příště jeden z účastníků vyvolal film a připravil zvětšeniny. Na dalším setkání všichni hodnotili zhotovené fotografie. A bylo zadáno další zajímavé téma. Dobrý námět i pro dnešek.

V pardubickém kině Svět byla oblíbená výstavní plocha, kde často vystavovali i členové Alfy. Fotografie pořizovali často na společných výpravách do podhůří Krkonoš. V dobách, kdy si lidé nemohli moc věřit, bylo fajn se scházet se stejně naladěnými kamarády.

Po roce 1989 se situace změnila, fotoklub zůstal. Vedl ho Zdeněk Beran a po něm Libor Němec (který je v pozici našeho šéfa dodnes). Najednou bylo potřeba věnovat více času zaměstnání a rodině a méně ho zbylo na koníčky. Fotografická technika šla tomuto trendu vstříc. Zpracování fotografií z digitálních fotoaparátů nevyžadovalo tolik času, fotografovat začalo více lidí. I skupina se rozrostla. Jsme pyšní na to, že fotoklubem Alfa lehce prošel i Roman

Vondrouš, fotoreportér agentury ČTK a držitel nejvyššího ocenění v kategorii sport za rok 2013 Word Press Photo.

A co dnes? Pestrá činnost zahrnuje setkání každé dva týdny, účast v mapovém okruhu, nekonečné debaty o fotografiích a fototechnice. A také fotografování. Několikrát se nám jako fotoklubu zadařilo uspět na národní fotografické soutěži ve Svitavách. V soutěžích jsou úspěšní i jednotlivci. Nejvíce nás ovšem baví společné fotografické výpravy. Poznali jsme takto již spoustu míst, hlavně měst. O jedné takové výpravě z letošního léta je i další článek v tomto časopise. Někteří z nás jsou častými účastníky workshopů a setkání pořádaných Impulsem. Baví nás podzimní výpravy do hor a lesů s Ctiborem Košťálem i vypečené víkendy s Vládou Skalickým.

Společně jsme vystavili naše fotografie v nedávné době např. v Moravské Třebové na fotofestivalu či v Poličce v knihovně. U příležitosti padesátiletého výročí jsme si udělali radost společnou výstavou v krásném prostředí nasavrckého zámku. V rozsáhlém podkroví měl každý z nás možnost vystavit svůj nejoblíbenější soubor. Ovšem pokud možno žádné prohrabování archivu, ale současná tvorba. Jak se na správnou vernisáž sluší, zahrála muzika, místní básník zarecitoval skvělé verše a o našem fotoklubu promluvil Standa Voksa. První den.

Tak zase za padesát. Věřím, že se Alfa stovky dočká.

Za fotoklub Alfa ve složení Petr Beran, Miloš Foršt, Kateřina Göttlichová, Jan Kábele, Oldřich Kimler, Michal Kolář, Milan Kříček, Jiří Macek, Libor Němec, Jiří Provazník, Eliška Rafajová, Eva Stanovská, Jan Weber sepsala

Eva Stanovská

70 let Fotoklubu MKS Jaroměř

Fotoklub MKS Jaroměř byl založen před 70 lety v roce 1949 při tehdejších závodech TONUS, později závody Antonína Zápotockého. Začínal ve skromných podmínkách, ale díky podpoře vedení závodu, ZV ROH a v neposlední řadě i obětavostí svých členů se jeho základna i inventář rychle rozrůstaly. Prvním známým vedoucím byl R. Šulík. Poté byl do roku 1969 vedoucím V. Hnilica, kterého vystřídal J. Laurin. Od roku 1985 vedl fotoklub Ing. Josef Podvalský.

Při vytvoření ZK ROH MÍR přešel fotoklub pod jeho řízení. Členové získali 4 kompletně vybavené fotokomory a ateliér v budově Národního domu pod zástávkou. Všem tak bylo umožněno dále se rozvíjet a zdokonalovat v technice fotografování. Fotoklub v té době zaznamenal přes 30 členů. Jejich počet však v průběhu let hodně kolísal a v současné době má fotoklub 14 členů.

V roce 1990 byly fotokomory i ateliér zlikvidovány a větší na vybavení předána jaroměřským školám. Z původních členů většina již není mezi námi nebo přestali fotografovat. Služebně nejstarším členem tak zůstává Ing. Josef Podvalský, který je členem 50 let a o něco méně pak Mgr. Miroslav Málek a Luděk Klíž.

Členové fotoklubu se zúčastňovali místních, okresních i krajských soutěží a výstav. Fotografie Jiřího Nedvěda, Mgr. Miroslava Mála a Zdeňka Bečáka se objevovaly i na celostátních výstavách a práce Luděka Klíže a Ing. Josefa Podvalského úspěšně reprezentovaly i na výstavách v zahraničí. V posledních letech se výrazně prosazuje i Vladimír Oliva a Ing. Jana Podvalská, kteří hlavně bodovali v okresní soutěži. Vladimír Oliva získal za svoje fotografie čestný titul Autor Svazu českých fotografů. A v poslední době řady úspěšných rozšířili Jan Broum a Michaela Strieblíková.

Pravidelnou činnost fotoklubu podporuje i účast v klubových soutěžích tzv. Mapových okruzích. Již 50 let se fotoklub účastní Mapového okruhu Český ráj, který sdružuje fotokluby z celé České republiky. Náš fotoklub jej již 4x vyhrál a většinou se i v dalších ročnících umísťuje v první polovině. V posledních letech se sice moc nedařilo, ale poslední ročník snad znamená návrat. Zde je nejúspěšnějším autorem Luděk Klíž, který třikrát vyhrál soutěž jednotlivců, devětkrát obsadil druhé místo a jedenkrát třetí. V první desítce se umísťoval celkem pravidelně. A nyní ho právě úspěšně doplňují Jan Broum a Michaela Strieblíková. Jednou také vyhrál bývalý člen Pavel Tomek. Dobrá umístění v minulosti zaznamenal i Ing. Josef Podvalský. Ale i další členové zde skončili na předních místech, kromě výše jmenovaných i Radek Klíž. V rámci MO Český ráj byla v posledních letech zřízena tzv. kniha osobností MOČR, kam jsou zařazováni členové za výjimečné úspěchy v tomto okruhu a za organizační činnost. Dosud bylo do knihy zařazeno 8 osobností. Z našeho klubu to jsou Ing. Josef Podvalský a Luděk Klíž.

Fotoklub se s malými výjimkami pravidelně zúčastňuje i Ratibořického mapového okruhu, u jehož zrodu stál

/ F. KRACÍK / OPOZDĚNÝ START /

Ing. Josef Podvalský, který také vyhrál první ročník v soutěži jednotlivců. I zde se výrazně uplatňuje Luděk Klíž se čtyřmi prvními místy, jedním druhým a dvěma třetími. Úspěšně si vedou i další členové fotoklubu. Ing. Jana Podvalská a Jan Broum rovněž jednou vyhráli. Fotoklub pak vyhrál 3x za sebou v 38., 39. a 40. ročníku. Několikrát obsadil i druhé místo.

Největší a nejcennější dárek k 35. výročí fotoklubu v roce 1984 si dali členové na V. Bienale výstavy amatérské fotografie „Chodovský džbán“, kterou tehdy obeslalo 42 fotoklubů z celé republiky a naše kolekce získala 1. cenu soutěže za výtvarně pojatou kolekci.

Fotografie členů fotoklubu se objevily několikrát v městském muzeu a malé galerii v suterénu divadla, v prostorách Komerční banky i nádraží a klubová kolekce byla vystavena i v Turnově. V městském muzeu pak členové fotoklubu připravili výstavy Fotoklubu Liberec, Jiřího Bartoše z Hejnic, Miloše Vojíře z Hradce Králové, Zdeňka Lína a Josefa Honzíka z Liberce.

V roce 1999 oslavil fotoklub 50 let od svého založení. Při té příležitosti byl právě pořadatelem výše zmíněného Mapového okruhu Český ráj a nejlepší fotografie z něj představil v muzeu. Zároveň vystavil fotografie současných i několika bývalých členů a některým z nich předal čestná uznání.

Ing. Josef Podvalský pak od městského zastupitelstva obdržel Pamětní medaili města Jaroměř. Naposledy se členové fotoklubu představili v muzeu při příležitosti 65. výročí založení fotoklubu.

V posledních letech se pak někteří představovali

pravidelně v muzeu i na podzim v rámci výstav jaroměřských fotografů. Prakticky všichni již přešli od klasické fotografie k fotografii digitální, která představuje nové možnosti, ale v některých ohledech se zatím té klasické nevyrovná.

Fotoklub se podílel i na vzniku dvou kalendářů pro Městský úřad a dvou pohlednic pro místní kostel sv. Mikuláše. Jeho členové přispívají do novin i časopisů a spolupracují i s dalšími organizacemi. V poslední době se velice úspěšně účastní různých soutěží a výstav Vladimír Oliva.

A ještě jedna zajímavost. Ing. Josef Podvalský jako jediný v republice včetně Slovenska vede a zpracovává Archiv mapových okruhů, ve kterém soustřeďuje všechny dostupné

materiály ze všech mapových okruhů, které působí dnes, i těch z minulosti, které již svou činnost ukončily.

I v současné době se členové pravidelně scházejí 1x za 14 dní, představují své fotografie a hodnotí fotografie z mapových okruhů. A samozřejmě přivítají nové členy. Pravidelné schůzky se konají vždy liché pondělí v 18.00 hodin v učebně v suterénu divadla.

Fotoklub děkuje svému zřizovateli MKS za stálou pomoc při jeho činnosti a stejně tak MÚ Jaroměř.

Ing. Josef Podvalský

Fotoklub Náchod oslavil 95. narozeniny výstavou.

27. září roku 1924 se nezapsalo do dějin našeho města pouze narozením Josefa Škvoreckého, světznámého spisovatele, ale také ustavující schůzí Klubu fotografů amatérů. V náchodském hotelu Rokoš se v tento den začala psát historie předchůdce dnešního fotoklubu. K již pětadesátému výročí jsme uspořádali klubovou výstavu, celkem potřetí ve výstavní síni na rohu ulic Tyršova a Zámecká, v budově náchodské ZUŠ. Poprvé jsme zde vystavovali v roce 2004, kdy jsme slavili 80 let, podruhé loni. Výstava byla zahájena slavnostní vernisáží s úvodním slovem místopředsedy klubu Romana Ungera ve čtvrtek 26. září a bude zde k vidění do 25. října. Ze současných členů fotoklubu vystavují: Pavel Berák, Jana Čížková, Jindřich Klabáčka,

Jiří Klíma, Miroslav Kolátor, Veronika Michlová, Tomáš Šimek, Petr Šulc a Roman Unger a jako tradiční host našich posledních výstav Monika Šimek Fulková. Z bývalých členů vystavují Gita Skaličková a Jiří Stašek. Na poslední chvíli se nám podařilo do výstavní kolekce zařadit i fotografie členů z hlubší historie, a to od Františka Kulhánka, Konstantina Maliny a Mojmíra Růžičky. Za možnost uspořádání této výstavy děkujeme Muzeu náchodska, za hudební doprovod při vernisáži výstavy děkujeme Doubravce Čížkové z Náchoda (kytara) a Alžbětě Kolínské z Prahy (trubka). Za tisk katalogu děkujeme tiskárně VH Print Josef Hlávko z Nového Města nad Metují.

Za Fotoklub Náchod Petr Šulc

fotografie z výstavy Romana Pacáková

/ CTIBOR KOŠTÁL /

A ZASE TŘICET.

Tentokrát ale třicet spolkových.

Ještě před listopadovými událostmi roku 1989 se v Trutnově na základě výzvy v místním tisku sešla parta výtvarnu nakloněných lidí, zejména malířů. Pravda je, že na mě při představování kolegové tak trochu hleděli mezi prsty. Fotograf? My bychom chtěli založit spolek výtvarný... Naštěstí mých argumentů, že i fotografie má v oblasti výtvarného umění co dělat, bylo vyslyšeno a já byl tiše „trpěn“.

Postupem času jednotliví výtvarníci z různých důvodů odpadávali, fotograf se ale držel jako klíště. Ne z vidiny eventuálního prospěchu, jen měl rád setkávání, kolegy a společné akce. Postupem času se pak z něho stal dokonce náčelník výtvarníků, nesoucí již dlouhá léta název Spolek podkrkonošských výtvarníků Trutnov.

V současné době máme kolem 20 více či méně aktivních členů. Z toho jsou tři věnující se výhradně fotografii. Je tomu již 5 let, co nám akademický malíř Jiří Škopek pokřtil spolkový Almanach vydaný k 25 letům spolku. Letos, byť je výročí snad i kulatější, jsme zvolili jinou formu oslav. Po tradiční účasti na Dnech otevřených ateliérů jsme uspořádali velkou výstavu v Umělecké kolonii Bastion IV v Josefově. Tamní spřízněné umělecké duše byly zárukou, že se bude jednat o veselou taškařici. Jednalo. Málokterá vernisáž trvá dva dny... Následovalo naše představení děl v pražské vinotéce U Milenky. Vyvrcholením výstavní činnosti pak byla tradiční podzimní výstava ve Staré trutnovské radnici, nesoucí se v duchu jakékoliv formy

třicítky. Díla musela buď toto číslo přímo obsahovat v sobě samém, nebo alespoň v jeho názvu. K vidění bylo tak: „Třicetkrát a dost, Třicet případů...“, Ve třiceti jsme byli ještě normální, TŘI CETky, Třicet dní Sodomy“ apod. K tomu losování pěti hodnotných absurdních cen, kde ona „třicítka“ byla ještě dominantnější. Jo a vernisáže se zúčastnilo více jak 4 x 30 návštěvníků...

Aby se ale náš spolek opravdu dostal pod kůži nejen místním, vymysleli jsme na prosinec 2019 Výtvarnický benefiční ples, jehož kompletní výtěžek věnujeme výtvarnému oboru zdejší ZUŠ na nákup malířských stojanů. Je to pro nás velké šlápnutí do neznáma, velká výzva, může to ale také být velký průšvih. Při čtení těchto řádků je už ale po všem, ples máme za sebou a bylo to asi opět velké (tedy mohu-li v říjnu o prosincové akci předvídat). A jestli šlo náhodou o průšvih, tak se nám pod kůži návštěvníků rovněž dostat podařilo... Život je holt ples...

Kdo nic nedělá, nic nezkaží. Byl by to sakra zbytečný život, kdybychom se neustále báli vstupovat na tenký led, z něhož se většinou při zachování principu veselé a optimistické mysli a nadhledu vyklubal pevný, stabilní ledovec.

Přátelé, přeji vám krásný bouřlivý život po boku lidí, které máte rádi, nebo vám alespoň minimálně lezou na nervy. A na tenkém ledu zase někdy na viděnou.

Dobré světlo a pevné zdraví do další třicítky Ctibor Košťál

říjen 2019

FOTO – časopis pro FOTOgrafa

„nezahlcovat, vybírat, tišit, zastavovat se“

Pro fotografy, stejně jako pro jiné obory lidské činnosti, vznikaly a zanikaly různé časopisy. Jedním z nejstarších byly Rozhledy fotografa amatéra, na kterého navázal Fotografický obzor. Když jsem se začal zabývat fotografií, byla mi průvodcem Československá fotografie a Revue fotografie. Po listopadu 1989 se otevřel prostor pro vznik mnoha dalších časopisů s fotografickou tematikou. Vznikaly, aby následně zanikaly. Některé, jako například PhotoLife, byly zaměřeny na silnou amatérskou komunitu. Jiné cílily na zaujatější autory, kteří ve fotografii hledali víc. Jedním, a dodnes existujícím titulem, je Fotograf, vydávaný Pavlem Baňkou.

Na současném trhu časopisů zaměřených na fotografii se příliš neorientuji. Důvodem je to, že se příliš nezajímám o digitální fotografii a zůstávám věrný „analogu“. Díky tomu nemám tak dobrý přehled o časopisech jako je FotoVideo, DIGIfoto a podobných, které se zaměřují více na pořizování fotografií moderní technikou a práci na postprocesu. Co mi ale neušlo byla proměna podobně dříve zaměřeného, časopisu FOTO na časopis, věnující se více oblasti „fotoartu“. Jelikož mám o takto zaměřený časopis zájem, bylo by mi líto, aby opět zanikl. Zárukou životnosti časopisu jsou jeho předplatitelé. Proto jsem se rozhodl jej propagovat všude, kde to jen jde. V našem sdružení nás je více než 200 členů. Proto věřím, že po představení, co časopis nabízí a na co se zaměřuje, získá další věrné čtenáře, kteří pomohou časopis udržet při životě. Obrátil jsem se tedy na Tomáše Hlivu, který je duší časopisu, a položil jsem mu několik otázek, na které mi odpovídá.

Ahoj Tomáši. Jsi pro mne mladým klukem, proto rovnou přejdu k tykání. A půjdeme rovnou k věci.

Ted' v dubnu mi bude čtyřicet, ale více než na chronologické vnímání svého věku dbám na to biologické, takže jo, su mladej a s tykáním samozřejmě nemám problém — ahoj Vládo, těší mě!

Kdo dnes časopis připravuje?

Já a můj věrný grafik Richard Procházka. Zní to dost podezřele, ale je to tak. Letos jsme spolu založili vydavatelství — Spolek přátel časopisu FOTO, se kterým jsme se pustili do procesu znovuzrození časopisu už na vlastní trika. Zde musím všem našim předplatitelům poděkovat za neobyčejnou trpělivost — případy, kdy si človíček objednal a zaplatil předplatné ještě u minulého vydavatele (který se rozhodl svou činnost ukončit) a čekal na svůj první výtisk rok a půl, nebyly výjimkou. Jinak máme samozřejmě celou řadu stálých dopisovatelů z řad odborníků, mezi které patří především Josef Moucha, Vladimír Birgus, Josef Chuchma nebo Tomáš Pospěch.

Kde vlastně magazín vzniká?

V Brně nebo všude tam, kde se zrovna namane. Nemáme žádnou redakci, myslím tím prostor, kde bychom se scházeli. Osobně po žádném takovém kanclu netoužím. Pokud bych uvažoval o nějaké cihle či betonu, pak spíše v rámci nějakého společného a otevřeného prostoru, kde by se dali pořádat výstavy, besedy, kde by si člověk mohl prohlédnout knihu, dát si kafe. Máte někdo nějaký tip? Pokud možno v Brně (úsměv).

Před několika lety došlo k výrazné změně obsahu i formě. Co vás k tomuto kroku vedlo?

Absence tištěné platformy, ke které bych se chtěl vracet, mít ji doma v knihovně, pohladit si ji, přivonět k ní, zastavit se, ukázat ji třeba někdy svým dětem.

Dnes je moderní, že se na časopis napojují i jiné aktivity. Víme o koncepci autorské fotografie Edice FOTO nebo o Spoušti. Můžeš něco povědět i o těchto navazujících aktivitách?

Ve spolupráci s profesionálním tiskovým studiem FOTOGRAFIKS jsme připravili unikátní možnost pořídit si za dostupnou cenu limitované autorské fotografie na profesionálním archivním papíře. Cena jednotlivých tisků není číslo, se kterým bychom chtěli jakkoliv obchodně spekulovat. Náklady na výrobu jednoho konkrétního tisku činí 550 Kč. Zbytkem celkové částky za fotografii podporujete z poloviny konkrétního fotografa, z poloviny vydávání magazínu. Garantujeme, že každá fotografie v naší exkluzivní edici bude dostupná nejvýše v počtu dvaceti kusů, každý tisk je opatřen razítkem Edice FOTO a číslem. V případě zavedených autorů, jako jsou třeba Jindřich Štreit nebo Ibra Ibrahimi, tak má náš čtenář příležitost pořídit si fotografie za několikanásobně nižší cenu, než jakou nabízejí sami autoři v privátním prodeji. Spoušť je pak zcela nový počín — série autorských foto-sešitů, opět s důrazem na řemeslné zpracování samotné publikace, obsahově se jedná o jakousi fotografickou „kurzivu“, zlomek-útržek z dosud nepublikované tvorby. První Spoušť jsme věnovali Josefovi Mouchovi, aktuálně

připravujeme Ibru Ibrahimi. Náklad je pouze tři sta kusů, vše ručně číslováme, 33 kusů pak doprovází signovaný autorský print. Objednat publikaci si můžete prostřednictvím našeho webu na www.mushroomonthewalk.com.

Stali jste se artovým časopisem pro širokou fotografickou veřejnost, která ve fotografii hledá víc než jen obraz.

Jaké máte reakce na změnu obsahu časopisu?

Naši čtenáři jsou neobyčejně loajální a s tím nejspíš souvisí právě a především zaměření časopisu. Lidé, kteří si nás předplácí a sledují nás, zkrátka dokázali ocenit to, že jsme všechno vsadili na jednu kartu. Papír a tisk v jeho nejlepší možné podobě nebo nic. Skutečný obsah a samotná tvorba - nebo nic. Žádný kalkul a pomrkávání na potenciálního inzerenta, nebo snaha zpřístupnit za každou cenu obsah širšímu publiku. Tenhle stav relativní svobody je samozřejmě vykoupený sedmi lety hledání, diskuzí a osobního vkladu všech, kteří se na tvorbě magazínu podíleli a podílejí, v drtivé většině pak bez nároku na honorář.

Ve FOTU mi chybí větší hledání v širokém amatérském prostředí. I tam vzniká mnoho dobrých fotografií.

Neopomíjíte tak trochu tento svět?

Myslím si, že dáváme prostor i autorům, kteří za sebou nemají kontinuální tvůrčí minulost. Měřítkem je pro nás především dobrá fotka. Tady cítím rozdíl třeba s ohledem na „akademický“ profilovaný časopis Fotograf, který pracuje s úzkým okruhem „poučených“ odběratelů a „živé“ fotce, čti bez dalších odborných výkladů, se spíše vyhýbá.

Některé obchody nabízejí svým zákazníkům různé slevové akce a podobně. Časopisy spolupracují s různými obchody a tak. Máte také nějaké své partnery?

Většina našich partnerů pochází z řad galerií, fotografických klubů a samozřejmě také vzdělávacích institucí, na kterých probíhá výuka fotografie jako samostatného oboru — což souvisí především s naší snahou kultivovat zdejší vizuální prostor.

Kam chcete dál časopis posouvat?

Nezahlcovat, vybírat, tišit, zastavovat se. Digitální smog v magazínu FOTO nenajdete. Naši obrazovou stopu na planetě Zemi pečlivě editujeme. Každou stranu třikrát měříme. Nezajímají nás prokliky, lajky, webové statistiky, uměle vytvářená sledovanost. Zrušili jsme veškeré digitální alternativy časopisu a náš obsah chceme i nadále distribuovat výhradně prostřednictvím tisku.

Ze zkušenosti s distribucí již neexistujícího Temno-komorníka vím, že prodej přes „stánkaře“ je finančně hodně zatěžující. Jde časopis vůbec někde na pultu koupit?

Je to tomu tak, přeprodávající si z vašeho pracně upečeného koláčku ukrojí vždy 30-40 %, což je vzhledem k nákladům na velkoryse pojatý tisk samozřejmě neudržitelné. Až na výjimky (Fotoškoda) se snažíme čtenáře směřovat přímo k nám, tzn. na náš e-shop, kde nabízíme nákup časopisu za cenu včetně poštovného. Jak už nám ale chytrý čtenář odezírá ze rtů a z informací uvedených na obálce — cenu máme nastavenou tak, abychom zvýhodnili zájemce o časopis v rámci nabídky předplatného, kdy jedno vydání přijde laskavého poplatníka na jeden oběd v restauraci.

Blížíme se k závěru. Chtěl bys našim fotografům, jako zástupce fotograficky zaměřeného časopisu, něco vzkázat? Líbí se mi tvůj titulěk rozhovoru, ale je trochu závadějící. Tím, jak postupně mizí tradiční žurnalistické časopisy typu Life, otvírá se prostor právě pro obrazové reportáže. Chtěl bych, aby náš magazín prostřednictvím dobré dokumentární fotky přinášel společenská témata, o kterých se rádi dozví také čtenáři mimo samotný obor fotografie.

Věřím, že vám toto krátké představení kvalitního časopisu pro nás fotografy přivede další předplatitele. Děkuji za rozhovor a přeji tobě i tvým kolegům hodně sil do přípravy mnoha dalších vydání FOTA.

Z Brna do dalekého Lanškrouna putuje velký dík za vaši podporu! ●

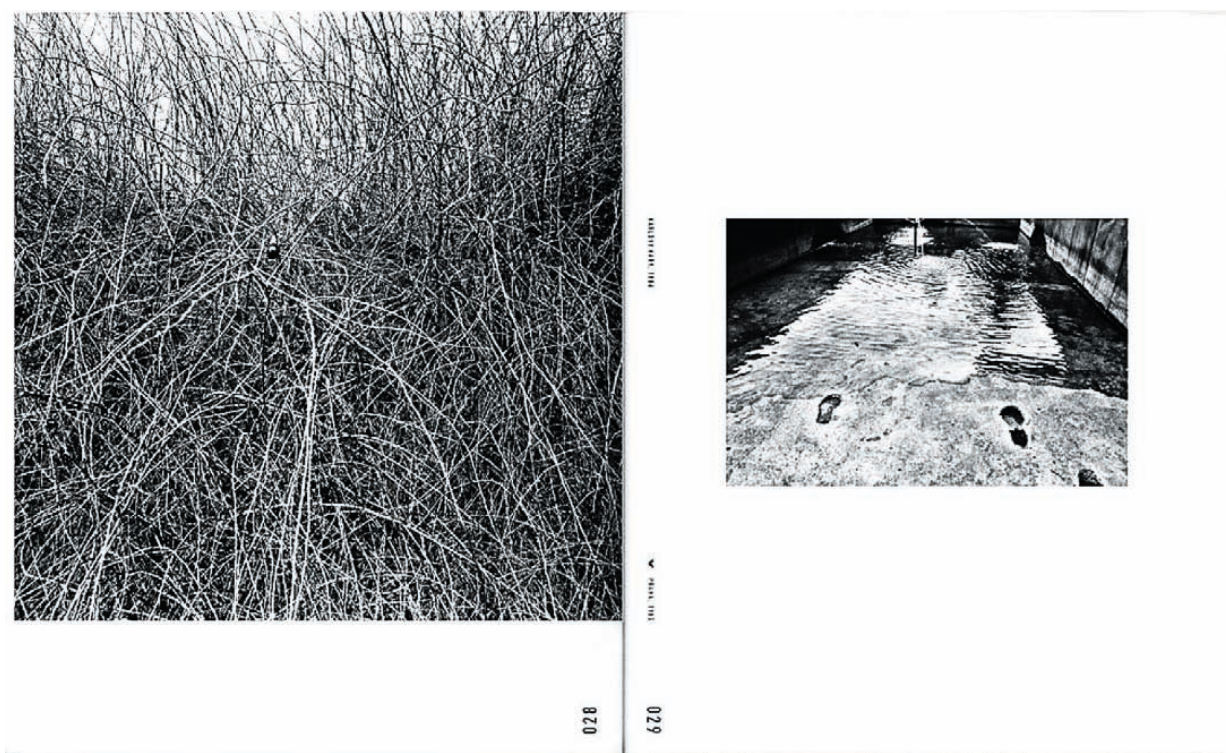
rozhovor s Tomášem Hlivou vedl Vladimír Skalický

Výzva autora

Představení časopisu FOTO pro toto číslo našeho časopisu jsem zvolil, aby se naši členové seznámili s kvalitním časopisem, který se, jak je psáno v úvodu rozhovoru, věnuje především obsahové stránce fotografie. Najdeme zde mnoho nových informací o bývalé i současné fotografii. Aby časopis mohl i nadále vycházet, potřebuje dostatečně širokou základnu svých předplatitelů.

Vyzývám tedy nás fotografy, abyste mi pomohli získávat další předplatitele pro další rozvoj FOTA.

Děkuji, VS

Tomáš Hliva

Absolvent bakalářského a magisterského programu Institutu tvůrčí fotografie na Slezské univerzitě v Opavě. Šéfredaktor a autor konceptu tištěného magazínu FOTO. Člen porot mnoha fotografických soutěží, lektor, kurátor (galerie Polagraph, Fiducia), spoluzakladatel grafického studia a nakladatelství Mushroom on the Walk. Ve své volné fotografické tvorbě věrný neinscenovaným výjevům ze života lidí (subjektivní dokument z cyklu Daily Surreal). www.mushroomonthewalk.com

Nový černobílý papír značky FOMA – RETROBROM Sp

RETROBROM Sp FOTOGRAFICKÝ FB PAPÍR

*nový, originální, variabilní
jemnozrnný, povrch lesklý a polomatný,
výjimečný barevnou tonalitou,
kreativní ("lith print")*

Uhodný pro motivy ve stylu retro, portrétní fotografii a další fotografické žánry

Firma FOMA Bohemia, spol. s r. o. přichází na trh s novým černobílým papírem v „retro“ stylu RETROBROM Sp 111 a 112. Jeho emulze byla vyvinuta s cílem vizuálně napodobit dříve často používané a oblíbené portrétní typy papírů s černozeleňou tonalitou stříbrného obrazu, vyráběnými například firmou Neobrom a Fotochema s názvem NEOVERA, firmou Forte (VERDITA) apod. Papír RETROBROM Sp díky své bromojodostříbrné emulzi poskytuje výsledným fotografiím zpravidla zelenohnědý odstín obrazu. Při porovnání s papíry Fomatone MG Classic je však podíl zelené barvy tónu u tohoto nového druhu papíru výraznější. Barevnou tonalitu lze navíc ovlivnit typem použité vývojky. Pro harmoničtější optický vjem celého obrazu byla podložka tohoto papíru probarvena do slabě zelenožlutého tónu. Těmito vlastnostmi se papír RETROBROM Sp stává v globálním měřítku zcela unikátním. Specifický teplý tón obrazu tento papír předurčuje pro tvorbu ve stylu retro, především pro fotografie portrétní, ale i další fotografické žánry (akt, zátiší, krajina, struktura a detail, abstrakce apod.)

Ultra jemnozrnná Ag-BrI emulze papíru RETROBROM Sp umožňuje excelentní zobrazení detailů na výsledném fotografickém obrazu. Charakter této specifické emulze také rozšiřuje škálu metod zpracování a tvůrčí techniku tzv. „lith printu“.

Díky střední až středně nízké úrovni optické citlivosti papíru RETROBROM Sp lze negativní předlohu kontaktním

způsobem kopírovat, ale i bez velké časové zátěže zvětšovat na velký formát. Vysoký komfort práce v temné komoře při příjemné například žlutozelené, jantarové či oranžové barvě bezpečnostního osvětlení dovoluje adekvátní spektrální citlivost papíru RETROBROM Sp a jeho nižší optická citlivost v porovnání s běžnými druhy černobílých papírů (Fomabrom apod.). Emulze papíru vykazuje gradaci typu speciál (Sp) umožňující reprodukci bohaté škály polotónů. Značnou předností v porovnání s ostatními tuzemskými i zahraničními druhy papírů je velmi dobrá expoziční a následně především vyvolávací pružnost; tedy možnost „dotáhnout“ zčernání obrazu i v případě nesprávně zvolené krátké doby osvitů papíru. Papír se vyrábí na silné barytované podložce (DW FB) s povrchy lesklý hladký a polomatný hladký. Lesklý typ povrchu papíru disponuje vysokou hodnotou optické hustoty již při volbě metody sušení (sametový pololesk); může však být vizuálně vnímána ještě výrazněji, neboť je možné, tak jako v dávější době, papír RETROBROM Sp rovněž leštit na leštičkách za tepla. Díky výhodným vlastnostem typu emulze tohoto papíru lze v neposlední řadě zmínit vysokou odolnost proti přirozenému stárnutí při jeho skladování.●

*Vítězslav Krejčí, produktový manažer černobílých
fotomateriálů FOMA Bohemia spol. s r. o.*

/ PETR URLICH /

FOTOGRAFICKÝ IMPULS

Zhruba před devíti lety jsem se rozhodl rozšířit si své znalosti v oboru a začal jsem hledat nějakou vhodnou instituci v oblasti fotografie. Vzhledem k pracovní vytíženosti jsem vybíral pouze školy s možností dálkového studia. Navíc mé ambice nebyly tak vysoké, abych se pokoušel dostat na FAMU, Baťovu univerzitu ve Zlíně nebo Slezskou Univerzitu v Opavě. Jak jsem obratem zjistil, najít nějakou zlatou střední cestu, která by splňovala mé požadavky, nakonec nebylo vůbec jednoduché. Podobných škol totiž u nás bohužel moc není. Měl jsem ale štěstí a zcela náhodou jsem se dozvěděl o Hradecké fotografické konzervatoři, kterou provozuje Středisko amatérské kultury v Hradci Králové, dnes Centrum podpory uměleckých aktivit. Shodou okolností to bylo zrovna v době vyhlášení nového ročníku, takže jsem neváhal, poslal přihlášku a stal se na necelé dva roky její součástí.

Hradecká fotografická konzervatoř 2011 - 2013:

Takhle nějak začal můj příběh, který mě zavedl do Hradce, kam v současné době dojíždím na „nástavbovou část studia“, které je určeno úspěšným absolventům studia základního. Abych ale nepřeskakoval, vezmu to hezky popořadě.

Ze všeho nejdřív jsem byl pozván na přijímací pohovor

do Hradce Králové, kde jsem se poprvé setkal se svými budoucími lektory, kterými byli pánové doc. MgA. Josef Ptáček a MgA. Ivo Gil. Už během pohovoru jsem pochopil, že jestli budu přijat, tak to nebude žádná legrace, ale na druhou stranu se mám opravdu na co těšit. Oba pánové, v letech mého otce, patří do té staré školy poválečných fotografů, se kterými už se dnes bohužel člověk jen tak nepotká. Oba mají vystudovanou FAMU obor fotografie a té se také věnovali téměř celý svůj život. Vedoucí lektor Pepa Ptáček dokonce na FAMU přednášel (2002 - 2009). V posledních letech se oba věnují výuce právě na fotografické škole v Hradci Králové.

Tato škola nemá statut klasické vysoké, nebo vyšší odborné školy a v podstatě jde o fotografický vzdělávací kurz akreditovaný Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy ČR, s oprávněním vydávat osvědčení pro fotografické práce. Celý koncept navazuje na tradici Lidových konzervatoří, u jejichž vzniku stál prof. Ján Šmok - bývalý vedoucí katedry fotografie FAMU v Praze. Právě on vedl v letech 1991-1994 první dva ročníky HFK. Po delší odmlce HFK se vedení ujal doc. MgA. Josef Ptáček a prof. Mgr. PhDr. Ludvík Baran, DrSc, kterého v roce 2005 vystřídal pan MgA. Ivo Gil.

Neodmyslitelnou tváří Hradecké konzervatoře je také organizátorka, manažerka, koordinátorka, dobrá víla a školnice v jedné osobě, věčně usměvavá a pozitivně naladěná paní Jana Neugebauerová, bez jejíž obětavé práce by škola nefungovala.

První, co mě po přijetí na školu překvapilo, byl věkový rozptyl mých spolužáků a spolužaček. Té nejmladší bylo 22 let a té nejstarší 66. To napovídá, že jsou dveře do Impulsu otevřeny fotografům všech věkových skupin. Ve škole opravdu nehraje roli věk, předešlá studia, ani to, v jakém oboru se kdo pohybuje. Jediným měřítkem mezi studenty byly vždy pouze fotografie, které jsme při odevzdávání úkolů vyskládali na stůl. V té chvíli jsme si byli vždycky všichni rovni.

Forma výuky je na první pohled velmi jednoduchá. Jednou měsíčně, většinou v sobotu, jsme se sešli ve škole, kde jsme probrali teoretickou část na nějaké konkrétní téma. Pak jsme dostali zadání domácích úkolů na příští lekci a na závěr se vyhodnotily úkoly z předešlého měsíce. Většinou nešlo o více než 10 fotografií, takže by si člověk mohl říct „pohodička“. Brzo jsme ale byli všichni vyvedeni z omylu. Jak již bylo řečeno, oba profesori patřili do tzv. staré školy a já jsem velmi rychle pochopil, co je hlavním cílem této školy.

V Hradecké fotografické škole se neřeší expoziční trojúhelník, nikdo se vás neptá, kolik Megapixelů má váš fotoaparát, na jakou fotíte značku ani kolik máte v brašně objektivů. Cílem pedagogů je úplně něco jiného. Jde jim o to, donutit žáky přemýšlet, rozvíjet jejich fantazii a samozřejmě tvořivost. Vše se tedy odvíjelo od známého rčení, že dobrá fotografie nevzniká ve fotoaparátu, ale v hlavě fotografa. Musím se přiznat, že jsme nebyli zrovna nejsilnější ročník. Přesto mi ale tři půlroční semestry na této škole daly opravdu hodně. Zadáváním „nekonkrétních úkolů“ nás oba profesori nutili dívat se kolem sebe a vnímat svět jako fotograf a jako obrazový tvůrce, ne jako obyčejný člověk. Samozřejmě, že to se nám žákům povedlo někdy více a někdy méně, ale přemýšlet nad úkoly a jejich zpracování jsme museli všichni tak jako tak. A o to v podstatě šlo. Kromě fotografických přednášek jsme na hodinách otvírali taková témata jako kulturní zážitky, literatura, divadlo, filozofie, architektura a spoustu dalších. Zdánlivě to vlastně s fotografií vůbec nesouviselo, ale zdání občas klame. Za ty necelé dva roky jsem pochopil, že fotografie budou vždy tak dobré, jak dobře dokáže jejich autor vnímat svět kolem sebe a tím pádem vlastně ve fotografii všechno souvisí se vším.

Dnes večer jsem odeslal do tiskárny výstavní soubor, který uzavírá celé studium. Závěrečný test už mám naštěstí zdárně za sebou a za pár dní mě čeká poslední den v Impulsu. Už teď je mi líto, že škola končí. Pochopil jsem, že od lidí jako je pan Josef Ptáček a pan Ivo Gil bych se mohl učit celý život. Jejich přednášky byly nejenom poučné, ale zároveň vtipné a zábavné. Filosofické úvahy Josefa Ptáčka a uštěpačné, trefné a vtipné komentáře Ivoše Gila mi určitě budou chybět. V prosinci nás ještě čeká absolventská výstava a pak už mi nezbyvá než jen doufat, že budu mít

příležitost zúčastnit se nějakého pokračovacího ročníku.

Závěrečné hodnocení absolventa HFK:

Možná to bude znít jako klišé, ale o hradeckém IMPULSU se vlastně ani nedá moc mluvit, ten se musí zažít a kdo nezažil, ten nepochopí. Vše co jsem k němu mohl říct, jsem napsal do závěrečného hodnocení studia, o které byl každý absolvent požádán.

Napsat zamyšlení nad HFK do krátké úvahy je podle mého názoru poměrně složitá věc. Sepsat všechny pocity, myšlenky a emoce, které mi ty necelé dva roky ve škole daly, by vydalo minimálně na jeden poznámkový blok. Pokud to tedy mám shrnout, musím to vzít hodně bodově.

Jsem velmi rád, že jsem tuto školu objevil a že jsem měl možnost se jednoho ročníku zúčastnit. Docela je mi líto, že výukový blok má pouze tři semestry a ne alespoň čtyři, nebo pět. Zvláště našemu turnusu by to určitě prospělo. :) Nezbyvá mi tedy než doufat, že se i do budoucna naplánuje nějaké nástavbové studium. Když jsem si četl historii IMPULSU, mrzí mě, že jsem neměl možnost osobně poznat pana Šmoka a pana Barana. Na druhou stranu bych možná nepotkal Pepu Ptáčka ani Ivoše Gila, a tak se vlastně asi všechno stalo tak, jak se to mělo stát.

Je fajn, že u nás existuje instituce, která navazuje právě na tradici lidových konzervatoří a jejíž náplň výuky je zcela odlišná od většiny klasických komerčních škol podobného zaměření. Upřímně ani vlastně neznám žádnou jinou. To je možná trochu škoda, protože u nás má fotografie velkou tradici. Současný trend jde trochu jiným směrem, a tak mi HFK připadala jako takový opuštěný ostrov uprostřed moře fotografického vzdělávání, kam vítr zavane jednou za dva roky pár trosečníků a ti tam musejí zápat s těmi překvapeními a dobrodružstvími, které jim dobří duchové ostrova, vyučující, přichystají.

Když jsem se ptal několika lidí, kteří absolvovali HFK přede mnou, ať mi řeknou něco o výuce, tak se všichni jen potutelně usmívali a v podstatě všichni odpověděli shodně nezávisle na sobě: „Neptej se – uvidíš sám.“ A v podstatě i to zapadá do toho příběhu o opuštěném ostrově, o kterém se nemluví s nikým, kdo nebyl jeho součástí. A každý, kdo byl, si po návratu do reality ta svá dobrodružství nosí v sobě, a tak to vlastně má být. Jen málokdo by asi pochopil, jak nás někdo mohl učit skoro dva roky o fotografii, když jsme během výuky samotné v podstatě nevzali fotoaparát do ruky. Kdo nikdy nebyl na hodině pana Ptáčka nepochopí, že kulturní zážitky, jeho osobní příběhy a další a další témata, o kterých jsme se ve škole bavili, dají člověku mnohem víc, než kdybychom si celou sobotu hráli s nastavením fotoaparátu. Ale v tom je právě HFK jiná a z mého pohledu lepší než všechny ostatní školy, které znám. Teď, když to končí, si připadám jako ten pomyslný Robinson Crusoe, jež opouští ostrov, který ho tolik „potrápil“, ale po návratu z něj zjistí, že ta trápení byla vlastně ohromná zkušenost a že by se nejraději na ten ostrov okamžitě vrátil. Ještě jednou velké díky pane Ptáčku, pane Gile i tobě, Jani, bez které by tento ostrov vůbec nemohl fungovat!

„Střih“ - nastavbové studium 2019 - 2020:

Ta sedm let stará úvaha o Robinsonovi se mi nakonec stala osudnou. Pár let po ukončení studia se ve mně probudil nějaký vnitřní neklid a já cítil, že IMPULS pro mě ještě není uzavřená kapitola. Začal jsem mít nepřekonatelné nutkání se tam vrátit. Chtěl jsem znovu zažít tu atmosféru, kdy se na stůl položí fotografie s domácím úkolem, znovu slyšet Pepu Ptáčka vyprávět příběhy se svého života a fotografické praxe, nebo znovu vyrazit se spolužáky na společný fotovíkend v rámci výuky. Pro někoho to bude znít absurdně, ale rozhodle jsem se, že hradeckou školu absoluji znovu.

Opět zafungovala náhoda a i trochu štěstí. Poté, co jsem tuto myšlenku konzultoval s vedením školy, jsem se dozvěděl, že se v lednu 2019 otvírá nastavbová část. Neváhal jsem ani vteřinu a poslal přihlášku. Polovinu nastavbovky už mám za sebou a jsem opravdu moc rád, že jsem dostal toto „vnuknutí“. Každý měsíc máme ve škole nějakého zajímavého hosta, který má připravenou besedu na téma, kterému se věnuje. V prvním semestru byli mezi hosty například dokumentární fotografové Dana Kyndrová a Jaroslav Kučera, představitel slovenské nové vlny Rudo Prekop, zástupce konceptuální fotografie, pedagog FAMU a vedoucí ateliéru Fakulty designu a umění Ladislava Sutnara – profesor ZČU, Mgr. Štěpán Grygar a další. Tuto sobotu se v rámci další přednášky těším na další legendu československé fotografie Jindřicha Štreitu. Od většiny z těchto hostů mám doma podepsanou publikaci a až nyní jsem dosáhl určitého vnitřního klidu, že sám v sobě budu moci uzavřít kapitolu s názvem IMPULS.

Chcete studovat na Hradecké fotografické konzervatoři? Pokud byste si chtěli projít celým martyriem, které vám navždy změní pohled na fenomén zvaný fotografie, kterou následně budete milovat a nenávidět zároveň, brány IMPULSU se znovu otvírají. Od ledna 2020 začíná další turnus základního studia, které trvá 3 semestry (1,5 roku) a od konce října 2019 lze podat přihlášku. Určitě je to dobrá zkušenost. Už jen proto, že se na necelé dva roky dostanete do kolektivu podobných bláznů a nadšenců.

Rozhovor s vyučujícími Josefem Ptáčkem a Ivo Gilem

Josef Ptáček

Za tu dobu, co jsem měl možnost vás ve škole poznat, jsem pochopil, že fotografie je pouze jedna z vašich životních cest. Pokud bych si vás měl někam zařadit, tak jste v podstatě čítankový exemplář renesančního člověka.

Zajímáte se o hudbu, divadlo, literaturu, výtvarné umění, fotografii, filosofii, východní náboženství a mnoho dalších vznešených oborů. Když byste měl udělat pomyslnou inventuru, tak jakou roli hrála ve vašem životě právě fotografie?

Stále ještě hraje. Je to má druhá paměť i způsob komunikace. Radši bych byl ale malíř, nebo spisovatel.

Jste odchován tou starou školou fotografie, tedy většinu života jste pracoval s technikou a materiály, u kterých nebyl prostor na omyl na to něco si zkoušet předem

nanečisto, nebo snad něco ošidit v počítači. Fotograf musel dokonale zvládat světlo a expozici. Jak vnímáte současnou transformaci fotografie, kdy digitální technika ovládla svět a s trochu nadsázky má dnes více zakázek grafik než fotograf?

Nijak mě to neznepokojuje. Vše kolem je v procesu bouřlivé transformace. „Dobří lidé kráčí vyrovnaným krokem.

Ostatní - aniž o tom vědí, tančí kolem nich dobové tance.“ (Franz Kafka)

Část svého života jste zasvětil studentům a jako pedagog jste působil mimo jiné na katedře fotografie pražské FAMU a v současné době vedete Hradeckou fotografickou konzervatoř při Středisku amatérské kultury IMPULS v Hradci Králové. Každý poctivý učitel bere svou práci jako poslání a snaží se svým studentům předat kus sebe v podobě svých zkušeností. Dokázal byste popsát otisk, který chcete zanechat Vy ve svých studentech?

Otevřenost, slušnost, zdravé sebevědomí, co se rodí poctivou prací. Každý přece formuje sám sebe.

Vydal jste několik autorských publikací, uspořádal mnoho samostatných výstav, fotografoval jste po celém světě, vaše fotografie jsou v několika domovských i zahraničních galerijních sbírkách, přesto... Existuje v této oblasti ještě nějaký dlouhodobý sen, nebo cíl, kterého byste rád dosáhl? Jistě. Abych stále nacházel smysl v tom, co dělám. Co má směr, musí mít i cíl.

Ivo Gil

Jako na studenta Hradecké fotografické konzervatoře jste na mě působil jako ten uzavřenější, na druhou stranu pragmatictější, přísnější, ale objektivnější a možná trochu laskavější z dvojice Ptáček/Gil. Navíc sekundovat panu Ptáčkoví jistě není jednoduché. Myslím, že vaši studenti včetně mě velmi ocenili kromě praktických rad také vaše vtipné poznámky a reflexe v průběhu výuky. Byl z nich cítit upřímný optimismus a životní nadšení. Pokud se budeme bavit o fotografii, existuje nějaké téma, ke kterému se stavíte negativně nebo bylo v tomto směru něco, co vás poslední době zklamalo nebo vyloženě naštválo?

Pokud se budeme bavit o fotografii, musíme se bavit o době a společnosti. A z toho jsem otrávený hodně. A nasraný. A jsem zvědavý, jak se z toho dokážete dostat. A kdy. A jestli. Ale to nejsou tvé tři otázky.

Stejně tak jako pana profesora Ptáčka i vás se zeptám, jestli máte ještě nějaký dlouhodobý fotografický sen, který byste si rád ještě někdy splnil? Podotýkám, že může být i nespelnitelný. :)

Na tvoji otázku, zda mám nějaký dlouhodobý fotografický sen, který bych si rád splnil, mám jednoduchou odpověď. Ano mám. Můj dlouhodobý sen spočívá ve vizi, že se jednou najde čas, ve kterém budu schopný udělat knihu ze svých fotografických prožitků od okamžiku, kdy jsem dostal svoji první kameru.

/ PETR URLICH /

Když se nebudeme bavit o fotografování na zakázku nebo komerční tvorbě, tak u jakých fotografických žánrů si nejvíce zrelaxujete, nebo které vás nejvíce naplňují. Zrelaxovat – zvláštní výraz pro proces tvoření. Mně, pokud použiji tvé slovtvorby, naplňuje možnost držet kameru u oka a v tom vzácném propojení, o kterém jsme vám mnohokrát říkali, zastavit čas kolem sebe a je úplně jedno, jaký bys tomu chtěl dát žánrový význam.

Myslím, že jen málokterý fotograf dokáže říct, že je nějaký konkrétní snímek jeho nejlepší. Navíc i sebehodnocení vlastní tvorby se v průběhu let mění. Přesto existuje nějaká vaše fotografie, kterou byste označil za osudovou, ať už z hlediska příběhu, který za ní stojí, nebo z pohledu emocí, které ve vás vyvolává?

Ano, mám takové fotografie dvě. Jsou z různého času, ale obě pro mě mají hluboký emoční význam. Jedna je, dala by se nazvat zátiším, fotografie z domu, který jsem objevil někdy rok předtím, než jsem dělal zkoušky na FAMU a ve kterém žiji do dnešního dne, druhá je sociálním dokumentem z doby, kdy jsem byl na brigádě u geologického průzkumu a bydlel jsem se dvěma chlapy v maringotce, v krajině daleko vzdálení civilizací. Ta první se nazývá „Hanzlberg“, ta druhá „Strejda Karel“.

Tak to jsou pánové Josef Ptáček a Ivo Gil. Dva fotografové ze světa, kde se fotografie neměřila na pixely, z doby kdy, se fotoaparátu říkalo kamera. Dva fotografové/lektoři, kteří o tomto světě dokáží vyprávět spoustu hezkých příběhů.

Určitě to stojí za to

Martin Lukeš - Megapixel, Šéfreditor galerie, Lektor fotografických kurzů

Komentáře

Netradiční článek, velmi zajímavý a tvořivý přístup. Gratuluji! Rp.

Břetislav Rozpondek, 05. 10. 2019

Tohle je super reklama. Podám přihlášku a zkusím to, i když mě za to doma proklejou, jestli mě vyberou. Díky, Martine.

Martin Hašek, 04. 10. 2019

Krásný článek. Závidím všem, co vydrží u svého hobby a oddávají mu spoustu úsilí a času. Pan Ptáček je zřejmě velmi inspirativní osobou výše zmíněných parametrů :). Také skládám/ skládal jsem hudbu/chvilí maloval/ teď se pokusím fotit, ale problém je, že se hrozně nerad opakuji a brzy se vyčerpám. Udělám 200 různých fotek a pak už budu mít pocit, že se opakuji (přestože budou různých kompozic od daného žánru, rád se budu v sobě mýlit a aspoň u fotografie vydržím)... To samé s muzikou. Udělal jsem třeba 40 skladeb různého stylu a už jsem nechtěl dál. Fandím všem takovým lidem. Ti drží úroveň člověka (toho pána planety a tvorstva) aspoň trochu na výši i v dnešní době a dávají jistou naději, že čas, kdy lidé sledují na Youtube člověka, který sleduje youtube a komentuje, je brán za celebrity, právník v tramvaji si vychvaluje lehce vydělané peníze za jasný a srandovní případ vraždy dvou bezdomovců kvůli krabicovému vínu, opadne a vrátí se zpět selský rozum a radost z obvyklých okamžiků. A naděje je třeba se držet. :) To jsem si trochu ujel. Prostě dobrý článek s trochou inspirace. :)

František Kolský, 03. 10. 201

Týden řemesel ve svitavském muzeu

Ředitelka svitavského muzea Blanka Čuhelová mne o letošních prázdninách oslovila s nápadem zařadit řemeslo fotografie do týdne řemesel, který naplánovala na poslední týden prázdnin.

Tak došlo k tomu, že po keramice, řezbářství, kovotepectví a práci s textilem přišlo i na fotografii.

Co ale pro návštěvníky připravit? Jak fotografii představit, aby se zábavnou formou dozvěděli co nejvíce. S kamarády ze Svitav jsme se dohodli, že vytvoříme několik stanovišť, na kterých fotografii jako takovou ukážeme. Pomohlo nám, že se celá akce konala v dílnách a na zahradě muzea. Z malé kuchyňky jsme udělali Cameru Obscuru. Zakrytím malého okna jsme získali tmavou místnost, která imitovala vnitřek fotoaparátu. Vytvořený příběh o přeměně na malého skřítku, který se podívá do vnitřností fotoaparátu, pomohl k pochopení, jak to vlastně funguje. Jaký byl údiv malých i velkých návštěvníků, kteří při odkrytí malého otvoru uviděli venkovní svět uvnitř místnosti. A barevný!

Dnešní technika již umožňuje dělat fotografie „na počkání“. Využili jsme toho u improvizovaného ateliéru, kde si

účastníci mohli vytvořit vlastní zátiší z donesených předmětů a během několika minut si toto zátiší odnést na vytištěné fotografii.

Práci s černobílým papírem si mohli vyzkoušet na dalším stanovišti, kde se tvořila Strukáž. Kdo zná princip černobílé fotografie ví, že se využívá schopnosti černobílého materiálu reagovat na vyvolávání až do úplného zčernávání. Vše se dá dělat při světle, a tak pod rukama „tvůrců“ vzniká něco, co vytváří a sami ovládají. Posledním stanovištěm byl připravený ateliér, kde se mohli všichni nechat vyfotografovat v dobových kostýmech. Následně zhotovené analogové fotografie si účastníci vyzvedli v pokladně muzea.

Celým odpolednem se nesla poklidná tvořivá nálada. Připravený program napomohl návštěvníkům k pochopení, a možná i k nepochopení, vzniku obrazu a principu zhotovení černobílé analogové fotografie. Za to všechno díky kolegům Pavlovi Juříkovi...

*Vladimír Skalický,
Lanškroun*

Kam na hrušky

Znáte to asi sami. Pustím počítač a na horní liště mám odkazy na své oblíbené stránky, kam chodím na čumendu. I já mám několik odkazů, kam na ty hrušky chodím.

Klik na www.afuk.cz a jsem na stránkách v minulosti velice aktivní komunity, která se zabývá výtvarnou fotografií a vším kolem ní. Stránky Afuku sleduji dodnes, i když už nejsou tak aktivní. Dokonce jsme se jel podívat na jejich výstavu, kterou pořádali někdy v roce 2010 v Žirovnici.

Klik na www.napokraj.cz a jsem zase jinde. Tentokrát na stránkách kolem skupiny fotografů, kteří tvoří hodně pod vlivem vlastní poezie. Neříkám, že to je špatně, ale někdy toho je dost. Cítím na sobě, že na navnámání obrázků potřebuji více vnitřního klidu. Ale velice zajímavé jsou profily autorů, kteří zde dostávají prostor, aby se podělili o pohled na fotografii a svoji tvorbu.

Klik www.paladix.cz a jsem na jednom z nejstarších, a mezi fotografy asi i nejznámějších webu. V „dávne“ minulosti jsem zde strašně rád četl recenze od Jiřího Zahradníka z Plzně, který psal o fotografech, výstavách nebo jiných aktivitách kolem fotografie. Jeho články mne tak oslovovaly, že jsem se s ním jednou setkal a přesvědčoval ho, jestli by nepsal i pro náš časopis. Nepsal.

Na Paladixu se i dnes dozvíte mnoho praktických rad pro své fotografování. Běží zde docela poctivý bazar (koupil jsem si přes něj nějaké kazety do Magnoy). Jsou zde uveřejňovány aktuální reportáže ze schůzek fotografické

komunity, které popisují průběh jejich interní fotografické soutěže.

Klik www.casopis-foto.cz a jsem na stránkách mého oblíbeného papírového časopisu, který se intenzivně věnuje tvůrčí fotografii.

Klik www.offo.pl a jsem nejen za našimi hranicemi, ale také na stránkách fotofestivalu dírkové fotografie v Polsku.

Klik www.scheufler.cz a mohu se učit starým ušlechtilým technikám ve fotografii.

Klik, klik, klik...

Máte taky své oblíbené stránky, na které byste rádi upozornili?

Pošlete je na adresu Jany Neugebauerové a můžeme se o ně podělit.

Děkuji.●

*Vladimír Skalický,
Lanškroun*

/ ZDENĚK KNAPÍK / KŘÍŽOVATKY /

Mapové okuhy

Letošní ročníky mapových okuhů uzavřeny

Tak jako každý rok přicházím i letos s článkem o letošních ročnících mapových okruhů. Oproti loňskému roku k žádným změnám nedošlo. Stále jich u nás i na Slovensku probíhá deset. Ratibořický mapový okruh přenechávám jako obvykle Rudovi Němečkovi. Takže se stručně zmíním jen o devíti. Bohužel se situace se získáváním podkladů pro mnou vedený Archiv MO stále zhoršuje. Je dost problém u některých pořadatelů získat výsledky a to ani nemluvíme o tištěném katalogu nebo souborech map zúčastněných klubů. Ještě že mám řadu spolehlivých spolupracovníků ze zúčastněných klubů, kteří mně nezištně pomáhají. A těm patří dík především. A nyní již k jednotlivým mapovým okruhům.

17. ročník Moravskoslezského MO /MSMO/

Zúčastnilo se 11 fotoklubů pouze z Moravy a Slezska. Pořadatelem byl Fotoklub Znojmo, který pro účastníky připravil zajímavé doplnění závěrečného setkání. A co by to bylo jiného v jejich kraji než degustace vín. Pořadatelem příštího ročníku je Fotoklub FOTKI Ivančice.

Pořadí klubů:

1. Klub moravských fotografů Brno
2. Fotoklub BESEDA Otrokovice
3. Fotoklub Vsetín

Pořadí jednotlivců:

1. Zdeněk Knapík - Otrokovice - Křižovatky
2. Pavel Nesvadba - KMF Brno - Dialog pro dva
3. Jaroslav Šubert - Kuřim - Sudičky

49. ročník Turnovského MO /TMO/

Pořadatelem byl Fotoklub Hlinečan Hlinsko a zúčastnilo se ho 13 fotoklubů. I zde byl pro účastníky připraven bohatý program. Zajímavostí je, že v první desítce měli kolegové Unverdorben z Domažlic a Vodehnal z Litomyšle po třech fotografiích. Pořadatelem příštího jubilejního ročníku je Fotoklub SAFÍR Turnov.

Pořadí klubů:

1. Fotoklub KDÚ Trutnov
2. Fotoklub MKS Domažlice
3. Fotoklub NEKRAS Jablonec nad Nisou
4. Fotoklub 1840 Litomyšl
7. Fotoklub SPOUŠŤ Vrchlabí
10. Fotoklub HLINEČAN Hlinsko
11. Fotoklub FOTON Hradec Králové

Pořadí jednotlivců:

1. R. Unverdorben - Domažlice - Děda a vnuk
2. J. Vodehnal - Litomyšl - Pohled
3. J. Vodehnal - Střep

7. T. Dvořáček - Hradec Králové - Strážci
8. R. Flössler - Hradec Králové - Osvícení

Pořadí autorů:

1. R. Unverdorben - Domažlice
2. J. Vodehnal - Litomyšl
3. B. Obst - Rakovník

58. ročník MO Český ráj /MOČR/

Zúčastnilo se ho 15 fotoklubů a pořadatelem byl Sbor dobrovolných fotografů Desná v Jiz. horách. Pro účastníky připravil třídní velmi bohatý především fotografický program.

V tomto mapovém okruhu je zavedena kniha osobností, kam jsou schvalováni a zařazováni účastníci za dosažené dlouhodobé výborné výsledky nebo za organizační působení. Letos byl do knihy odobností zařazen Břetislav Jansa z Fotoklubu SAFÍR Turnov. Tento klub se v současné době sice MO neúčastní, ale jmenovaný dlouhodobě přispívá k propagaci amatérské fotografie. Pořadatelem příštího ročníku je Fotoklub PCW Praha.

Pořadí klubů:

1. Fotoklub PCW Praha
2. Fotoklub MKS Nová Paka
3. Fotoklub BALVAN Jablonec nad Nisou
6. Fotoklub MKS Jaroměř
15. Fotoklub FOKUS Sopotnice

Pořadí jednotlivců:

1. R. Drbohlav - Jablonec - Mše
2. M. Butalová - PCW Praha - Pražské zákoutí
3. M. Butalová - PCW Praha - Modrá romance
4. J. Broum - Jaroměř - Zamrzlá krajina
- 8.-10. J. Broum - Jaroměř - Budíž světlo

37. ročník MO Blatenská růže /MOBR/

Toto mapové okruhu se zúčastnilo pouze 10 fotoklubů. Není mezi nimi již Fotoklub Broumov. Přitom třeba v roce 1985 se zúčastnilo 35 fotokroužků a musely být rozděleny do dvou skupin. Stálým pořadatelem je Fotoklub KAMFO Blatná.

Pořadí klubů:

1. Fotoklub Písek
2. Fotoklub MKS Domažlice
3. Fotoklub KAMFO Blatná

Pořadí jednotlivců:

1. M. Levý - FK Písek - Zamyšlení
2. V. Štofflová - FK Písek - Dobré ráno
3. V. Machovec - BLAFO Blatná - Podzim

6. ročník MO TAMAPO

Jediný elektronický mapový okruh, kterého se dříve účastnily i fotokluby z Ukrajiny a z Ruska.

V současné době se ho účastní pouze české a slovenské fotokluby ve stejném poměru. Letos jich bylo 10 + 10. Pořadatelem je trvale Fotoklub ZSF Ružomberok.

Pořadí klubů:

1. Fotoklub ZSF Ružomberok
2. Fotoklub FOTOKOMPOST Domažlice
3. Fotoklub pri LKS Liptovský Mikuláš

Pořadí jednotlivců:

1. R. Siklienka - Topolčianky - Vzdušný tanec
2. L. Schmída - Ružomberok - Večerní impresie
3. M. Korbelová - Kroměříž - Jeřábi v toku

61. ročník MIO Vysočina /MOV/

Pořadatelem nejstaršího mapového okruhu byl Fotoklub FOKUS Jindřichův Hradec. Zúčastnilo se ho 18 fotoklubů. Pro ně byl připraven třídní program včetně návštěvy blízkého letiště s možností vyhlídkového letu. A i zde byla připravena ochutnávka vín a cimbálová muzika. Příštím pořadatelem je Fotoklub ART FOTO Vysoké Mýto.

Pořadí klubů:

1. Fotostředisko Havlíčkův Brod
2. Horácký fotoklub Jihlava
3. Fotoklub Litovel
4. Fotoklub KDÚ Trutnov
10. Fotoklub HLINEČAN Hlinsko
11. Fotoklub Chrudim
12. Fotoklub NADRAKA Trutnov
13. Fotoklub BAF Brandýs nad Orlicí
17. Fotoklub ART FOTO Vysoké Mýto

Pořadí jednotlivců:

1. M. Lhoták - NADRAKA Trutnov - Volavka
2. P. Čapek - KDÚ Trutnov - Olešňák
3. E. Hladíková - Chrudim - Baletky
8. Z. Šanc - KDÚ Trutnov - Podzimní ráno

25. ročník Petzvalova MO /PMOF/

Mapový okruh výhradně pro slovenské fotokluby vznikl po rozdělení republiky, kdy řada těchto klubů se účastnila dříve MO Nekázanka. Letošní ročník se vyznačil tím, že na katalogu i na výsledcích byl uveden 24. ročník. Řada účastníků se divila a já mám v Archivu MO materiál, který dokazuje, že skutečně se jednalo o 25. ročník. Nakonec se zjistilo, že pracovnice, která to vše připravovala, si špatně vyložila existenci nultého ročníku, který skutečně proběhl a ona z neznalosti historie tohoto MO použila nesprávné označení. Jinak pořadatelem byl Fotoklub HELIOS Komárno a zúčastnilo se ho 15 fotoklubů. Pořadatelem příštího ročníku je Fotoklub pri KC A.Sladkoviča Detva.

Pořadí klubů:

1. Fotoklub HELIOS Komárno
2. Fotoklub ROKOŠ pri MsKS Bánovce nad Bebravou
3. Piešťanský fotoklub

Pořadí jednotlivců:

1. T. Paule - Bánovce - Yoginka
2. L. Blašková - Banská Bystrica - Na krídlach lásky
3. B. Boďa - GAMA Žilina - Minimal

58. ročník MO Nekázanka /MON/

Tento mapový okruh byl původně některými kolegy považován za nejstarší. Ale není tomu tak. Vůbec nejstarší

byl Sudkův MO, který začal v roce 1956 a po 39 ročnících skončil. V současné době je tak nejstarší MO Vysočina, který zahájil v roce 1957 a MO Nekázanka pak v roce 1958. Tolik podle mých údajů. Pořadatelem letošního ročníku byl Fotoklub 1. ČKFA Nekázanka Praha a zúčastnilo se ho 13 fotoklubů. Pro ně kromě vyhodnocení byla připravena i návštěva Leteckého muzea v Praze-Kbelích. Pořadatelem příštího ročníku je Fotostředisko Havlíčkův Brod.

Pořadí klubů:

1. Fotoklub Domažlice
2. Fotoklub FOS Sokolov
3. Fotoklub 1840 Litomyšl

Pořadí jednotlivců:

1. J. Unverdorbenová - Domažlice - Úzkost
2. M. Čížková - Karlovy Vary - Nikolka
3. M. Váša - Sokolov - Hmyzí taxi

57. ročník Českokubějovického MO /ČBMO/

Pořadatelem byl Fotoklub GAMA Žilina. A právě s tímto MO byly největší problémy. Po celý rok se mně nepodařilo spojit s pořadatelem, na moje maily prostě nereagoval. A závěr byl podobný. Mám informace, že skoro stejné problémy s ním měli i účastníci. Výsledky a katalog v elektronické verzi jsem dostal od svého kolegy ze Zlína, který se mnou již dlouho spolupracuje a kopie map jsem teprve potom dostal od pořadatele. To také bylo jediné. Rovněž s vlastním závěrečným setkáním byly problémy a účastníci si ho „užili“. Celkem se ho zúčastnilo letos 12 fotoklubů od nás i ze Slovenska. Pořadatelem příštího ročníku se místo původního Fotoklubu Karola Plicky Martin stal Fotoklub NEKRAS Jablonec nad Nisou a tím je dáno, že tento ročník by měl proběhnout bez problémů. Shánějí nové účastníky, tak pokud byste měli zájem, stačí se podívat na jejich webové stránky, kde je adresa.

Pořadí klubů:

1. Fotoklub ZSF Ružomberok
2. Fotoklub DK Kroměříž
3. Fotoklub 1840 Litomyšl

Pořadí jednotlivců:

1. M. Holinka - Frýdek-Místek - Po šichtě
- 2.-3. M. Korbellová - Kroměříž - Jeřábi
M. Sprušanský - Ružomberok - Kaplnka 3
4. J. Vodehnal - Litomyšl - Střep
- 8.-10. J. Vodehnal - Litomyšl - Křik

A to je pro letošní ročníky vše. Doufám, že pořadatelé dalších ročníků budou mít zájem o spolupráci při doplňování Archivu MO. A ještě úplně nakonec. Jako každoročně zpracovávám příspěvky o výsledcích MO pro webové stránky časopisu Foto Video, který jako jediný měl před lety zájem o spolupráci. Tam v kapitole „Soutěže“ nebo „Co se děje“ najdete podrobnější výsledky a hlavně pak kopie fotografií, které se umístily do 10. místa a to i v barvě. Vždy posílám odkaz do klubů a jednotlivcům, na které mám kontakt. A jako takovou protihodnotu Foto Videu zase preposílám jeho upozornění na nové číslo.

Ing. Josef Podvalský

/ MILAN LHOTÁK / VOLAVKA /

Ratibořický Mapový Okruh

Pořadí jednotlivců TOP 50

1. Ivan Hurbánek - Kukačkoidní - Fotoklub KMF Brno
2. Ivan Hurbánek - Jen pro tebe - Fotoklub KMF Brno
3. Ctibor Košťál - Těžký život - Fotoklub KDÚ Trutnov
4. Ivan Hurbánek - Za svobodu - Fotoklub KMF Brno
5. Milan Lhoták - Volavka - Fotoklub NADRAKA Trutnov
6. Alexandr Kolovratník - Mlhavé ráno pod Tofanou - Fotoklub KMF Brno
7. Miroslav Roubínek - Iluze - Fotoklub KDÚ Trutnov
7. Alexandr Kolovratník - Ráno pod Belvederem I - Fotoklub KMF Brno
9. Zbyněk Šanc - Horizonty - Fotoklub KDÚ Trutnov
10. Pavel Musil - Hvítserkur Island - Fotoklub Broumov
11. Jan Broum - Praděd - Fotoklub MKS Jaroměř
12. Jaroslav Mareš - Rapsodie v modrém - Fotoklub Svitavy
13. Piotr Ososko - Bez názvu - Fotoklub Klodzko
13. Josef Hasík - Biopásky - Fotoklub Freeland Brno
15. Zbyněk Šanc - Krajina u Hajnice - Fotoklub KDÚ Trutnov
16. Jaroslav Lelek - Přerušené spojení - Fotoklub Poznávání
Nové Město n. M.
16. Petr Čapek - Mlhavé ráno - Fotoklub KDÚ Trutnov
16. Lenka Pekárková - Kubánský pohled - Fotoklub
KDÚ Trutnov
16. Jaroslav Mareš - Sloupy - Fotoklub Svitavy
20. Eva Stanovská - Paní, voni určitě spadnou - Fotoklub Alfa
Pardubice

/ IVAN HURBÁNEK / „KUKAČKOIDNÍ“ /

20. Klaus Müller - Co chceš? - Fotoklub Svitavy
20. Alexandr Kolovratník - Ráno pod Belvederem II - Fotoklub KMF Brno
20. Vladimír Adamec - Brána do pekel - Fotoklub KPF Tišnov
24. Milan Lhoták - Zavři zobák - Fotoklub NADRAKA Trutnov
25. Ctibor Košťál - Věřte, nevěřte... - Fotoklub KDÚ Trutnov
25. Alexandr Kolovratník - Toskánské ráno - Fotoklub KMF Brno
27. Pavel Musil - Linie Slovensko - Fotoklub Broumov
27. Petr Líbal - Podzimní inverze - Fotoklub KDÚ Trutnov
29. Oldřich Jenka - Bukový tanec I - Fotoklub Police nad Metují
29. Vladimír Müller - Rosou ranní - Fotoklub BAF Brandýs nad Orlicí
29. Jan Volný - Odlet - Fotoklub Freeland Brno
29. Oldřich Výleta - Mořský vítr - Fotoklub KPF Tišnov
33. Oldřich Jenka - Zaniklá kleč - Fotoklub Police nad Metují
33. Jiří Flídr - Na suchu - Fotoklub KDÚ Trutnov
35. Oldřich Jenka - Bukový tanec II - Fotoklub Police nad Metují
35. Lenka Židová - Akt - Fotoklub Broumov
35. Karel Bauer - Ráno - Fotoklub Omega Hradec Králové
35. Oldřich Výleta - Podvečer na Lofotech - Fotoklub KPF Tišnov
39. Zdeněk Mudroch - Portrét tanečnice - Fotoklub Poznávání Nové Město n. M.
39. Luděk Klíž - Tichá domácnost - Fotoklub MKS Jaroměř
41. Miloš Kleiner - Zelený ostrov - Fotoklub Police nad Metují
41. David Šimůnek - Ráno na Šerlichu - Fotoklub Omega Hradec Králové
41. Vladimír Müller - Cesta k solitérství - Fotoklub BAF Brandýs nad Orlicí
41. Zdeněk Špalda - Jez chléb, pij kávu - Fotoklub Svitavy
41. Josef Hasík - Křivky - Fotoklub Freeland Brno
46. Radoš Notek - Zapomenutý klíček - Fotoklub KIS Hronov
46. Miloš Kleiner - Pod světly lamp - Fotoklub Police nad Metují
46. Lenka Židová - Prdelka - Fotoklub Broumov
46. Miloš Zemek - Santini 1 - Fotoklub NADRAKA Tutnov
46. Petr Beran - Utopený akvarel - Fotoklub Alfa Pardubice

První místo ve 48. ročníku Ratibořického mapového okruhu získal Ivan Hurbánek za snímek „Kukačkoidní“ z Fotoklubu KMF Brno.

Cenu Oldřicha Jenky sen. za nejlepší krajinářskou fotografii získal za snímek „Mlhavé ráno pod Tofanou“ Alexandr Kolovratník z Fotoklubu KMF Brno.

Impuls Hradec Králové udělil cenu za výtvarnou fotografii „Chodec“ Petru Soukeníkovi z Fotoklubu Omega Hradec Králové.

Cenu Antonína Kratochvila za street fotografii „Barevné město“ získala Kateřina Göttlichová z Fotoklubu Pardubice.

Cenu Gábiny Kratochvilové za zajímavé pojetí portréту získal Vladimír Müller z Fotoklubu Brandýs nad Orlicí za snímek „Falko“.

Cenu Gábiny a Antonína Kratochvilových na podporu mladých autorů do 18 let získala za snímek „Plni energie“ Tereza Roštlapilová z Fotoklubu ZŠ Malecí Nové Město nad Metují.

Cena za nejlepší fotografii zátiší nebyla udělena.

Cena SČF byla udělena Lence Pekárkové z Fotoklubu KDÚ Trutnov za fotografii „Kubánský pohled“.

FOMA BOHEMIA spol. s r. o. Hradec Králové ocenila prvních deset autorů v pořadí.

*Pro Impuls
Rudolf Němeček*

Z krajináře revolučním fotografem.

Tak předně – 30 let. Fakt je to již 30 let od Sametové revoluce? To hlava nebere... Naštěstí vzpomínky tam stále zatím zůstaly.

Síla událostí právě před třiceti lety byla totiž neskutečná. Byla tak mocná, že i fotograf krajinář musel do davu. Vlastně chtěl. Chtěl občansky a musel coby fotograf. Zprvu, bezprostředně po masakru na Národní třídě, to ještě v Trutnově bylo s nemotorným východoněmeckým aparátem Pentacon SIX. Přiznám se, že mi to tehdy moc příjemné nebylo. Stejným vybavením totiž disponovali i ještě stále aktivní „fotografové“ státní bezpečnosti... Snad proto jsem si týden po 17. listopadu vzal na Václavské náměstí a na Letenskou pláň kamarádem horolezcem Mírou Šmídem darovaný kinofilmový Rollei. Atmosféra v Praze, dost vzdálená té trutnovské, ale tento nenápadný aparát vůbec

nevyžadovala. Bylo jasno. Bolševik padnul. K Sixu jsem se přesto již nikdy nevrátil.

Hned v lednu 1990 se ze mne jednou pro vždy stal „Nikonista“. Míra mi pak ještě z Německa dovezl můj první zoom, takže v nastartování dráhy „revolučního“ fotografa nic nebránilo. Fotilo se strašně snadno. Lidé se totiž fotit chtěli. Žádné nesmyslné GDPR a tak. Všichni jsme měli k sobě strašně blízko. Spojovala nás opojná euforie z čerstvě nabyté svobody.

Každému fotografovi, každému z vás bych moc přál podobnou tvůrčí atmosféru někdy zažít.

Važme si nejen dobrého světla.●

text a foto Ctibor Košťál – fotograf (revolucionář)

ZEĎ

Studenti Univerzity Hradec Králové, Muzeum východních Čech v Hradci Králové a Centrum uměleckých aktivit Hradec Králové – ti všichni spojili síly, aby u příležitosti 30. výročí od listopadových událostí v roce 1989 zrekonstruovali stavbu zdi z papírových krabic. Ta vyrostla na tehdejším Gottwaldově, dnešním Ulrychově náměstí v prosinci '89. „Asi dvacet metrů dlouhá zeď tehdy vyrostla, aby od sebe symbolicky oddělila moc komunistickou (sídlo OV KSČ ve Steinského paláci) od sídla městského národního výboru a bezpečnostních orgánů na protější straně náměstí.●

text a foto Vít Krejčí

1989 Třicet roků poté

Až vyjde nové číslo našeho časopisu, bude už poté. Poté, co proběhly oslavy třiceti let od okamžiku, kdy se tak výrazně změnily naše životy. Pro někoho k horšímu, pro mnohé k lepšímu.

Dovolím si zhodnotit, jak se změnily naše životy fotografické.

Mohu už o sobě říct, že jsem pamětníkem, proto si dovolím vzpomínat.

Fotografické spolky

Před rokem 1989 byl fotoklub nebo fotokroužek snad v každém větším městě. V Lanškrouně jsem vedl náš fotoklub někdy od roku 1983. V té době jsme se scházeli každý měsíc. Účastnili jsme se Orlického mapového okruhu, ve kterém bylo sdruženo zhruba 15 dalších fotoklubů. Účastnili jsme se okresních i celostátních soutěží. Vyvrcho- lením naší činnosti byly výstavy klubové nebo spřátelených fotoklubů. Mám ještě schované plakáty z výstavy Vlastika Švadleny z Vysokého Mýta nebo fotoklubu Králíky.

Pro naši pravidelnou činnost jsme organizovali soutěž klubovou s celoročním vyhodnocováním nejlepšího autora klubu. Tak jako v našem klubu se žilo i jinde. Po roce 1989 došlo k výrazné změně. Donátoři z kulturních center různých podniků přestali nejen fotokluby podporovat. Struktura kulturních středisek se rozpadla. Nejlepší autoři z klubů se profesionalizovali, ostatní se začali starat o své nové životy s novými starostmi. Došlo k masivnímu útlumu klubové činnosti a mnohé – dá se říct, že většina – svoji existenci ukončila. Samozřejmě, že není vše černé nebo bílé. Některé kluby tuto dobu zvládly a přežily dodnes.

Technika

Největší změna nastala asi v technice. Po revoluci se pomalu ale jistě do fotografie začala dostávat nejdříve kvalitní technika pro fotografování a později digitalizace. Ano, barevnou fotografii, dříve pole pro nejlepší z nejlepších, dnes udělá i malé dítě. Umíme fotit v noci stejně jako v plném slunci. Dobrou fotografii dnes uděláme z telefonu. Velikost pro nás není překážkou. Občas vzpomínám na dobu, kdy jsem od mnohých fotografů slýchal: „Jó, mít tu techniku a filmy jako mají na západě, to bychom dělali fotografie!“ Vše je tady jako tam. Je to v našich obrázcích ale znát? Nevím.

Materiál

V této kapitole není snad už ani o čem psát. Byla doba, kdy mi vedoucí drogerie dával v papírovém sáčku, aby to nikdo neviděl, tři kinofilmy ORWO. Jako by to byla obrovská vzácnost. Ona to ale vzácnost skutečně byla. Pamatuji si, že jsem byl ve třetáku střední školy na brigádě v NDR. Nakoupil jsem si tam právě ty negativy ORWO. Při zpáteční cestě jsem je rozdával mezi spolužáky, protože na jednu osobu se směly převážet jenom tři kusy. Dnes neuvěřitelné. Kdo z nás si vzpomene na starosti se sháněním filmů nebo papírů na černobílou fotografii? A to mnozí mladí asi ani nevědí, o čem to vlastně píšu.

Cestování

Středem našeho zájmu bylo nejbližší okolí. Fotili jsme ve městech, horách, lesích nebo u rybníků. Závíděli jsme těm, kteří se dostali za „hranice“ a přivezli si obrázky třeba z Egypta nebo Paříže. To byla exotika. Někdo zabrousil do oblasti aktů. To byla taky exotika, ale jiná. Dnes se dostáváme do všech koutů světa. Fotíme na vrcholcích nejvyšších hor, fotíme v pralese nebo na poušti. Kromě vesmíru není snad jiného místa, kde by český fotograf nepobyl a obrázky nepřivezl.

Vzdělávání

Je oblastí, kde se toho změnilo asi nejméně. Lidé mají stále zájem se vzdělávat v oblasti, která je jejich koníčkem. Zdokonalovat své snímky, poznávat hloubku média fotografie. Amatérské školství navázalo na různé formy vzdělávání, které bylo organizováno pod hlavičkou okresních, krajských nebo celostátních středisek. Učiteli byli autority fotografie. Jméno Ján Šmok je pojmem i dnes. Vždyť to byl on, kdo položil základy fotografického školství nejen na FAMU, ale v různých školách pro amatéry. Jediná změna je v tom, že si dnes své učení musíme platit. To jsme tenkrát nemuseli.

Čas

Pryč je doba, kdy se čas mezi stiskem spouště a pohledem na výslednou fotografii počítal na dny, v lepším případě na hodiny. Nástupem focení na jedničky a nuly odpadlo vyvolávání, sušení, zvětšování, vypírání a konečné sušení nebo leštění. Dnes uděláte cvak a během milisekundy vidíte první náhled na displeji fotoaparátu nebo telefonu. Pokud chcete mít běžnou fotografii na papíře, stačí se připojit k tiskárně a obrázek si vytisknout. Od dnešního stisku „spouště“ k výslednému obrazu to může trvat jen několik minut.

S nostalgií vzpomínám na akci někdy z devadesátých let. Pozval jsem partu kamarádů fotografů do lanškrounského pivovaru. V té době byl už zavřený a jeho osud zpečetěný. Akce měla za cíl ukázat interiér pivovaru, který zde stál někdy od 18. století a nabídnout autorům možnost jeho zanikající krásu zvětšit. V sobotu se fotilo a v neděli byla plánovaná výstava vzniklých fotografií. V té době se ještě fotilo na celuloid a digitální barevná fotografie byla ještě v plenkách. Domáci si rozebrali přesporní, aby s nimi udělali v domácích fotokomorách fotky na výstavu. Vše se povedlo ke spokojenosti všech účastníků. Výstava se otevřela pro veřejnost v plánovaném čase. Dokonce Lexa Štorek, v té době jeden z prvních propagátorů digitální fotografie, přivezl vytištěné barevné fotečky. Říkal, že je připravoval a tiskl skoro celou noc. A Jarda Hřebíček, který zhotovené fotografie na film vyvolává obvykle po roce až dvou, byl donucen udělat fotky přes noc. Toto prý naposledy udělal někdy, když byl mladým začínajícím fotografem.

Na tuto akci následně navazovaly naše „Pionýrské dny“, kdy se fotografovalo na film s jeho následným zpracováním

/ UHLÍŘ VÁCLAV / LANŠKROU /

/ VIMR STANISLAV / LANŠKROU /

a následnou výstavou druhý den.

Dnes tyto postupy znají už jen zatvrdělí brontosauři analogové fotografie, nebo experimentátoři v oblasti speciálních technik.

Svoboda

Nemám žádnou osobní zkušenost se střetem, při kterém jsem musel řešit, zda své fotografie mohu nebo nemohu ukázat. To ale neznamená, že se nic takového nedělo. Příkladem může být třeba Jindřich Štrait, který za své fotografie byl dokonce zadržen a zavřen v Pankrácké věznici.

Ze svého okolí znám případ mého kamaráda Ludvíka, který nemohl vystavit fotografii své babičky, protože seděla v kuchyni a na stěně za jejími zády byl pověšený křížek.

A to nemluvím o fotografování z letadla, ve vojenských kasárnách nebo v blízkosti průmyslových podniků.

Hodně se toho změnilo. Co se ale nezměnilo je naše, moje láska k fotografii. K fotografii, díky které mám spoustu kamarádů od Jablunkou až po Plasy. Díky které jsem se dostal na místa, kam bych se normálně nedostal. Na věže kostelů, do sklepů zámků, nebo pokojů a kuchyní různých lidí. Do krajin, které jsem na svých cestách potkal. Do papírny v Loučovicích nebo kasáren v Josefově.

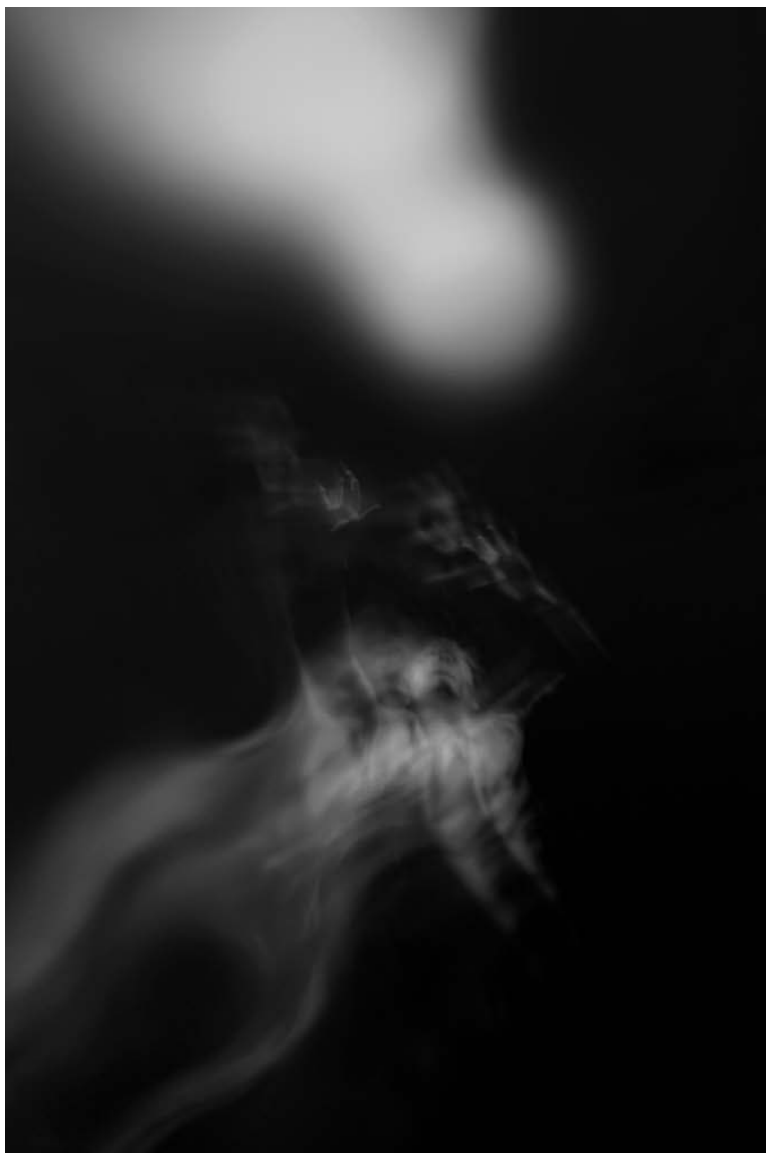
To všechno nám přinesla svoboda. Svoboda vybojovaná jinými, námi využívaná. Svoboda, která začala na ulicích, v divadlech a na náměstích. Budme za ni vděční. Budme vděční všem, kteří pomohli vyměnit staré za nové. A já tvrdím: „Za lepší.“

Vše začalo v listopadu před třiceti roky. Lidská paměť je nedokonalá. Oko fotoaparátu nikoli. A proto představujeme několik obrázků z podzimu 1989 v našich městech.●

Vladimír Skalický,
Lanškroun

PF 2020

„Neobdivujte dílo, nýbrž ideu, jež je v díle obsažena.“

„Budme sami sebou! V omezeném lidství,
v člověku, probudme svobodnou, nekonečnou,
esenciálně zcela nečinnou a zároveň plně tvůrčí Duši.“